ȘCOALA DE VRĂJITORIE

Puteri periculoase

e. rose sabin

E. Rose Sabin
Puteri Periculoase

Pentru Diane,
cu recunoştinţă

Mulţumiri

Mi-a luat mult câmp să scriu această carte, dar am găsit mereu îndrumare şi inspiraţie: în primul rând la Marvelle Lightfields (apoi Marvette Carter) şi Fred. W. Wright Jr, cei dintâi dascăli ai mei în ale scrisului; apoi la membrii amabili şi inteligenţi de la PINAWOR (Organizaţia Autorilor şi Scriitorilor din Pinellas); în sfârşit, la micul grup critic format din Betty Debate, Linda Harrell, Joyce Levesque şi Louise Miller, ale căror sfaturi şi încurajări mi-au fost deosebit de utile în toţi aceşti ani. Le mulţumesc mai ales bunelor mele prietene şi scriitoare Diane Marcou şi Barbara Harrington care m-au ajutat la redactare şi la corectură. Mulţumiri speciale lui Janice Strand care m-a învăţat câte ceva despre strategiile de marketing şi lui C.J. Jeffers şi Susan Adger cu ajutorul cărora mi-am creat site-ul web.

Îi voi fi mereu recunoscătoare agentului meu, Jack Byrne, pentru că a riscat cu o autoare nouă şi fără experienţă. Şi, mai ales, redactorului

INSULA URSULUI
PROVINCIA INSULEI
MAREA INSULĂ
VALEA NOSTER
INSULA CÂMPULUI
PROVINCIA DE NORD
PROVINCIA MĂNOASĂ
PROVINCIA CODRILOR DIN NORD
PROVINCIA CASTLEMOUNT
PROVINCIA CÂMPIILOR
PROVINCIA PORTULUI
PROVINCIA NISIPOASĂ
PROVINCIA INTERIOARĂ
PROVINCIA SEMILUNII
PROVINCIA DE SUD
DELTEI
PROVINCIA

Jonathan Schmidt ale cărui comentarii incisive au făcut cartea mult mai bună decât ar fi fost altfel.

1 Schimbare de direcție

Trevor Blake stătea rezemat de peretele bucătăriei şi se uita la mama sa care tăia carnea de vită şi o punea în chiflele fierbinți, abia scoase din cuptor. Aroma pâinii proaspete, mirosul îmbietor al tartelor de pere cu multă scorțişoară, mireasma apetisantă a fripturii – toate acestea îl făceau să nu fie prea atent la „predica" mamei sale.

— Trevor, mă asculți? îl întrebă ea punând chiflele cu carne de vită într-o cutie pe care i-o înmână.

— Da, mami, zâmbi el şi luă cutia. Mi-ai spus să mă grăbesc, să nu pierd autobuzul şi să fiu atent cu banii.

N-auzise nimic, dar era sigur că n-are cum să greşească.

— Şi să ai grijă să-ți iei haine bune şi comode. Ştiu că vrei lucruri moderne care să nu te facă să te simți prost când mergi la universitate, dar e mai important să fie materiale bune, rezistente şi să-ți țină cald la iarnă.

— N-o să uit.

— Mă îndoiesc, suspină ea şi îşi şterse mâinile pe şorț. Îmi pare rău că nu pot să vin şi eu, dar tatăl tău are nevoie de mine aici. Încearcă să fii şi tu cu scaun la cap, măcar acum.

Trevor zâmbi, ştiind ce o împiedica de fapt să-l însoţească. Tatăl său s-ar fi putut lipsi o zi de ea, dar era îngrozită de autobuzele „de modă nouă” care luaseră locul trăsurilor cu cai şi care se defectau, într-adevăr, mult prea des.

— Mai bine plec, îi spuse el, sărutând-o pe obraz.

— Da, da, încuviinţă mama, uitându-se la ceasul din bucătărie. târziu, doar nu vrei să pierzi autobuzul.

Bineînţeles că nu voia, dar acesta rareori sosea la timp, aşa că nu avea de ce să se grăbească. Zumzetul înfundat al albinelor în caprifoi şi parfumul greu al florilor care plutea în aerul nemişcat îl umpleau de lene, aşa că porni încet pe poteca prăfuită. Nisipul încins de soare îi ardea tălpile prin pantofi. Căldura verii târzii îi alungase pe cei mai mulţi prin case sau, în orice caz, la umbră. Deşi nu era nici urmă de nor pe cer, un porumbel uguia a ploaie. Trevor se simţea atât de puternic legat de acest peisaj familiar şi văratic, încât avu dintr-odată impresia că poteca şi întreg satul vor dispărea după plecarea lui.

Visa de mult la clipa asta, dar, acum, că venise ziua cea mare, era foarte trist. De acum înainte satul nu va mai fi niciodată la fel, atât erau de legaţi unul de celălalt. Acolo, în faţă, era poarta de la Mlaştina Văduvei şi gardul pe care el şi prietenul său Les îl vopsiseră şi reparaseră anul trecut. De cealaltă parte a drumeagului, peste

gard, era şirul de plopi tineri sădiți acum câțiva ani de fermierul Croftley, cu ajutorul lui Trevor şi al tatălui său, ca perdea de protecție împotriva vântului. Dacă se uita în spate putea vedea în depărtare turnul vechii şcoli unde el şi cu Les au învățat să citească, să scrie şi să facă socoteli; unde de atâtea ori l-au convins pe învățător să le spună poveşti; uneori au mai strecurat câte un broscoi în banca celei mai jucăuşe dintre fete sau au înfundat coşul cu zdrențe în câte o zi friguroasă pentru ca fumul să năvălească în clasă şi elevii să fie trimişi acasă până la remedierea stricăciunii. Acolo a simțit adesea sfichiul subțire al nuielei de mesteacăn şi încă n-a uitat sfârşeala care-l cuprindea când trebuia să scrie de câte două mii de ori „Nu voi mai…”

În ciuda năzdrăvăniilor, absolvise primul, cu o medie mult mai mare decât a lui Les şi, spre surprinderea tuturor, chiar decât a lui Maribeth Hanley. Aşa că atunci când sorții au decis ca satul Amesley să aibă în acel an onoarea de a-şi trimite cel mai bun elev la universitate, el, şi nu Maribeth, a primit bursa oferită de guvernul provincial. Părinții săi n-au fost niciodată atât de mândri de el ca în acea zi de primăvară când preşedintele consiliului sătesc i-a înmânat prețiosul certificat care-i dădea dreptul să se înscrie la Universitatea Națională din Tirbat. Maribeth a plâns, iar mama ei, jupâneasa Hanley, a stat supărată pe toată durata festivității. Les, în schimb, a fost atât de

emoționat de parcă el ar fi câştigat bursa, deşi urma să rămână în sat atunci când Trevor va pleca cu trenul în sud, spre marele oraş. Fermierii simpli nu călătoreau prea departe de casă şi nici nu-şi permiteau să plătească pentru copiii lor taxele mari cerute de universitate. Trevor urma să facă această călătorie minunată singur, peste două săptămâni.

Astăzi mergea cu autobuzul doar până la Essell, reşedința comitatului, ca să-şi cumpere haine potrivite pentru universitate. Chiar şi această călătorie scurtă părea însă un angajament ferm față de o viață complet nouă, o viața care avea să-l rupă de Les, prietenul lui din copilărie. Şi, la gândul pierderii, încetini.

Se opri la cimitir unde, cu doi ani în urmă, fusese înmormântat bunicul Blake, ultimul din cele cinci generații de Blake ce se odihnesc sub stejari. Cimitirul nu era mare, iar mormintele erau aranjate în rânduri ordonate, cu pietre identice în cea mai mare parte, care-i ajungeau cam până la genunchi. Lângă mormintele familiei Blake se afla însă o coloană înaltă din piatră, aşezată pe un soclu pătrat. Pe ea era inscripționat cuvântul NICIODATĂ, iar pe fiecare latură a soclului, nume şi date. Unul dintre nume era Oma Blake. L-a întrebat odată pe tatăl său cine a fost Oma Blake şi ce reprezintă monumentul şi a fost foarte uimit când acesta i-a spus încruntat: „Asta întreabă-l pe unchiul Matt” şi a refuzat să-i dea vreo lămurire.

La scurt timp, mama sa l-a luat deoparte şi i-a spus: „Să nu-l mai întrebi niciodată pe tata despre acel monument. Oma Blake a fost sora lui şi a murit în mod tragic. Nici eu nu ştiu toată povestea, dar cred că unchiul Matthew e oarecum de vină pentru moartea ei, deşi a fost un accident. Tatăl tău a fost foarte afectat şi nu-i place să-şi amintească."

Timp de câteva minute, Trevor se uită atent la monument, curios, întrebându-se dacă va afla vreodată întreaga poveste.

Îşi continuă drumul, dar, pentru a se mai bucura puțin de amintirile frumoase, se opri un pic pe podul din lemn de peste pârâul care le dăruise, lui şi lui Les, câțiva peşti şi multe, multe ceasuri lenevoase petrecute pe mal cu câte o undiță în mână.

Aproape de pod, pe celălalt mal, era părul în care se urcase cu Les ca să salveze pisica bătrânei doamne Darby. Amintindu-şi cum şi-au cerut răsplata în pere, se uită plin de speranță spre pom. Fructele fuseseră culese sau căzuseră, dar o pară zemoasă atârna încă de o cracă din vârf. Lui Trevor îi lăsa gura apă. Nu uitase promisiunea pe care le-a făcut-o cu mult timp în urmă părinților, dar acum, la şaptesprezece ani, gata să plece de acasă, nu se mai simțea în niciun fel legat.

Țintind para cu privirea, îşi întinse mâna spre ea. Puterea îi reveni imediat, deşi n-o mai folosise de ani buni. Codița s-a desprins şi para a plutit

uşurel prin aer şi i s-a aşezat în palma deschisă.

Abia după comiterea faptei îi trecu prin cap să se uite în susul şi în josul drumeagului, dar şi spre casa doamnei Darby pentru a se asigura că nu l-a văzut nimeni. I se păru că zăreşte o mână care lasă să cadă perdeaua de la o fereastră şi aşteptă să vadă dacă iese cineva din casă să-l ia la rost. Dar, cum nu apăru nimeni, decise că n-a fost decât o adiere care a mişcat perdeaua.

Muşcă din pară şi mestecă încet, bucurându-se pe îndelete de dulceaţa fructului. Aruncă apoi cotorul şi-şi continuă drumul fredonând un cântecel.

Cântecul îi muri însă pe buze când ajunse la răscruce şi văzu autobuzul de Essell dispărând într-un nor de praf. Alergă după el şi strigă, dar în zadar.

Mama va fi furioasă. Întotdeauna îl lua la rost pentru indolenţă. Şi, deodată, îi veni o idee.

În câteva minute urma să vină autobuzul din direcţia opusă, cel care mergea în oraşele Sharpness şi Wickton. Unchiul Matt şi mătuşa Ellen locuiau la Sharpness, cam la o oră distanţă cu autobuzul de Amesley, dar nu mai fusese la ei din vara în care împlinise şapte ani. A petrecut atunci două săptămâni minunate, la ferma lor mare, aşezată în bătaia vânturilor. Din câte ştia el, mai trăiau.

Folosindu-şi puterea pentru a lua para, şi-a amintit de vizita aceea, pentru că atunci şi-a

descoperit această neobişnuită înzestrare. Casa era înconjurată de stejari şi în cea de-a doua zi a vizitei se cățărase într-unul dintre ei. S-a rupt însă o creangă sub greutatea lui şi, în timp ce cădea, şi-a dat seama că pluteşte uşor spre pământ.

Cât a stat acolo şi-a folosit la maximum puterea, deşi unchiul lui l-a rugat să fie atent. Unchiul Matt i-a lăudat dibăcia din ce în ce mai mare, dar l-a prevenit să fie cumpătat şi să nu-şi folosească niciodată puterea în prezența tatălui său. Ca de obicei, n-a ascultat, atenția fiindu-i abătută de o farfurie cu fursecuri abia scoase din cuptor.

Când a venit tatăl său să-l ia acasă, l-a adus şi pe Les cu el. Era prima călătorie a lui Les cel cu părul roşu şi pistrui în afara satului natal. Băieții au alergat prin toată ferma până când mătuşa Ellen i-a chemat la masă. Trevor a fost rugat să dea mai departe o farfurie cu mazăre, dar, nerăbdător să-şi arate puterea nou descoperită, a ridicat farfuria şi a făcut-o să plutească deasupra mesei.

În loc să-şi arate încântarea, tatăl său a țipat şi l-a plesnit peste față. Apoi s-a certat violent cu unchiul Matt care-i luase apărarea. Lui Trevor îi părea bine că îl are pe Les alături, pentru că tatăl său a declarat că fiul lui nu va deveni niciodată vrăjitor şi a ieşit ca o furtună din casă împreună cu băieții, interzicându-i lui Trevor să-şi mai viziteze vreodată unchiul şi mătuşa. Mai târziu a căutat ajutor la mama sa, dar şi ea a fost de

neclintit. Şi asta n-a fost tot: părinții l-au obligat să le promită că nu-şi va mai folosi niciodată puterea şi, mai mult, o va tăinui şi va uita de ea.

Când era mic şi-a încălcat promisiunea de nenumărate ori. Această putere făcea parte din ființa lui, n-o putea tăgădui. De câteva ori a uitat şi a folosit-o fără să-şi dea seama; alteori, pentru a se da mare, la şcoală. Uneori, la insistențele lui Les, mai făcea câte o ispravă pentru a-şi amuza prietenul şi pentru a-l ajuta la treburi. Dar, după ce tatăl său l-a biciuit cu cravaşa când l-a prins folosindu-şi puterea în loc de furcă pentru a da fân la cai, a renunțat. Până astăzi.

Acum era mare şi nu se mai simțea legat de promisiunea făcută părinților. Putea să facă ce-i place. Îşi va vizita unchiul şi mătuşa de rămas-bun înainte de a pleca la universitate. Nu avusese încă ocazia să-l întrebe pe unchiul Matt despre monumentul din cimitir. În sfârşit, o va face şi pe asta.

Sosi autobuzul, urnind şi pufăind. I-a făcut cu mâna să oprească» a urcat în fugă, i-a dat şoferului doi gologani şi s-a aşezat. Prin fața ochilor îi trecea drumul accidentat de țară şi se gândea cât i-ar fi plăcut şi lui Les o călătorie la Sharpness. Ce grozav ar fi dacă ar putea lua amândoi pane la această ultima aventură înainte ca drumurile lor să se despartă, poate pentru totdeauna.

Şi-a folosit puterea o dată astăzi; o poate face din

nou.

A închis ochii şi s-a gândit mai întâi la casa unchiului Matt şi a mătuşii Ellen, aşa cum o văzuse el ultima oară, o casă cu trei etaje şi cu multe coridoare şi cotloane. Era vopsită în maro-închis şi avea un acoperiş ţuguiat, din şindrilă, cu trei hornuri înalte. Ţinea minte că erau foarte multe ferestre. Les îi spusese că ferestrele acelea seamănă cu nişte ochi care se uită în toate părţile pentru ca nimeni să nu se furişeze în casă. Lui Trevor i s-a părut oricum ciudat.

Apoi s-a gândit la Les, aşa cum e el astăzi, cu părul său roşu ca focul, mereu neîngrijit, cu pistruii mai palizi decât în copilărie, înalt şi puternic, cu trupul bine legat din cauza muncii la ferma tatălui său.

Şi l-a imaginat pe Les mergând pe drumul pe care venise şi el, aşteptând la răscrucea unde a aşteptat şi el, apoi urcându-se, ca şi el, în autobuzul – de data asta în cel de după-amiază – spre Sharpness şi Wickton.

Şi l-a mai imaginat pe Les făcând aceeaşi călătorie, simţind acelaşi legănat monoton tot drumul până la Sharpness.

Când a coborât din autobuz, Trevor a zâmbit, mulţumit de sine. O porni pe jos prin oraş şi apoi pe drumul cotit de ţară care ducea la ferma unchiului.

Îşi simţi inima tresărind când văzu casa pe colină, iar stejarii care o străjuiau erau la fel de

frumoşi şi falnici cum şi-i amintea el. Casa era şi ea aproape neschimbată. Grăbi pasul. Mătuşa Ellen deschise uşa înainte de a ajunge el acolo. Părea mai bătrână decât şi-o amintea.

— În sfârşit te-ai întors, îi spuse şi-l îmbrățişă cu multă căldură.

— Nu eram sigur dacă mă recunoşti. Nu m-ai văzut de când aveam şapte ani.

— E adevărat c-ai crescut, râse ea. Dar ai acelaşi păr drept, castaniu şi strălucitor şi bărbia proeminentă. Şi celebrul nas Blake cu care sunteți binecuvântați cu toții.

Râse şi el şi o îmbrățişă şi mai tare. Când era copil, detesta „nasul Blake", cu vârful său borcănat, dar acum trebuia să recunoască faptul că era o trăsătură distinctivă. Peste umărul mătuşii îşi văzu unchiul a cărui figură radia de fericire.

— Trevor, băiete, tună el. Bineînțeles că te-am recunoscut. Doar te aşteptam.

După ce l-a lăsat mătuşa din brațe, l-a îmbrățişat unchiul şi l-au condus apoi într-un salonaş confortabil, unde l-au instalat într-un fotoliu.

— Cum să mă aşteptați? M-am hotărât aşa, pe nepusă masă, după ce am scăpat autobuzul de Essell.

— Ştiu, ştiu, chicoti unchiul din toată inima, de i se înfoiară favoriții. Şi pe drum ai hotărât să vină şi Les aici. Ai transmis sugestia atât de tare şi cu

atâta forță, încât nu i-a scăpat niciunei persoane cu har de pe o rază de şaizeci de kilometri. E interesant de văzut cine mai apare cu Les. Precis ne adunăm câțiva.

— Ar putea fi periculos. Fața blajină a mătuşii Ellen se încruntă. Oamenii înzestrați se susțin între ei, dar sunt şi câteva mere putrede şi dacă unul dintre ei recepționează mesajul…

— Hai, hai, Ellen. N-o să fie nimic, ne descurcăm noi. Nu-ți face griji, băiete.

Dar unchiul îşi mângâie bărbuța şi Trevor ştiu că e şi el îngrijorat.

A acționat necugetat şi asta ar putea aduce necazuri aici, în casă.

2 Chemări cu voce prea tare

Autobuzul întârzia şi Trevor se plimba nerăbdător prin fața magazinului central din Sharpness. Îl putea vedea înăuntru pe unchiul Matt, sprijinit de tejghea, vorbind cu vânzătorul. Mătuşa Ellen rămăsese acasă să pregătească cina, iar lui Trevor îi lăsa gura apă la gândul ospățului care-i aştepta pentru a sărbători sosirea lui şi a lui Les.

Probabil că pentru a o suta oară ieşi în drum, îşi puse mâna streaşină la ochi şi se uită în depărtare, sperând să vadă autobuzul, dar strada era goală.

— Hai, grăbeşte-te, mormăi el. Cu ochii bine închişi îşi trimise gândul departe. *Grăbeşte-te, Les. Se face târziu. Spune-i şoferului să meargă mai repede.*

Unchiul Matt se repezi afară din magazin, cu o sticlă de limonadă într-o mână.

— Încetează! strigă el, dându-i sticla lui Trevor. Bea asta şi răcoreşte-te. Autobuzul ajunge în câteva minute.

Înainte de a bea, Trevor îşi duse sticla rece la frunte. Bău o înghițitură zdravănă, apoi se uită sfios la unchiul său.

— Îmi pare rău, n-am vrut.

— Nu s-a întâmplat nimic, cred, spuse el bătându-l pe umăr.

— Adică nu s-a întâmplat nimic mai rău decât am făcut deja.

— Încă nu ştim dac-ai făcut. Nu-ți face griji. Ce ți-a transmis Les? N-am recepționat nimic de la el.

— Les nu poate transmite, răspunse Trevor mirat. El nu are niciun har.

— Ba are, se încruntă unchiul. Altfel cum ar recepționa mesajele tale?

— Suntem foarte apropiați, ridică Trevor din umeri. Cred că reuşeşte pentru că ne cunoaştem foarte bine.

— Sunt sigur că şi Les are puterea, clătină din cap unchiul Matt. Cred că asta v-a şi apropiat. Vrei să spui că n-ai ştiut?

Trevor îşi duse din nou sticla rece la tâmplă. Les

are har? Imposibil.

— Dacă ar fi avut harul mi-ar fi spus. De mai multe ori m-a rugat să fac diverse… lucruşoare – uneori ca să ne distrăm, alteori ca să-l ajut. De exemplu, o dată a scăpat în fântână foarfeca de grădină a tatălui său şi m-a rugat s-o scot, ceea ce am făcut. A încercat şi el, dar n-a reuşit. Am vrut să-l ajut… să-l susțin puțin, însă n-am avut ce să fac. După o vreme, a acceptat situația şi nu s-a mai necăjit.

— N-am mai auzit niciodată ca o persoană care nu are puterea să reuşească să comunice telepatic, spuse unchiul Matt mângâindu-şi barba. E vorba de un simț pe care oamenii normali nu-l au. Dar puterea există în felurite forme. Poate că el are alte talente pe care nu le-ai descoperit.

— A, uite că vine autobuzul. Aflăm noi în curând.

Trevor auzi uruitul motorului şi văzu autobuzul albastru hurducându-se pe strada murdară. Ridică jubilând sticla, apoi sorbi limonada rămasă înainte ca autobuzul să oprească în fața lor.

Uşile se deschiseră scârțâind şi Les sări jos.

Trevor îl prinse de mână, îl trase spre el şi îl bătu pe spate:

— Ştiam c-ai să vii!

— Parcă am avut încotro! Zâmbetul larg al lui Les îi mai îndulcea cuvintele de reproş. Cred că tata îşi bate şi acum capul să înțeleagă scuza pe care am inventat-o pentru a dispărea de la

secerişul secarei. Trebuia să te gândeşti şi tu puțin cât mi-e de greu să plec. Noroc că tata mai are şi alte ajutoare, pentru că altfel n-aş fi reuşit să vin, cu toți viermii ăia pe care mi i-ai trimis să-mi mişune prin creier.

— Îmi pare rău, Les. Doar că plec la Tirbat peste două săptămâni şi asta e probabil ultima ocazie de a ne mai distra împreună.

— Viața nu înseamnă numai distracție. Mama ta crede că eşti la Essell să-ți cumperi haine pentru Tirbat. Şi-a schimbat autobuzul traseul?

— Am pierdut autobuzul de Essell, mărturisi el plecând capul. Apoi îşi ridică fruntea şi începu să râdă. Nu e mai bine aici decât la cumpărături?

Unchiul Matt îşi drese vocea.

— Ei, flăcăilor, haideți mai bine acasă. Ellen ne aşteaptă cu cina.

— Les, îți aduci aminte de unchiul Matt?

— Cum să nu?

Les îi întinse o mână, iar unchiul Matt o apucă şi începu s-o scuture.

— Îmi pare bine că te văd, băiete.

Simțind o undă de nelinişte în salutul cald adresat lui Les, Trevor urmări privirea aruncată în grabă de unchiul său spre trei sau patru pasageri care coborâseră şi ei.

Pe doi dintre ei nu-i cunoştea, dar o ştia cu siguranță pe jupâneasa Hanley, mama lui Maribeth. Purta un batic roşu cu gri şi a intrat grăbită în magazin de îndată ce el s-a întors s-o

privească. O văzu apoi pe geam, îndreptându-se spre telefonul cu manivelă de lângă tejghea. Îşi amintea că Maribeth vorbea despre rudele de la Sharpness; poate că mama ei le suna să-şi anunțe sosirea.

Cel de-al patrulea pasager era Jasper Ryles, care, din câte ştia Trevor, locuia singur. Fusese căsătorit cândva, dar soția i-a murit la scurt timp după nuntă şi nu s-a mai însurat. Trevor ştia că n-are niciun fel de rude pe nicăieri. Oare ce treabă o fi având la Sharpness?

Unchiul Matt îl apucă pe Trevor de cot, îndemnându-l să se îndepărteze de autobuz şi de magazin. Les îi urmă.

— Mergi înainte, îi şopti unchiul Matt la ureche. Nu privi înapoi. Şi fii atent la ce te gândeşti.

Trevor urmă indicațiile unchiului, deşi îi era greu să-şi imagineze că Jasper Ryles, aşa mitocan cum era, îşi pusese în cap să le aducă belele.

— Ce-i, Trev? întrebă Les care-l ajunse din urmă. S-a întâmplat ceva?

— Aşa crede unchiul Matt, răspunse el aruncând o privire fugară spre unchiul său. Cred că ne spune el acasă.

Relaxat şi sătul după atâtea bunătăți, Les s-a rezemat de spătarul scaunului şi i-a zâmbit lui Trevor, pe care-l iertase pentru că îşi folosise puterea minții pentru a-l aduce acolo.

Stăteau la masa mare de stejar pe care mătuşa Ellen întinsese un adevărat ospăț: friptură de

porc, napi şi morcovi, găluşte cu piersici şi plăcintă de pere. O adiere răcoroasă intră pe fereastra deschisă, aducând cu ea mirosul ierbii proaspăt cosite, care se amesteca plăcut cu aromele mâncărurilor. Nimeni nu a spus nimic despre ceea ce l-a îngrijorat pe unchiul lui Trevor, iar cina a fost foarte veselă.

Les şi-a împins farfuria şi s-a bătut pe burtă.

— E cea mai bună cină pe care am mâncat-o de multă vreme. Sunteți o bucătăreasă excelentă, jupânească Blake.

— Spune-mi „mătuşă Ellen”, te rog, Les. În fond, tu şi cu Trevor sunteți mai apropiați decât mulți frați.

Încântat, Les sări de pe scaun şi o îmbrățişă pe mătuşa Ellen.

— Aş fi tare mândru dacă mi-ai fi mătuşă.

— Tu şi cu Trevor ne sunteți foarte dragi, Les, îi spuse ea sărutându-i pe obraz. Păcat că părinții lui nu i-au dat voie să vină aici atâția ani. Am fost lipsiți de bucuria de a vă vedea crescând. V-am văzut ultima dată când erați copii şi acum sunteți tineri, pregătiți să vă luați viața în mâini. Şi în toți anii ăştia… suspină ea.

Les o îmbrățişă până când i se ostoiră lacrimile.

— Ne-a fost greu să nu vă vedem, să nu ştim cât ați crescut. Bineînțeles că mai aveam noi veşti din când în când. Dar dacă părinții lui Trevor n-ar fi fost aşa căpoşi, ați fi venit amândoi aici în fiecare vară.

— Eu n-am înțeles niciodată motivul, spuse Les. Ştiu că are legătură cu puterile speciale ale lui Trevor, dar nu văd de ce părinții lui au ținut neapărat să facă din asta un secret. Ei cred, aşa mi-a spus Trevor, că ceilalți oameni ar fi invidioşi dacă ar afla, dar eu ştiu şi nu sunt invidios. Sigur, aş vrea să fac şi eu ceea ce face el, dar m-am împăcat cu gândul că eu nu pot şi că Trevor e altfel. Şi sunt mândru că-i aşa şi că-i sunt prieten.

Trevor îi aruncă unchiului Mat o privire curioasă. Unchiul îşi drese glasul şi-i făcu semn lui Les să se aşeze din nou pe scaun.

— E ceva mai mult decât invidie, băiete, începu unchiul Matt. Dar cred că acum ar trebui să vorbim despre altceva. Tu ai spus că nu ai puterea, iar Trevor crede că poți primi semnalele lui mentale pentru că sunteți prieteni buni de foarte mult timp. Explicația nu mă mulțumeşte însă. Cei fără talent nu pot primi mesaje. Cred că greşeşti când spui că tu nu eşti înzestrat.

Les clătină aprig din cap, prea uimit ca să mai poată vorbi, amintindu-şi de nenumăratele momente în care încercase în zadar să repete şi el minunățiile făcute de Trevor, de nopțile în care, copil fiind, se rugase să aibă şi el o părticică de putere – se rugase Dumnezeului părinților săi, dar şi Dătătorului de Putere, pentru că Trevor i-a mărturisit că unchiul şi mătuşa sa l-au învățat asta în vizita lui de neuitat din acea vară. Crescând, Les s-a resemnat că este un om ca toți

oamenii, deşi nu era de acord cu ceea ce susțineau părinții lui Trevor, şi anume că e mai bine să fii normal.

Unchiul Matt îl privea cu o expresie de severitate şi nelinişte.

— Eu nu am niciun har, domnule, spuse Les întâlnind privirea unchiului.

— Ba noi credem că ai, Les, interveni mătuşa Ellen cu vocea ei caldă. Ne dai voie să te testăm?

— Să mă testați? Un fior rece îi trecu pe şira spinării. Ce fel de test? Ce-mi faceți?

— Absolut nimic, îl asigură mătuşa Ellen, ridicându-se de la masă. Nu doare, nu durează mult şi ne lămurim odată pentru totdeauna.

— Bineînțeles că acceptă, spuse Trevor din toată inima.

— Lasă-l pe el să răspundă, îl puse la punct unchiul Matt şi-i aruncă o privire pătrunzătoare înainte de a se uita din nou la Les. Harul lui Trevor a dus la o ruptură între el şi părinții lui, după cum bine ştii. Uite... părinții tăi sunt oameni cumsecade, dar ar putea să fie împotriva unui lucru pe care nu-l înțeleg. Mă gândesc că nu vrei să ți-i pui în cap.

Les se îndreptă şi se uită direct la unchiul Matt.

— Nu sunt laş, domnule Blake. Îmi iubesc foarte mult părinții, dar nu mă feresc de adevăr doar pentru a le face lor pe plac. Aşa că faceți-mi testul. Vreau să ştiu.

Mătuşa Ellen ieşi din sufragerie şi se întoarse

imediat cu o lumânare şi cu o cutiuță de lemn. Aprinse lumânarea, o puse în mijlocul mesei şi stinse lampa cu gaz care atârna de tavan. Lumina slabă arunca umbre tremurătoare pe fețele lor, făcând ca trăsăturile lui Trevor să ia un aspect de-a dreptul sinistru.

După ce s-a aşezat din nou, mătuşa Ellen a deschis cutia de lemn, a luat între degete un praf cenuşiu şi l-a presărat pe flacăra lumânării. Camera se umplu de un parfum dulce. Mătuşa Ellen a rostit un cuvânt pe care Les nu-l cunoştea – poate că era într-o limbă străină. După asta s-a aşternut liniştea. Niciunul dintre ei nu vorbea şi nu se mişca. Stăteau cu toții ca nişte statui, cu mâinile pe masă, iar lui Les i se părea că nici nu respiră.

Foarte încet, atât de încet încât la început Les a crezut că i se pare doar, fețele şi mâinile celor trei comeseni începură să emane o lumină albăstruie, foarte palidă.

Nu, nu-i juca feste imaginația. Aura fantomatică pâlpâia în jurul capului lui Trevor şi îi juca pe mâini. Figura mătuşii Ellen avea o strălucire nepământeană, iar barba şi favoriții unchiului Matt se transformaseră într-un halou argintiu.

Matt îşi privi propriile mâini luminate de mici flăcărui reci şi albastre. Simți că se sufocă.

— E lumina harului, rupse tăcerea şoapta respectuoasă a lui Trevor. Eşti înconjurat tot.

— N-am văzut-o niciodată atât de strălucitoare,

spuse şi unchiul Matt cu tot atâta respect ca şi Trevor. Nu numai că ai talente deosebite, dar sunt mai puternice decât ale noastre.

— Dar nu am… nu pot… spuse Les, dar nu ştia ce să zică şi rămase holbându-se la lumina albăstruie care-i radia din mâini.

— Ai harul, întări şi mătuşa Ellen, dar încă n-ai descoperit cum se manifestă. Trebuie să înveți. Găsim noi o cale…

O întrerupse o bătaie puternică în uşă.

— Deschideți, strigă o voce groasă. Ştim că sunteți înăuntru!

— Ieşiți, vrăjitori păgâni! Ieşiți sau ardeți de vii, țipă o altă voce stridentă.

3 Potop

Mătuşa Ellen a sărit în picioare, a aprins lampa de deasupra mesei şi a stins lumânarea. Aurele albăstrui au dispărut odată cu flacăra lumânării.

— Stați aşa!! Vin acu', strigă unchiul Matt îndreptându-se spre uşă.

Trevor şi Les porniră după el.

— Aşteptați, le porunci mătuşa Ellen cu voce aspră. Lăsați-l pe Matthew să rezolve asta.

Trevor n-ar fi vrut s-o asculte, ci să se ducă lângă unchiul său. Aşa că o porni din nou spre uşă.

— Nu, Trevor, nu faci decât să agravezi lucrurile, îl opri mătuşa Ellen. Voi doi veniți cu mine. Privim

şi ascultăm fără a fi văzuți.

Îi conduse sus pe scară, în dormitorul din față, trecând fără probleme prin camerele întunecate. Strigătele şi înjurăturile celor de la uşă se auzeau clar prin fereastra deschisă. Însă cei de afară nu văzuseră pe fereastră cele întâmplate, aşa cum credea Trevor. Mătuşa le arătă în podea un grătar luminat de lampa din camera de dedesubt. Pe aici puteau vedea şi auzi tot ce se întâmplă fără a fi descoperiți. Au îngenuncheat toți trei peste grătar, cu capetele aplecate deasupra lui, atingându-i.

Trevor îl văzu pe Jasper Ryles care-şi agita degetul osos în fața unchiului Matt.

— Nu poți să negi, ştii bine. Am văzut pe fereastră.

— Aha, deci recunoşti că mi-ai încălcat proprietatea? tună unchiul Matt. Şi asta îți dă dreptul să spionezi oamenii?

— Un om treb'e să facă or'ş'ce să-şi apere comunitatea, dom'le Blake. Oamenii au dreptu' să ştie atunci când vecinii lor cheamă Întunericu'.

— Ce vecini? Tu nu locuieşti la Sharpness.

— Aha, da' noi suntem din Amesley, şi tot aşa-s şi dracii ăia tineri pe care-i încurajezi la rele. Nu pot să mă prefac că n-am văzut. A venit vremea să-mi răzbun nevasta.

— A fost un accident şi s-a întâmplat demult. Vocea unchiului Matt era blândă, dar Trevor sesiză nota tăioasă, ascunsă. Acum nu facem rău nimănui.

— Neruşinatu' ăla de nepot al tău a făcut destule rele, izbucni jupâneasa Hanley plină de mânie. Crezi că nu ştim câtă bătaie de cap le-a dat părinților lui? Bineînțeles că au încercat să ascundă că e blestemat şi nu i-au dat voie să vină aici. Ştiu asta precis.

— Şi de ce e o crimă că nepotul îşi vizitează unchiul şi mătuşa? întrebă unchiul Matt.

— Din cauză că-l încurajezi la vrăjitorii, strigă ascuțit jupâneasa Hanley. Nu c-ar avea nevoie de încurajare. N-ar fi câştigat el bursa care i se cuvenea lui Maribeth a mea dacă n-ar fi folosit magia neagră.

— Nu-i adevărat, nu se putu abține Trevor.

Mătuşa Ellen îi puse o mână peste gură şi îl trase de lângă grătar.

Acum nu mai vedea, dar îl auzi pe unchiul Matt spunând:

— N-am făcut rău nimănui. Luam masa în familie.

— N-are rost să ne ascunzi cine eşti, dom'le, decretă Ryles. V-am văzut pe fereastră, toți luminați de focul vulpii. Am adus neşte pretini cu noi, s-au văzut şi ei. Noi ştim cine eşti şi acu' ştiu toți dup'aicea.

— Nu poți să zici că nu chemi forțele Întunericului, nu după ce-am văz't pe fereastră.

Trevor se apropie din nou, dornic să şi vadă ce se întâmplă în camera de jos.

— Ne acuzați că am folosit lumina să chemăm

întunericul. Asta nu prea are sens, nu? întrebă unchiul Matt.

Ryles rânji, iar jupâneasa Hanley îi dădu un cot, apoi se oțărî la unchiul Matt, cu fața schimonosită de ură:

— Nu-i nevoie să ne abureşti cu farmecele tale. V-am văzut că luminați. Îi vezi pe oamenii ăia de afară, cu torțe? întrebă ea arătând spre uşă. Scoate-ți afară nepotul şi pe prietenul lui, altfel dau foc la casă.

— Sunt nebuni, spuse Trevor sărind în picioare, cu pumnii încleştați.

Les şi mătuşa Ellen îl traseră înapoi.

— Stai liniştit, îi şopti mătuşa. Ai încredere în unchiul tău.

— Vrem să-i târâm înapoi până la Amesley, spuse jupâneasa Hanley şi privi spre grătar. Îi ducem în fața Sfatului şi le arătăm tuturor cine este Trevor Blake. Nu mai merge el la universitate. Merge Maribeth a mea, mai ales că ea ar fi trebuit să fie aleasă de la bun început.

Trevor gemu. Jupâneasa Hanley l-a urmărit probabil tot timpul, aşteptând şi sperând să găsească prilejul de a-l discredita. Şi i-l dăduse chiar el, încălcând promisiunea pe care le-o făcuse părinților.

— Eu mă duc jos, spuse el şi se ridică în picioare. Cu mine are ce are. Dacă ies, poate că vă lasă în pace.

— Nu te duci singur, i se alătură Les. Vin cu tine.

— Trevor, jupâneasa Hanley a venit după tine, dar Ryles vrea să ne prindă pe toți. Nu e mulțumit până nu ne vede morți, spuse mătuşa Ellen prinzându-i de câte un braț.

— Dar trebuie să facem ceva.

Trevor se smuci şi orbecăi prin camera întunecată căutând uşa.

— Întoarce-te aici! îl chemă mătuşa sa cu voce scăzută, dar hotărâtă. Îi putem opri chiar de aici de sus, dacă te concentrezi. Ei sunt mai mulți, dar se tem de puterea noastră. Îi putem speria.

— Cum? întrebă el, oprindu-se.

— Ne trebuie apă, se auzi din beznă vocea mătuşii. E un ulcior plin pe spălător, lângă perete, în dreapta ta. Adu-mi-l.

Trevor începu să bâjbâie după cană, iar mătuşa îşi continuă instrucțiunile.

— Les, du-te repede la fereastra din față şi deschide geamul, apoi strecoară-te pe marchiza de deasupra uşii de la intrare.

— Eu ar trebui să fac asta, obiectă Trevor care se şi îndreptă spre fereastră, cu ulciorul în mână.

— Nu, îl opri mătuşa Ellen. Am nevoie de tine aici. Fă ce-ți spun. Acum ține bine ulciorul.

Deşi era nerăbdător, Trevor ținu ulciorul aşa cum i se spusese. Mătuşa Ellen începu să rostească nişte cuvinte deasupra lui, o incantație într-o limbă ciudată, aşa cum făcuse şi cu lumânarea în sufragerie. În cele din urmă, spre mirarea lui Trevor, se aplecă şi scuipă în ulcior.

Între timp, Les se dusese încet la fereastră, deschisese geamul şi se cățărase pe marchiză, exact aşa cum îi spusese mătuşa Ellen.

— Dă-i ulciorul lui Les, îi porunci ea lui Trevor. Fii atent, să nu se verse.

Îl conduse spre fereastră, iar el îi dădu ulciorul lui Les, care se ghemuise pe marchiză.

— Les, când îți spun eu, torni ulciorul peste capetele celor de jos, îi şopti ea.

Trevor se aplecă şi văzu cam opt-zece oameni care agitau în mâini torțe aprinse. Mătuşa Ellen îl apucă de mână şi îl trase înapoi.

— Dă-mi mâinile, îi porunci mătuşa şi îşi împleti degetele cu ale lui. Acum, spuse ea, gândeşte-te la ploaie.

Spera că mătuşa Ellen ştie ce face. N-o văzuse folosindu-şi puterile până astă-seară. Dar la cuvintele ei îşi strânse cu putere ochii şi se gândi la ploaie. Nu la o ploaie măruntă, ci la una puternică, torențială, furioasă şi violentă. Îşi aduse aminte de cea mai rea furtună pe care o văzuse vreodată, care se abătuse cu o forță oarbă, biciuitoare, o grindină care secerase câmpul şi animalele, culcase la pământ tulpinile cerealelor, umpluse şanțurile şi drumurile, transformase ogoarele în mlaştini, casele devenind insule pe întinsul unui lac uriaş.

Auzi un huruit puternic. Un tunet?

— Uitați-vă! Pe acoperiş! E unul acolo!

La auzul strigătului, Trevor deschise ochii şi

văzu torța aruncată spre acoperiş.

— Aruncă apa şi intră în casă! strigă mătuşa Ellen.

Les se ridică, zvârli torța de pe acoperiş, aruncă apa după ea şi se strecură înăuntru. Îi dădu mătuşii Ellen ulciorul gol.

Mai fu aruncată o torță, iar aceasta aprinse şindrila uscată. În câteva secunde, izbucniră mici limbi de flăcări care se repeziră ca nişte pui înfometați la mâncare. În curând aveau să se unească, să devoreze, să crească, să distrugă. Doar dacă nu…

Cerul fu străbătut de un fulger strălucitor, urmat imediat de un bubuit care scutură casa. Şi odată cu tunetul veni şi ploaia, cu picături mari care ostoiră flăcările. Apoi începură să cadă din ceruri torente de apă care stinseră focul şi torțele, udând fleaşcă oamenii, afundându-i în beznă, înăbuşindu-le strigătele.

Mătuşa Ellen aprinse lumânarea.

— Bună treabă, Trevor, strigă ea pentru a se face auzită prin ploaia care izbea cu putere. Acum putem să coborâm.

În timp ce coborau scara, Trevor văzu că Jasper Ryles şi jupâneasa Hanley erau încă acolo, deşi ploaia le alungase susținătorii. Fața lui Ryles era foarte aproape de cea a unchiului Matt, iar jupâneasa Hanley avea pumnii ridicați, gata de luptă. Dar ceva nu se potrivea. Nu se mişca niciunul; nu vorbea niciunul. Parcă ar fost toți trei

figuri de ceară dintr-un muzeu.

Mătuşa Ellen se repezi spre ei şi îl luă de braț pe soțul său.

— Relaxează-te, Matt. S-a terminat. Ceilalți au fugit ca nişte iepuri speriați.

— Ca nişte iepuri speriați şi uzi, începu Les să râdă.

Unchiul Matt inspiră adânc şi făcu un pas în spate, pentru a se îndepărta de adversari. Privi spre fereastră ca şi cum abia atunci ar fi observat ploaia care bătea în geamuri. Zâmbi şi îşi puse brațul pe după umerii soției sale.

Jasper Ryles clipi din ochi. Corpul i se relaxă şi privi derutat în jur.

Pumnii jupânesei Hanley se descleştară, iar brațele îi căzură pe lângă corp.

— Ei, cât e ceasul? Trebuie să plec. Cred că sora mea Elsie e foarte îngrijorată. Am venit s-o vizitez la Sharpness şi am plecat doar puțin de la ea ca să vă salut.

Jasper o privea năuc, cu gura căscată.

— Plouă, dragă, spuse mătuşa Ellen arătând spre fereastră. Vă udă leoarcă.

— A, dar nu e decât o furtună de vară. Trece în câteva minute. Nu pățesc nimic dacă mă udă un pic.

Ryles înghiți, părând că-i revine glasul.

— Dar e potop afară, femeie. Nu putem ieşi aşa.

— Dacă insişti, interveni unchiul Matt, sunt sigur că putem găsi nişte piei de oaie şi cizme de

cauciuc în debaraua din hol, nu-i aşa, Ellen?

Mătuşa Ellen ieşi repede din cameră şi se întoarse imediat cu două perechi de cizme de cauciuc, cu nişte piei galbene de oaie şi cu pălării de muşama. Jupâneasa Hanley se echipă fără nicio ezitare.

Ryles nici nu se uită la ele.

— Sunt sigur că n-am obținut ce am vrut venind aici, mormăi el. Şi chiar cu îmbrăcăminte de ploaie, nu-mi place să ies în furtuna asta.

— De ce? A fost o vizită tare plăcută. Şi am avut ocazia să-i mulțumesc lui Trevor pentru că a fost atât de amabil şi i-a cedat lui Maribeth bursa, spuse jupâneasa Hanley adresându-i lui Trevor un zâmbet cald.

Uluit, el încercă să protesteze, dar mătuşa Ellen îl strânse de mână. Aşa că îşi muşcă limba şi rămase tăcut.

Bodogănind, Jasper Ryles îşi puse cizmele şi pielea de oaie, îşi înfundă pălăria pe cap şi ieşi împreună cu jupâneasa Hanley.

Ca o gazdă atentă, unchiul Matt se grăbi să le deschidă uşa şi reuşi s-o mențină aşa cu oarecare efort. Mătuşa Ellen le făcu cu mâna în semn de despărțire şi foştii conspiratori ieşiră în furtună.

Unchiul Matt lăsă vântul să trântească uşa, iar Les şi cu Trevor se repeziră la fereastră să se uite la cei doi care dispărură curând în beznă.

— Ce le-ai făcut? întrebă Trevor întorcându-se spre unchiul Matt. Şi de ce a spus că i-am cedat

bursa lui Maribeth? Chiar trebuie să fac asta?

— Pe rând, fiule, îi răspunse unchiul Matt. Lui Ryles n-am putut decât să-i induc o amnezie uşoară. El e normal, aşa că mintea lui e opacă la orice ajustare de gândire. Dar cu jupâneasa Hanley e altceva. Ea are harul.

— Jupâneasa Hanley?

Lui Trevor nu-i venea să creadă.

— Nu are puteri prea mari, cred, dar n-am nicio îndoială că are ea nişte talente deosebite, deşi le ține bine ascunse. Dar eu le-am folosit. Cât timp i-am menținut în stază, am intrat în mintea ei şi i-am ajustat un piculeț amintirile. Acum stați jos, băieți. Trebuie să vorbim serios despre asta.

Unchiul Matt se lăsă obosit pe canapea, iar mătuşa Ellen se aşează lângă el.

Trevor se cufundă şi el cam fără voie în fotoliu şi Les se aşează pe un balansoar.

— Jupâneasa Hanley vrea neapărat ca Maribeth să meargă la universitate, continuă unchiul Matt. Nu i-am putut schimba o obsesie atât de puternică. Indiferent ce-aş fi făcut, asta rămânea şi ar fi continuat să ne facă necazuri. Şi ca să ştii, a jurat să te şi omoare dacă e nevoie. Nu ştiu dacă ar fi făcut-o cu adevărat, dar poți să rişti? De-asta am făcut-o să creadă că i-ai spus că Maribeth poate primi bursa.

— Nu-mi poate face rău, pufni Trevor disprețuitor. N-o las.

— Poate că ea nu e în stare să-ți facă rău, dar tu

îi poți face ei. Şi multor altora.

— N-aş putea… Cum adică?

— E un lucru pe care n-aş vrea să ți-l spun, murmură unchiul Matt privindu-şi pantofii uzați.

— Trebuie să ştie, spuse încet mătuşa Ellen, bătându-l uşurel pe mână.

Trevor fu uimit de cât de bătrân şi obosit arăta dintr-odată unchiul său.

Acesta dădu din cap.

— Eram mai tânăr decât eşti tu acum, începu el încet, de parcă ar fi rostit cuvintele împotriva voinței sale. Ca şi tine, aveam puterea, dar nu fusesem învățat s-o folosesc. Sora mea Oma era geamănă cu tatăl tău şi erau cu trei ani mai mari decât mine.

Gemeni! Trevor nu ştia asta.

— Eram destul de răutăcios – îmi plăcea să le joc feste oamenilor. Oma plecase la o şezătoare la Mary Elster – făceau o plapumă. Mai erau acolo Lucinda Ryles, Lorna Carroll şi alte câteva femei.

Trevor recunoştea numele – erau cioplite în soclul stâlpului de piatră din cimitir. Se aplecă mai în față, numai ochi şi urechi. Unchiul Matt vorbea foarte încet, ca pentru el însuşi.

— Tata mi-a spus să iau un felinar şi s-o aduc pe Oma acasă. Nu-i plăcea să vină singură noaptea. Ar fi mers Marlon, tatăl tău, dar era ocupat în hambar cu un cal care avea colici.

Tăcu, îşi şterse fruntea şi continuă apoi.

— M-am gândit că ar fi grozav de distractiv să le

trag o păcăleală Omei şi celorlalte. Tocmai învățasem că aveam puterea de a folosi focul pentru a crea iluzii. Flacăra felinarului era suficientă pentru a realiza ceea ce credeam eu că va fi o minunată iluzie.

Am bătut la uşa lui Mary Elster şi, când mi s-a deschis, am făcut să apară un urs uriaş, de foc, cu ghearele scoase şi cu botul deschis într-un mârâit plin de cruzime.

A avut efect, bineînțeles. Oma mă aştepta să vin s-o iau, aşa că ea a deschis uşa, iar Mary Elster stătea chiar în spatele ei cu un felinar aprins. Oma a urlat de groază şi a sărit înapoi, chiar peste Mary. Mary a scăpat felinarul, care s-a spart, iar focul i-a aprins fusta lungă, stropită cu gaz. Oma era prea îngrozită să-şi dea seama ce se întâmplă şi se tot dădea înapoi, încercând să se îndepărteze de urs. S-a aprins şi ea, şi Lucinda Ryles, şi Lorna Carroll, care se aflau în spatele lui Mary şi a Omei încercând să stângă focul.

Unchiul Matt vorbea acum repede, încercând să termine odată povestea.

— Când am făcut să dispară iluzia şi am văzut ce se întâmplă, era prea târziu. Totul era în flăcări. Celelalte femei au fugit afară, prin spate, în timp ce casa ardea. Lucinda, Lorna, Mary şi Oma au murit. Toate patru. Şi a fost numai vina mea. Am încercat, dar n-am putut să le salvez. Au murit din vina mea.

Vocea ajunsese o şoaptă, iar capul îi căzuse în

piept.

— A fost un accident, Matt, spuse mătuşa Ellen.

— Nu contează, Ellen. Am fost necugetat şi încrezut. Trebuia să-mi dau seama că nu aşa se foloseşte puterea.

— Dar nu te învățase nimeni.

— Oricum, continuă el, câteva dintre femeile care au supraviețuit văzuseră ursul şi şi-au dat seama că nu e un animal ca toate animalele, că era vrăjitorie la mijloc. I-au spus tatei, iar el a ştiut că e isprava mea. Când m-a luat la întrebări, am mărturisit. Marlon a vrut să mă omoare, la fel şi Jasper când s-a aflat. Tata a hotărât că e mai bine să plec cât mai departe, pentru siguranța mea, dar, cred, şi pentru că era foarte supărat pe mine şi nu voia să mă ştie pe aproape. M-a trimis la Port-of-Lords, unde se afla o foarte importantă Comunitate a Celor Înzestrați. Acolo am învățat cum trebuie să-mi folosesc harul. Am învățat şi să-mi folosesc puterile pe care nu ştiam că le am, dar n-am mai folosit niciodată harul pentru a crea iluzii.

— Şi de unde ştia bunicul Blake de Comunitate? întrebă Trevor. Avea şi el har?

— Nu, spuse încet unchiul Matt. Dar avusese tatăl lui. Iar Comunitatea din Port-of-Lords era pe atunci bine cunoscută în toată țara pentru faptele bune făcute şi pentru îndrumarea dată celor înzestrați. Bazele ei le-a pus însăşi Lady Kyla. Hm, astăzi nu prea se mai vorbeşte despre ea.

— Poate c-a murit, spuse Trevor.

— Nu, e încă acolo. Am un prieten pe care-l cunosc de atunci, care e încă la Port-of-Lords şi face parte din Comunitate. Mie mi-a fost dor de casă, aşa că, după ce am terminat pregătirea şi am fost sigur că ştiu cum să-mi folosesc puterea, m-am întors aici. Nu am fost bine primit în Amesley şi atunci m-am stabilit în Sharpness, am întâlnit-o pe Ellen şi m-am însurat cu ea. De atunci n-am mai plecat.

Apoi îşi înălță capul şi-l privi direct pe Trevor.

— Acum înțelegi de ce tatăl tău nu e de acord să-ți foloseşti puterea? Până la urmă s-au mai dres relațiile dintre noi şi te-a lăsat atunci să vii să ne vizitezi, dar nu m-a iertat niciodată cu adevărat. Şi acum iar s-au stârnit lucrurile.

— Doamne, îmi pare rău, unchiule Matt, spuse Trevor. N-am ştiut.

— Sigur că n-ai ştiut. Problema e că acum trebuie să fii foarte atent cum îți foloseşti puterea. Tatăl tău a crezut că te poate opri, dar ea face parte din tine şi n-o poți înăbuşi. Trebuie să înveți însă s-o foloseşti cu responsabilitate.

— Poate că ar trebui să merg la Port-of-Lords şi să fiu pregătit de Comunitate ca şi tine, sări Trevor.

— Dar nu poți renunța la universitate, protestă Les. E singura ta şansă de a ajunge acolo.

— Şi eu chiar am câştigat bursa aia! O merit mai mult decât Maribeth Hanley!

— Ei, această decizie îți aparține, fu de părere unchiul Matt. Dar gândeşte-te un pic. Unii dintre cei de afară, cu torțe, sunt din Sharpness – vecini, oameni pe care-i cunosc de multă vreme şi ştiu că nu le-a fost uşor să vină aici. De aceea s-au mulțumit să stea afară şi să-i lase pe Ryles şi pe jupâneasa Hanley să vorbească. Dar Ryles i-a stârnit şi ar fi ars casa dacă n-ar fi chemat Ellen ploaia.

— M-a ajutat şi Trevor, interveni mătuşa Ellen. Singură n-aş fi putut provoca o asemenea furtună.

— Da, dar eu cred, zise unchiul Matt luând-o de mână, că ploaia le-a stins şi furia, nu numai torțele. Dacă nu-i mai întărâtă nimeni, vor lăsa lucrurile aşa cum sunt. Dar Ryles nu se potoleşte. După ce-şi recapătă memoria, e în stare de orice, mai ales cu jupâneasa Hanley care să-l ațâțe. Şi ea nu se potoleşte dacă Trevor nu-i dă bursa lui Maribeth.

— Cred că ai dreptate, spuse Trevor. Mi-ar părea tare rău să nu merg la Tirbat. Dar dacă aş învăța cum să-mi folosesc puterea, aş fi aproape tot atât de câştigat ca şi dacă aş merge la universitate. Şi ar fi nemaipomenit să merg la Port-of-Lords. Se opri, se gândi o clipă, apoi se prăbuşi înapoi pe scaun. Doar că e departe, pe coasta de vest. Nu am bani pentru călătorie şi nici să mă întrețin acolo. La Tirbat pot merge pentru că am bursa.

Unchiul Matt se trase de favoriți.

— Ai nevoie de îndrumare, Trevor, spuse el

gânditor. Dar există totuşi o modalitate de a ajunge acolo. Eu şi Ellen am pus ceva bani deoparte în toți anii ăştia. Mai mult decât avem nevoie pentru bătrânețe. Ți-am putea da destui ca să-ți ajungă să mergi şi să trăieşti acolo o vreme, până îți faci un rost.

— Nu vă pot lua economiile pentru care ați muncit toată viața, spuse Trevor clătinând din cap.

— Ba poți, hotărî mătuşa Ellen. Noi nu avem copii. Nu avem cui să lăsăm banii şi am fi foarte mândri să-ți dăm ție o parte din ceea ce le-am fi lăsat copiilor noştri. Şi aşa poți învăța. Iar tu ai fi mai câştigat decât dacă ți-ai lua o diplomă universitară.

— Dar să merg singur atâta cale, fără a avea nicio certitudine că reuşesc... spuse Trevor neputându-şi ascunde scepticismul.

— Ți-aş putea da o scrisoare de recomandare pentru vechiul meu prieten Doss Hamlyn, spuse unchiul Matt. Ştiu că afacerea de transport maritim îi merge bine. El te-ar putea introduce în Comunitate. De fapt, am auzit vorbindu-se şi despre un alt membru al Comunității, care se ocupă de îndrumarea tinerelor talente. E vorba despre doctorul Berne Tenney. Pe vremea când am stat eu acolo, el nu era şi nu-l cunosc personal, iar profesorii buni pe care i-am avut sunt prea bătrâni acum, asta dacă mai trăiesc. Informațiile pe care le am despre Tenney nu sunt recente, dar cred că

încă e un membru activ în Comunitate. Ți-aş putea da o scrisoare şi pentru el, să-l rog să se ocupe de pregătirea ta.

— Pregătire, repetă Les încet. Pregătire... mă întreb... dacă am într-adevăr har, poate că l-ar descoperi şi pe al meu. Şi ar putea să mă pregătească şi pe mine.

— Cred că pot, Les, dar...

— O, nu vă cer să-mi plătiți şi mie drumul, unchiule Matt, îl întrerupse Les. Am economisit ceva din ce mi-a plătit tata în ultimii trei ani pentru că l-am ajutat la fermă. Am păstrat banii pentru când mă voi aşeza la casa mea şi am mă însor. Dar încă n-am întâlnit fata cu care să mă însor şi nu sunt încă pregătit să mă aşez la casa mea. Tata se poate lipsi de mine – are destui lucrători.

Dacă pleacă Trevor, aş vrea să merg şi eu cu el. Dacă ați putea menționa şi numele meu în acele scrisori despre care vorbeați...

— Ar fi grozav, Les, zâmbi Trevor. Ce aventură am avea!

— Să ştii că nu plecați în aventură, se încruntă mătuşa Ellen. E un pas important şi trebuie privit cu toată seriozitatea.

— Îl privesc cu toată seriozitatea, îți promit, spuse Trevor. Dar eşti sigură că vă puteți lipsi de bani? Eu nu am pus nimic deoparte, ca Les.

— Nu ți i-aş fi oferit dacă nu ne puteam lipsi de ei, interveni unchiul. Nu vă putem ajuta pe

amândoi, dar nimic nu ne-ar face mai fericiți decât să vă ştim bine pregătiți pentru a vă folosi harurile. Ați putea schimba mentalitatea celor de aici în ceea ce-i priveşte pe cei cu har – să ştergeți impresia lăsată de ceea ce-am făcut eu.

Trevor se uită la unchiul şi la mătuşa lui şi îşi dădu seama de sinceritatea lor, de dorința lor profundă ca el să le accepte oferta. Apoi se întoarse spre Les.

— Dacă n-ar fi fost universitatea, nu mi-ar fi plăcut deloc să plec la Tirbat fără tine, spuse el. Aşa că hai la Port-of-Lords!

4 Primirea la Port-of-Lords

Trenul trecea prin ținuturi necunoscute lor. Les era fericit, iar Trevor părea distrat şi posomorât. Les îşi zicea că e dezamăgit că nu mai merge la universitate şi se gândi să-i abată puțin gândurile.

— Hei, Trevor, facem un joc? Hai să vedem care vede cele mai multe lucruri noi – ceva ce n-am mai văzut niciodată. Fiecare lucru nou, un punct; dacă e ceva cu totul ieşit din comun, două sau trei. Vrei?

— Mda, dădu Trevor din umeri, fără prea mare tragere de inimă.

Trenul gâfâia pe un pod înalt care traversa Fluviul Câmpiilor, iar Trevor, care era la fereastră, strigă:

— Uite! am câştigat primele puncte. Uită-te acolo! Un vas cu roată cu zbaturi şi un remorcher care trage nişte barje cu cărbune. Astea merită trei sau patru puncte.

— Două. Nu fi lacom.

Lui Trevor îi reveni buna dispoziție, iar jocul se transformă într-o adevărată întrecere, spre hazul celorlalți călători.

În portul Mercanton au câştigat amândoi multe puncte văzând clădiri cu mai mult de şase etaje, maşini elegante, pâine şi chifle livrate cu camionul în locul căruței trase de cai, iluminat electric pe străzi şi un troleibuz cu cabluri suspendate.

După Mercanton, au trecut prin oraşe şi sate ca al lor, dar când acestora le-a luat, treptat, locul preria, priveliştea a devenit din ce în ce mai monotonă şi au adormit.

Când s-au trezit, trenul trecea prin munți. Nu erau dealuri domoale ca cele care străjuiau Wicktonul, ci stânci masive şi înalte, a căror măreție te înfiora. Şi-au reluat jocul, „vânând" de această dată serpentine periculoase, hăuri nesfârşite, pâraie repezi cu coame învolburate.

Pe o pantă abruptă, trenul s-a oprit în scrâşnete cumplite, toată lumea a coborât, iar bărbații au fost puşi la treabă: să curețe linia blocată de o alunecare de stânci. Les şi Trevor au muncit cot la cot cu ceilalți, împingând bolovanii peste calea ferată, aruncând pietrele mai mici peste copacii aflați mai în vale, curățând şinele de pietricele şi

pământ pentru ca trenul să-şi reia drumul.

După ce s-au urcat în tren, Trevor a căzut din nou pe gânduri. Stătea la fereastră, dar fără să privească peisajul care se schimba: trenul parcursese urcuşul anevoios şi acum cobora lin, dar sigur.

Les se aplecă spre el, înghiontindu-l cu cotul.

— Uite, îi arătă el o herghelie de cai sălbatici, care începură să fugă şi să se împrăştie la apropierea trenului. Merită cel puțin cinci puncte.

— Oricum, tot eu am mai multe, dădu Trevor din umeri.

— Da, dar eu nu am mai stat la fereastră de o oră, zise Les, hotărât să-l facă pe Trevor să se prindă din nou în joc. Dacă aş fi stat şi eu cât ai stat tu, te-aş fi bătut măr. Caii ăia sunt minunați, nu? Dac-am putea prinde vreo doi să-i trimitem la fermă…

— Poate, răspunse Trevor, uitându-se fără niciun chef pe fereastră. Hei, ce-i aia? întrebă el deodată, înviorându-se.

Les privi la ce-i arăta Trevor. Profitând de teama cailor la apropierea trenului, două păsări mari, cu nişte aripi enorme, au planat brusc deasupra unui mânz care se pierduse de mama lui. Păsările au îndepărtat şi mai mult animalul îngrozit de restul herghelie. Una dintre ele se aşează pe spatele mânzului şi Les văzu sângele țâşnind când ghearele ascuțite se înfipseră în carnea crudă.

— Nici nu-mi vine să mă uit, zise el. E groaznic

să vezi un mânz chinuit aşa.

— Ce păcat că nu avem puştile, răspunse Trevor, zâmbind, în timp ce trenul îi ducea tot mai departe. Cred că sunt condori. Credeam că mănâncă mai ales mortăciuni.

— Nu refuză nici carnea proaspătă. Am citit despre ei. Atacă animalele slabe, bolnave, mici – toate ființele fără apărare pe care le găsesc. Ce bine că stau aici, în vest, şi nu zboară şi pe la noi prin sat!

— Ceea ce fac ei e absolut natural. Dar tu nu rezişti când vezi animale bolnave sau rănite. Mai ții minte când ai adus acasă puiul acela de linx?

— Da, râse Les. Aveam mâinile pline de zgârieturi. Tata m-a pus să-i dau drumul, dar cel puțin nu l-a omorât – ori n-am văzut eu.

După ce au trecut de valea cu herghelia, s-au trezit dintr-odată în bezna unui tunel. Les şi-a ținut răsuflarea, luat prin surprindere de zgomotul mai intens al roților şi de distanța mică până la pereții tunelului.

După ce a ieşit din tunel, trenul s-a avântat într-o altă vale, de data aceasta fără cai.

— Ia uită-te pe câmp! spuse Trevor. Plantele alea merită un punct. Nu mă mai ajungi.

Tulpinile înalte ale florilor roşii se legănau în vânt ca valurile unei mări de sânge.

Trevor se uita atent pe fereastră. Oboseala celor cinci zile de călătorie începea să dispară sub

impactul emoției simțite la vederea orașului Port-of-Lords. Les rămăsese cu gura căscată. Trenul încetini pentru a-şi face intrarea mai impunătoare în marele oraş, dându-le astfel posibilitatea de a admira bulevardele largi, cu straturi de flori strălucitoare pe mijloc. Prea fascinați de ceea ce vedeau ca să-şi mai continue jocul, priveau statuile, fântânile şi clădirile atât de înalte încât nu li se vedeau vârfurile prin geamurile mici ale trenului. Erau uimiți de maşinile strălucitoare, mult mai multe decât îşi închipuise Trevor că ar putea exista. Era pe înserat, nu se întunecase încă, dar luminile de pe străzi erau aprinse. Noaptea nu avea ce căuta în oraş: locuitorii săi puteau să muncească toată ziua şi să se distreze toată noaptea, dacă asta doreau.

Trenul se opri. Scoțându-şi capul pe fereastră şi privind în urmă, Trevor văzu că trenul trecuse printr-un arc mare înainte de a intra în gară.

— Am ajuns, suspină Les, iar observația lui inutilă sună ca o rugă.

Şi-au luat sacii de umăr şi s-au repezit pe culoar. Au trecut în grabă pe lângă călătorii cu bagaje mai puține, dar au fost nevoiți să se oprească în spatele unei femei grase, cu brațele pline de o mulțime de pachete, ceea ce l-a enervat pe Trevor. În sfârşit, au coborât din tren pe un peron din marmură. Trevor a făcut doar câțiva paşi şi fu cuprins de uimire în fața atâtor minunății.

Trenul se oprise în fața unei clădiri care semăna

mai degrabă cu un palat decât cu o gară. Prin tavanul înalt, din panouri de sticlă, vedeau cerul în amurg. De cadrele metalice ale panourilor atârnau candelabre imense care nu aduceau nici pe departe cu ceea ce mai văzuse Trevor: şiruri suprapuse de becuri electrice se reflectau în oglinzi de cristal strălucitor, luminând feeric. Călătorii care sosiseră cu acelaşi tren au ocupat centrul clădirii lungi, iar printre ei, pe peroanele de marmură au început să-şi facă loc, grăbiți, hamali în uniforme elegante, verzi, care ajutau la bagaje, îndrumau, verificau bilete şi se strigau între ei folosind un limbaj de neînțeles. Niciunul nu s-a apropiat de ei. Trevor s-a gândit, evident, că din cauza hainelor lor de la țară şi a sacilor de umăr ponosiți nu se aştepta nimeni să primească vreun bacşiş de la ei.

Şi-au făcut loc prin mulțime spre magazinele şi chioşcurile de bilete de dincolo de peroane.

— Crezi că trebuie să ne schimbăm gologanii chiar acum? întrebă Les arătând o firmă pe care scria SCHIMB VALUTAR, aflată deasupra unor ghişee. Nu vreau să cheltuim aurul şi argintul pe fleacuri.

— Da, cred că ar trebui, strigă Trevor pentru a se face auzit în vacarmul care-i înconjura. Şi trebuie să găsim un loc în care să dormim la noapte. Aş vrea să mă odihnesc şi să mă spăl. Mă simt prea jegos şi obosit să îl întâlnesc acum pe prietenul unchiului Matt.

— Ai dreptate, îi răspunse Les urlând în continuare. Deşi avem scrisorile de recomandare, nu cred că ne primeşte dacă ne vede aşa. Putem întreba la ghişeu unde găsim o pensiune.

S-au aşezat la coadă în faţa unui ghişeu şi când le-a venit rândul, o femeie tânără, cu o voce plictisită, i-a întrebat ce doresc.

Cu faţa roşie ca focul, Trevor şi-a descheiat cămaşa să-şi scoată una dintre cele două punguţe ascunse în sân, în timp ce Les încerca să împiedice vreun străin curios să vadă ce se întâmplă. Trevor era bucuros că unchiul său îl sfătuise să-şi ţină gologanii separat de dorinii de aur şi de triumii de argint. Dorinii şi triumii erau valabili peste tot, dar valoarea monedelor din aramă era diferită de la o provincie la alta.

— Trebuie să schimb banii ăştia, spuse Trevor. Între timp, Les şi-a scos şi el punguţa cu bani, dar i-au căzut două sau trei monede şi a trebuit să le adune dintre picioarele oamenilor.

Funcţionara se uită la mormanul de monede de aramă.

— Trebuie să le numeri şi să le aşezi după valoare! pufni ea. Nu le primesc aşa!

Trevor se apucă să le aşeze teancuri, după mărime, dar femeia îl opri cu o privire dezgustată.

— Nu aici! Nu poţi ţine coada în loc! Du-te în altă parte şi când termini te aşezi din nou la coadă!

Ajutat de Les, Trevor şi-a adunat monedele şi le-a pus la loc în punguţă. Apoi s-au uitat după o

bancă liberă unde să poată sta şi aranja monedele.

— Frumoasă primire, mormăi Trevor. Probabil că mănâncă mere acre în fiecare zi.

— Şi-o fi zis că suntem doi țărănoi proşti. Oare cât ne trebuie să învățăm cum merg treburile la oraş?

— Dacă merg tot aşa, nici nu vreau să învăț. Putem sta acolo.

Trevor arătă spre o bancă de lângă arcada de la intrare, dar, pe când se îndreptau spre ea, o mamă îşi aşează acolo cei trei copilaşi şi se postă în fața lor cu o privire care descuraja pe oricine ar fi încercat să conteste dreptul copiilor de a sta pe acea bancă.

— Scuzați-mă, domnilor, v-aş putea ajuta cumva?

Trevor tresări şi se întoarse. În spatele lor stătea un tânăr, ceva mai mare decât ei, cu păr şaten, ondulat, şi mustață blondă.

— Sper că nu v-am speriat. Mă numesc Carl Holdt, spuse el şi întinse mâna, ținând-o aşa până când Trevor i-a luat-o şi a strâns-o.

A dat mâna şi cu Les şi în acest timp i-a condus pe nesimțite spre ieşire.

— Nu vreau să mă considerați nepoliticos, dar mă aflam lângă ghişeu când casiera v-a tratat cu atâta nepolitețe. Ar trebui reclamată. Nu aşa se primesc nou-veniții în acest oraş încântător. Vă aflați pentru prima oară la Port-of-Lords, nu?

Trevor dădu din cap, iar Carl continuă.

— Într-adevăr, Port-of-Lords este cunoscut pentru ospitalitatea sa, spuse el luându-l pe Trevor de cot şi conducându-l spre ieşire. M-am enervat cumplit când am văzut cum sunteți tratați, aşa că am hotărât să vă cer scuze în numele ei şi să vă dau un sfat. Schimbul valutar aici, la gară, se face la cursul oficial, dar mai sunt şi alte locuri unde e mult mai avantajos. Dacă-mi dați voie, vă duc eu la un hotel din apropiere unde vă puteți schimba gologanii şi unde puteți lua o cameră decentă şi o masă bună la prețuri rezonabile. Ce ziceți?

Trevor îl privi pe Les care, fără să-l vadă Carl, clătină din cap. Trevor nu văzu însă niciun pericol în a accepta.

— Chiar avem nevoie de un loc pentru o noapte. Mâine ne întâlnim cu un prieten.

— Cred… spuse Les încet, că ar fi mai bine să facem cum am zis şi să ne schimbăm aici gologanii. Nu vrem să ne păcălim.

— Sigur că nu aveți încredere în mine, un străin, interveni repede Carl, dând drumul cotului lui Trevor. Vă înțeleg. Sunteți înțelepți. Pe aici sunt o mulțime de indivizi gata oricând să-i păcălească pe străini. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu ne-ai deranjat deloc, protestă Trevor şi se încruntă la Les, neînțelegând această lipsă de politețe din partea prietenului său. Nu ştim niciun hotel pe aici şi ne trebuie şi o masă bună. Călătorim de cinci zile şi n-am mâncat decât hrană

rece prin gări.

— Cred că putem cel puțin să vedem hotelul, mormăi Les.

— Atunci s-a făcut! exclamă Carl. Vă promit că nu veți regreta. Alte bagaje nu aveți?

— Nu, spuse Trevor cam ruşinat, arătând spre saci.

Carl îl bătu pe umăr.

— Sunteți înțelepți că nu călătoriți cu bagaje.

Ajunseră la ieşire, iar Carl îi invită să treacă dincolo de uşile frumoase din sticlă.

— E greu să te descurci într-un oraş mare, mai ales într-unul atât de mare ca Port-of-Lords. Iar mie îmi place foarte mult să mă laud cu oraşul meu. Aici m-am născut şi am crescut, şi-l iubesc. Am călătorit mult, dar n-am mai găsit altul care să se compare cu el. Probabil că şi voi spuneți la fel despre oraşul vostru. De unde ați zis că sunteți?

— Din Amesley, răspunse Trevor. E o localitate mică, nu cred c-ai auzit de ea. În Provincia Câmpiilor.

— A, da! Brâul de ferme. Pâinea națiunii.

Vorbele lui Carl şi tonul său plin de respect dădeau parcă locului lor natal o importanță care-l umplu pe Trevor de mândrie.

— Uitați-vă vizavi, le arătă Carl o clădire ciudată a cărei fațadă semăna cu prova unei corăbii. Acolo e Muzeul Marinei. Port-of-Lords a apărut datorită navigației, şi aici se află toată istoria oraşului. Poate că mergem mâine după-amiază, dacă nu

sunteți ocupați cu prietenul vostru.

— Vă mulțumim, interveni Les, dar *nu* vrem să vă deranjăm.

Accentul pe „nu” i-a dat de înțeles lui Trevor că prietenul său nu avea încredere în noul lor amic, dar el era sigur că Les e doar din cale-afară de prudent.

— Cum să mă deranjați? protestă Carl. Dacă m-ați fi deranjat nu m-aş fi oferit. Îmi place de voi, băieți, şi aş vrea să vă cunosc mai bine. Uitați-vă vizavi. Clădirea aceea înaltă şi luminată e Palatul Telefoanelor.

— Uaa! exclamă Trevor gândindu-se la centrala telefonică din Essell – o căsuță din lemn unde lucrau două operatoare.

— Iar aici e cel mai bun restaurant din partea asta a oraşului. E scump, dar dacă vreți vreodată să vă dați mari, aici puteți mânca cum n-ați mai mâncat în viața voastră.

Lui Trevor îi era greu să creadă, gândindu-se la ospățul mătuşii Ellen, dar nu zise nimic. Nici nu prea avea cum, deoarece Carl sporovăia întruna, arătându-le ba una, ba alta – „Pe vremuri, celebrul armator Jeremy Carnaby avea birourile chiar aici pe colț” – sau atrăgându-le atenția asupra unui fenomen fugar – „Maşina aia e un Murphy nou, abia a apărut. Costă probabil o sută de dorini.”

Trevor nu-şi putea imagina o asemenea bogăție. Unchiul Matt le dăduse fiecăruia câte trei dorini şi paisprezece triumi, în afară de gologani, şi ei se

considerau bogați. Îl văzu pe Les pipăindu-şi pungile ascunse la sân şi îşi dădu seama că avea şi el acelaşi gând. Les era nefiresc de tăcut, dar nici Carl nu-i lăsa să vorbească mai deloc.

— Uitați-vă la strada aia, turuia el mai departe, arătându-le o stradă îngustă. Acolo nu sunt decât magazine care vând lucruri exotice, de peste ocean. Iar dincolo e un restaurant micuț unde se servesc diverse mâncăruri tradiționale. Sora mea e chelneriță acolo. Păcat că nu putem trece pe la ea să vedeți câteva magazine, dar mergem în altă zi, ce ziceți? Ştiu că acum sunteți obosiți şi abia aşteptați să mâncați ceva cald şi să faceți o baie fierbinte.

Trevor începuse să traverseze şi tocmai voia să încuviințeze, când Carl îl apucă de braț.

— Fii atent! Maşina aia vine în mare viteză.

Trevor făcu un pas înapoi, iar vehiculul negru şi strălucitor zbură pe lângă el.

Carl clătină din cap.

— Unii şoferi nici nu se uită. Consideră că pietonii trebuie să fie cei atenți. Au fost câteva accidente urâte pentru că unii îşi cumpără maşini şi habar n-au să le conducă. Se spune că trăsurile cu cai vor dispărea în câțiva ani, continuă el în timp ce traversau. Asta înseamnă că cei care fac curățenie pe stradă rămân fără slujbe.

Atent la şuvoiul de comentarii, informații şi anecdote, Trevor şi-a dat seama destul de târziu că intraseră într-o zonă unde luminile străzii erau

mai rare, iar clădirile mai vechi, mai modeste şi mai prost luminate. Tocmai voia să întrebe unde se află, când Carl îi anunță că au ajuns şi le arătă o firmă strâmbă, luminată de un bec. HANUL AL CINCILEA LORD, îi anunța firma.

Carl îi conduse într-un hol sărăcăcios, cu nişte canapele şi fotolii negre.

— Recepționerul vă poate schimba gologanii, dar ce-ar fi să intrați mai întâi în cârciumă şi să vă odihniți picioarele? Fac cinste pentru a sărbători venirea voastră.

Fără a le da răgaz să protesteze, se îndreptară spre o perdea din mărgele de sticlă, în spatele căreia se afla o încăpere îngustă, prost luminată, cu câteva mese din lemn închis la culoare, îngrămădite într-o parte, şi o tejghea în cealaltă. Ținându-se după Carl, lui Trevor îi făcea impresia că se află din nou în tren, pe culoarul îngust dintre scaune. S-au aşezat la ultima masă şi Trevor s-a întrebat de ce, pentru că mesele pe lângă care au trecut erau goale.

Carl s-a îndreptat spre tejgheaua din spatele căreia a apărut un bărbat cu un ochi acoperit.

— Nu-mi place cum arată locul ăsta, Trev. Şi nici individul, şopti Les. Cred că-i pirat.

— Şşt, făcu Trevor. Te aude.

— Pentru mine ca de obicei, Ned, comandă Carl vesel. Iar pentru prietenii mei câte o tratație specială de bun-venit la Port-of-Lords.

Individul dădu din cap, dispăru şi reapăru

imediat cu o tavă pe care erau trei pahare înalte.

— Ar trebui să plecăm de aici, insistă Les.

— Nu fi tâmpit, şopti Trevor. Gândeşte-te că asta-i prima noastră aventură.

Les strâmbă din nas şi nu mai zise nimic.

Carl aduse tava la masă şi umplu paharele. Trevor observă că băutura lui Carl era limpede, iar ale lor, roşii, sifonate.

— Ce-i asta? întrebă Les bănuitor, uitându-se la paharul înalt.

— Ceva special pentru noii veniți. Specialitatea casei. E un amestec de sucuri ale unor fructe ce cresc în zonă, cu un pic de rom. Sper să vă placă, spuse Carl şi se aşează. Apoi ridică paharul: Ca să vă simțiți bine şi să aveți succes la Port-of-Lords! închină el.

Ciocniră paharele, iar Trevor luă o înghițitură. Aroma puternică de fructe îi era necunoscută. Sau poate că o schimba gustul de alcool. Era ceva mai mult decât „un pic de rom“ şi ar fi preferat doar suc, dar băutura era rece şi lui îi era sete.

Les duse paharul la gură, dar Trevor bănui că se preface doar că bea. Iar pentru a-i arăta lui Les cât de nefondate îi erau temerile, bău pe nerăsuflate jumătate de pahar. Figura a ținut. Les a luat şi el câteva înghițituri.

Carl vorbea înainte, iar Trevor se relaxa. Acum gusta din băutură încet şi îl asculta sau îşi lăsa mintea să hoinărească. Se duse cu gândul la Amesley.

Îşi vedea mama stând în balansoarul vechi din lemn, lângă foc, cum el, mic fiind, se urca la ea în poală şi o ruga să-i spună o poveste. În timp ce ea vorbea, lui i se făcea somn. Capul îi cădea pe pieptul mamei şi auzea cuvintele ca în vis. Ca şi acum, cu Carl. Cuvintele se amestecau, erau ca un cântec de leagăn. Ochii i s-au închis şi capul i-a căzut pe masă.

Nu. Nu e bine. Nu trebuie să adorm. Trebuie să mă trezesc.

Capul îi era însă prea greu. Şi probabil că cineva i-a lipit pleoapele şi i-a umplut gura cu cârlți. A adormit.

— Trevor! Trevor, trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti!

Cineva îl scutura de umeri, făcându-l să-l doară tot corpul. Gemu. Gura i se umplu de un gust oribil şi cineva îl ridică şi îl ținu până când a vomat.

— Trevor, trezeşte-te! Hai!

Vocea lui Les. Dragul de Les.

— Trevor, ascultă. Am fost drogați. Şi jefuiți. De Carl. Ne-a luat tot: banii, actele, sacii de umăr. Tot.

Trevor deschise ochii şi îşi fixă cu greu privirea asupra feței lui Les. Era palid, iar în ochii albaştri se citea panica. Îşi veni brusc în fire şi îşi duse mâna la sân, unde erau punguțele cu bani. Nimic, doar propriul corp.

— Eu mi-am revenit cu puțin timp în urmă şi de atunci tot încerc să te trezesc. Poți să stai în picioare?

Trevor se ridică nesigur şi se propti de zidul unei clădiri, gâfâind. Totul se învârtea în jurul său.

— Hai, încet. Ai băut tot ce ne-a dat. Eu am băut doar jumătate. Am văzut când ai adormit, dar mi-era şi mie prea somn pentru a mai striga după ajutor. Şi apoi m-am trezit aici. Nici nu ştiu unde suntem.

Trevor îşi dădu seama că zace lângă o grămadă de lăzi aflate pe o alee plină de țărână. Printre clădirile vechi de cărămidă de vizavi se zărea o geană de lumină.

— Dacă ne vede cineva, şopti Les, zică că suntem nişte beți vi. Ce facem acum, Trevor? Ne-a luat şi scrisorile de recomandare. Dacă îl găsim pe prietenul unchiului tău nu putem să-i dovedim cine suntem. Îți aduci aminte adresa?

— Nu, gemu din nou Trevor. Adresa şi indicațiile erau pe plic. Cred c-ar fi trebuit să le țin minte, dar n-am făcut-o.

— Ştim cum îl cheamă. Poate că-l găsim şi poate că o să ne creadă când o să-i spunem cine suntem şi ce s-a întâmplat. Acum, hai să plecăm mai repede de aici. Nu pare un loc prea sigur, spuse Les ajutându-l.

Sprijinindu-se pe brațul lui Les, Trevor făcu câțiva paşi. Îl durea capul, era ameți t, iar stomacul îl chinuia. Les avea dreptate – trebuiau s-o ia din

loc, să se ducă undeva.

Dar unde?

5 Conflict de interese

Deşi se simțea şi el destul de rău, Les l-a susținut pe Trevor de-a lungul aleii, până în stradă. S-a uitat în toate părțile, încercând să-şi dea seama unde sunt, sperând că se află în spatele hotelului la care-i dusese Carl cu o seară înainte. Cum se numea? Avea mintea înceţoşată şi-l durea capul.

Da, da. Era Hanul „Al cincilea lord”.

Au ajuns la colț şi s-au uitat la toate clădirile de pe alee. Erau construcții vechi, cele mai multe depozite. Niciun hotel.

— Poate că e dincolo, spuse Les. Poți să mergi?

— Mă simt mai bine. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

— Mie-mi pare rău că nu mai vizităm Muzeul Marinei.

— Bine, bine, râse cam forțat Trevor. Şi ne vom lipsi şi de restaurantul ăla scump. Sper ca lui Carl să-i priască mesele plătite cu banii noştri.

— Şi toate tâmpeniile alea exotice din magazine.

— Ce să mai zicem de masa de la cafeneaua la care lucrează soră-sa, spuse Trevor. Dacă are vreo soră. Pariez că nu-i adevărat.

N-au găsit Hanul „Al cincilea lord” nici pe strada

vecină.

— Înseamnă că ne-au dus departe de hotel ca să scape de noi, spuse Trevor.

— Să nu-l mai găsim niciodată.

Les se uită în susul şi-n josul străzii. Se gândeau că se află departe de centrul oraşului, de gară, într-o zonă destul de dubioasă. Clădirile erau vechi şi dărăpănate, iar în aer plutea un miros care le era străin. Nu se vedea niciun om prin preajmă, iar pe stradă treceau mai ales căruțe trase de cai. Poate îi îndrumă cineva spre gară, unde l-ar putea găsi pe Carl şi să încerce să-şi recupereze banii şi scrisorile. Probabil că acesta stătea cea mai mare parte a timpului la gară, căutând victime, iar dacă nu aveau să dea de el, ar putea măcar să găsească de acolo drumul spre hotel şi să-l ia la întrebări pe barmanul cel sinistru. Carl îl cunoştea precis; cei doi lucrau împreună.

Trebuia însă ca Trevor să-şi recapete puterea pentru a merge mai departe. Să mănânce ceva. Iar pentru a-şi cumpăra mâncare aveau nevoie de bani.

Au ieşit pe o stradă ceva mai circulată. Deodată, Trevor îl apucă pe Les de braț şi-i arătă vizavi un loc viran plin de moloz de la o clădire care arsese sau fusese dărâmată.

— Patru puncte! strigă el triumfător.

La început Les a crezut că Trevor a înnebunit. Apoi a văzut apa. Apa albastră.

La capătul străzii era oceanul.

— Hai! spuse Trevor.

Şi-au croit drum prin moloz, în sfârşit au ieşit pe o stradă mărginită de un dig lat, peste care au văzut, printre trăsuri şi căruțe, întinderea oceanului. Au traversat, atenți la trafic, şi s-au urcat pe dig pentru a vedea mai bine.

Mirosul ciudat era mai puternic aici, iar Les şi-a dat seama că este mirosul de peşte al apei sărate. Valurile care se spărgeau de dig îi stropeau, iar spuma se scurgea pe pietre.

De la dig porneau docurile şi lângă unele erau ancorate vapoare mari. Les nu mai simțea durerea de cap şi se uita fascinat la activitatea de pe chei. În toate părțile alergau bărbați care strigau, se agitau sau manipulau macaralele ce încărcau lăzi, baloturi, saci şi butoaie. Docul din apropierea lor era plin cu stive de cherestea care era apoi încărcată pe puntea unui cargobot vechi.

— Vreți să vă uitați mai de-aproape, flăcăi?

Les tresări pentru că omul se apropiase pe nesimțite. Era îmbrăcat într-o uniformă albastră, cu galoane aurii pe epoleți şi pe mâneci. Avea o cicatrice pe față şi un zâmbet jovial. Les ar fi vrut să se uite mai bine la vapoare şi la ocean, dar felul în care îi abordă bărbatul îi aminti puțin de Carl.

— Eu sunt secundul navei, spuse el arătând spre cargobotul care încărca cheresteaua. V-am văzut stând aici şi privind şi m-am gândit că poate vreți să urcați la bord să vă uitați. De fapt, ne-ar

prinde bine şi o mână de ajutor dacă aveți două-trei ore libere şi vreți să munciți.

Les îi aruncă o privire lui Trevor.

— Te simți în stare? întrebă el, destul de stânjenit de ofertă, sperând că Trevor o va refuza.

— Fac ce trebuie să fac, răspunse Trevor. Cât plătiți?

— Cinci jumătăți de gologan pe oră.

Răspunsul n-avea oricum nicio relevanță de vreme ce nu apucaseră să cunoască valoarea gologanilor din Provincia Portului, dar nu-şi permiteau să se tocmească. Cel puțin îşi vor cumpăra ceva de mâncare şi bilete pentru un autobuz care să-i ducă înapoi la gară.

Îşi urmară „patronul” pe chei şi apoi, peste o estacadă destul de nesigură, pe vas.

Cargobotul era mai mare decât părea de pe țărm şi destul de murdar. Secundul i-a pus să ghideze legăturile de scânduri spre stive, să le fixeze, iar când stivele ajungeau la înălțimea maximă, să le acopere cu prelate. Munca era grea şi periculoasă. Legăturile de scânduri, coborâte cu vinciurile, se balansau şi trebuiau prinse şi ținute bine. Mâinile lui Les erau pline de răni şi de aşchii şi, deşi era obişnuit cu munca la fermă, îl dureau toți muşchii. Se uita mereu la Trevor, dar prietenul său părea să se descurce. Probabil că dăduse afară şi ultimele resturi de drog, prin transpirație. Les era cam amețit pentru că nu mâncase nimic şi probabil că nici Trevor nu se simțea mai bine, dar

au continuat până când au terminat treaba şi secundul i-a chemat la el.

— E vremea să ne facem socotelile, spuse el şi îi duse spre o trapă deschisă unde se vedea o scară ce ducea spre un culoar de sub punte. Intrară într-o cabină mică şi uşa se închise în urma lor. Brusc porniră motoarele vasului şi Les tresări.

— Încălzim motoarele de plecare, le explică secundul. Suntem în întârziere şi am nevoie de ajutorul vostru. Se duse la un dulap pe care-l deschise. Am făcut bine că v-am ales pe voi. Echipajul are nevoie de oameni puternici şi sănătoşi.

Când se întoarse, avea în mână un pistol.

— Îmi pare rău, băieți. Veți fi plătiți pentru munca voastră, dar când se încheie cursa. Tocmai ați plecat într-o croazieră de două luni.

Mâna secundului era fermă şi privirea, severă. Spre groaza lui Les, Trevor închise ochii şi se prăbuşi lângă perete.

Nu leşina, Trevor! Trebuie să plecăm.

Trevor n-a leşinat însă şi când Les s-a uitat din nou la pistol a văzut că țeava se îndoaie încet spre secund. Acesta înjură şi-l scăpă pe jos.

— Bine ți-ai folosit puterea, Trev! strigă Les şi, sărind înainte, îi dădu omului un pumn în față.

— Bine ți-ai folosit muşchii de țăran, Les! răspunse Trevor care deschise uşa cabinei şi se repezi spre scară.

Les îl urmă. Urcară pe punte, îşi făcură loc

printre membrii echipajului şi o luară la fugă spre estacadă.

Aceasta dispăruse însă. Între vas şi doc, pe o porțiune cam de înălțimea unui om, se căsca apa neagră.

— Întotdeauna am vrut să văd lumea, mai avu Les puterea să glumească.

— Da, dar ceva mai târziu, îi răspunse Trevor apucându-l de mână. Sărim la trei, hotărî el, aşezându-se în cea mai bună poziție. Unu! Doi! *Trei!*

Se avântară. Trevor îl ținea pe Les de braț. Săriră peste apă şi căzură grămadă pe chei. Chiar fără strigătele uimite ale echipajului, Les ştia că saltul lor a fost spectaculos. Îi salvase încă o dată puterea lui Trevor.

Les se ridică cu greu în picioare şi se uită la cargobot, aşteptându-se să-l vadă că se întoarce după ei. Acesta îşi continua însă drumul pe mare, pufăind din coşuri. Aşa că făcu vesel cu mâna echipajului.

Uitându-se jos, văzu însă că Trevor nu se mişca.

— Trev, te simți bine? Trevor?

Îl scutură de umăr, dar Trevor gemu şi se rostogoli să-l vadă mai bine. Ochii lui negri erau întunecați şi fără expresie.

— Nu mai pot. Mi-am folosit prea mult puterea…

— Tu ne-ai scăpat de pe corabie. Găsesc eu o modalitate de a scăpa şi din asta.

Părăsi cheiul şi se uită în jur. Oare poate avea

încredere în cineva din acest oraş? Dacă face o greşeală şi apelează iar la cine nu trebuie, nu mai scapă a treia oară, mai ales că Trevor e prea epuizat pentru a-şi mai folosi puterea.

Se apropia o căruță. Se uită bine la omul de pe capră, dar îşi dădu seama că n-are nicio importanță dacă acesta pare sau nu binevoitor. Carl şi secundul li s-au părut foarte binevoitori. Trebuia oricum să încerce.

— Hei! strigă el alergând pe lângă căruță. Mă puteți ajuta? Prietenul meu e bolnav. Ni s-au furat banii şi trebuie să ajungem la gara principală.

Căruțaşul, un bătrân cu barba sură, a oprit calul şi s-a uitat la Les.

— De ce crezi că merg la gară?

— Nu ştiu. Sper.

— Un' ți-e pretenu'?

— Pe chei, spuse Les arătând înspre Trevor, care reuşise să se ridice în şezut, cu capul sprijinit în mâini.

— Poți să-l aduci aici şi să-l urci în căruță?

— Sigur că da.

— Bine, hai repede. Nu pot s' stau tătă ziulica. Nu merg chiar pân' la gară şi nu mă abat din drum pen' voi, da' vă duc pân' la Parcul Carnaby. La cinci străzi de gară.

Felul direct şi simplu al omului îl făcu pe Les să aibă încredere în el. Alergă după Trevor.

— Hai c-am găsit o ocazie!

Îl ajută să se ridice în picioare şi îl sprijini până

la căruță.

Hurducăturile căruței i-au stârnit lui Trevor durerea de cap, aşa că a răsuflat uşurat când s-au oprit.

— Aici îi Parcul Carnaby, le spuse căruțaşul cel posac. Pân' la gară puteți merge pe jos, sau mai opriți o căruță. Mergeți drept pe lângă parc, treceți de cinci sau şase răscruci şi o vedeți.

I-au mulțumit şi au sărit din căruță.

Trevor amuşină aerul. Un miros puternic de friptură îi aminti cât este de flămând. Dacă ar avea bani…

Les îl trase în direcția indicată de căruțaş.

— Hai! Să mergem! Şi eu simt mirosul, dar de ce să ne chinuim?

Trevor intră însă în parc şi nu se opri până când nu află de unde venea mirosul. Într-un chioşc aşezat printre copaci, o femeie frigea pârjoale. Văzând-o, lui Trevor îi lăsă gura apă.

Zări o bancă goală lângă chioşc şi se trânti pe ea.

— Şi la ce-ți foloseşte asta? întrebă Les apropiindu-se.

Trevor îşi lăsă capul pe spătarul băncii, închise ochii şi inspiră aroma, încercând să-şi imagineze că mănâncă. Stomacul său nu se lăsă însă înşelat. Avea nevoie de mâncare. Dacă nu şi-ar fi folosit atât de mult puterea astăzi…

Deschise ochii şi se uită la femeia din chioşc cum ia cu spatula o pârjoală, o pune într-o chiflă, aşază

apoi peste ea bucățele de ardei şi ceapă ce sfârâie alături într-o tigaie, înveleşte totul în hârtie cerată şi i-o dă unui client. Mai erau câțiva care-şi aşteptau rândul.

La un moment dat, când bucătăreasa era ocupată să dea restul, se concentră asupra chiflelor aşezate pe o tavă lângă grătar. Era obosit şi slăbit şi a trebuit să facă un efort mare ca să găsească puterea, s-o extragă şi să îndrepte liniile de forță ezitante, nesigure şi şerpuitoare spre grămada de chifle. Apoi se concentră asupra procesului, de obicei realizat fără efort, de a-şi prinde prada", de a o ridica şi de a o trage spre el tot pe liniile de forță.

Două chifle zburară pin aer şi poposiră în palmele întinse ale lui Trevor. Rezistând tentației de a înfuleca una, le-a desfăcut în două şi s-a uitat la bucătăreasă. Aceasta a mai pus nişte pârjoale la prăjit şi s-a întors să vorbească cu un client. Două pârjoale au început să plutească prin aer, oprindu-se pe chiflele desfăcute.

— Bravo! exclamă Les, cu gura până la urechi. Întinse mâna după o chiflă.

— Aşteaptă, îi spuse Trevor şi-şi trimise mintea după ardei şi ceapă.

Ultima şmecherie i-a dat de gol. Bucătăreasa s-a întors şi a văzut o grămăjoară de ceapă şi ardei care s-a ridicat din tigaie, plină de ulei, şi a început să plutească prin aer. A țipat şi a lovit-o cu spatula. Grămada a explodat şi bucățile de ceapă

şi ardei pline de grăsime i-au împroşcat pe clienţi şi pe bucătăreasă. Cam trei-patru au ajuns şi la destinaţie.

În zăpăceala care a urmat, doar un băieţel şi-a păstrat cumpătul şi a urmărit zborul garniturii.

— Ei sunt! strigă el, arătând spre Les şi Trevor. Uitaţi-vă! Hoţii!

Tocmai când muşca din chiflă, Trevor se trezi ţinta privirilor unei mulţimi furioase. Înghiţi în grabă ce îi mai rămăsese.

— Ei au fost! ţipa copilul. Prindeţi-i! Ei au furat pârjoalele!

— Cred că e mai bine să fugim, Les, spuse Trevor cu gura plină.

Les dădu din cap, mai muşcă o dată şi sări în picioare.

— Uitaţi-i că fug! Prindeţi-i! strigă nesuferitul de copil.

Îndesând restul de mâncare în gură, Les şi Trevor o luară la goană spre stradă. Au sărit un gard, au trecut peste un rond de flori şi au ocolit o fântână şi câţiva oameni uimiţi care se plimbau. Trevor îi auzea pe urmăritori agitându-se în urma lor.

La ureche îi ajunse un fluierat ascuţit. Se uită şi văzu în faţa sa trei poliţişti cu bastoanele ridicate.

Trevor şi Les s-au oprit brusc. Mulţimea i-a înconjurat imediat, urlând şi acuzându-i.

— Staţi aşa! strigă un poliţist. Pe rând! Ce s-a întâmplat?

Bucătăreasa şi-a făcut loc în față şi şi-a şters mâinile pline de grăsime pe şorț.

— Sunt hoți şi vrăjitori, asta s-a-ntâmplat, spuse ea gâtuită de furie. Mi-au furat pârjoalele. Le-au ridicat în aer şi le-au făcut să zboare. A văzut băiatul ăsta. Vă spune el.

Poliţiştii erau cam sceptici.

— Da, am văzut, am văzut tot, sări băiatul. A fost vrăjitorie! Au folosit vrăjitoria pentru a fura pârjoalele.

Unul dintre poliţişti şi-a scos carnețelul din buzunarul hainei şi a început să scrie cele declarate de bucătăreasă şi de băiat. Ceilalți doi – mari şi solizi – i-au apucat pe Les şi pe Trevor.

— Aha, vrăjitori, Carevasăzică. Şi hoți pe deasupra. Avem celule bune şi sigure pentru de-alde voi. Hai! Fără şmecherii, spuse el lovindu-şi palma cu bastonul. N-avem nevoie de aşa ceva în Port-of-Lords.

6 O salvare scumpă

Les s-a aşezat pe marginea scândurii care folosea drept pat, uitându-se la Trevor ce se plimba înainte şi înapoi în celula mică, fără ferestre. Les ameţise doar privindu-l.

De când au fost închişi în celulă, li s-a dat o supă cam subțire, dar comestibilă, şi au dormit amândoi câteva ore, pe rând, întinzându-se pe

scândura îngustă şi goală. Trevor s-a culcat primul, apoi a ațipit şi Les cât a putut. Când s-a trezit, Trevor se învârtea în celulă ca un leu în cuşcă.

— Trev, o să faci gaură în ciment. Hai să stai jos, îl rugă el.

Trevor continua să facă paşi ca şi cum nu l-ar fi auzit.

Poate reuşeşte să-l atragă într-o discuție.

— Trev, dacă aici e o Comunitate aşa de mare a celor cu har, de ce oamenii sunt surprinşi de orice manifestare a puterii? Şi de ce sunt atât de ostili? îi puse el întrebările care nu-i dădeau pace de ceva vreme.

— Cred că asta vom afla când găsim Comunitatea, îi răspunse Trevor, fără a se opri.

— Unchiul tău a zis că n-a mai luat legătura cu prietenii săi de aici de ani de zile. Oare Comunitatea nu s-a împrăştiat sau nu s-a desființat şi nu ştie el? Ce crezi?

Trevor mormăi doar.

Les se mulțumi să aştepte ca Trevor să termine cu întrebările care-l preocupau.

Brusc, Trevor încetă şi se aşeză lângă Les.

— Eu risc şi trimit un strigăt de ajutor. Când te-am chemat să vii la Sharpness, unchiul Matt a spus că pot auzi toate persoanele cu har din comitat. Îl trimit în toate direcțiile şi vedem ce se întâmplă.

— Oare e înțelept? Ştii ce am pățit la Sharpness.

— Altceva nu ştiu ce să fac. Nu pot să deschid uşa. Am încercat să mă concentrez asupra lacătului, dar nu merge.

Les se uită la uşa grea, din metal.

— Poate că nu ți-ai recăpătat încă forța, spuse el. De ce nu te relaxezi şi mai aştepți un pic?

— N-am venit la Port-of-Lords să ne pierdem timpul la închisoare. Credeam că vrei să vezi Muzeul Marinei.

— Dacă află paznicii ce încercăm să facem, ne complicăm şi mai tare.

— Nu află decât dacă au har şi atunci poate că ne ajută.

Trevor se lăsă pe spate cu ochii închişi şi cu fruntea încruntată din cauza concentrării.

Imediat, toate gândurile lui Les fură blocate de un strigăt care-i fulgeră prin minte, făcându-l să-şi ducă mâinile la tâmple şi să le apese pentru a opri parcă explozia dinăuntru.

Ajutați-ne! Suntem străini aici. Jefuiți. Arestați. Salvați-ne! Ajutor!

Mesajul i-a trecut prin creier de nenumărate ori.

Alunecă de pe bancă şi se ghemui cu mâinile pe cap. Dar fluxul neîndurător a continuat, făcându-i greață, obligându-l să se târască spre gaura din colțul celulei unde vomase tot ce mâncase. Apoi s-a lipit de perete cât mai departe de Trevor, şi-a prins capul în mâini şi a căzut în nesimțire.

Ca de la mare distanță, i s-a părut că aude o altă voce care i-a străbătut mintea. *Şşt,* spunea

aceasta. *Te aud. Vin.*

Trevor l-a ridicat pe Les pe scândură. Fusese atât de absorbit de chemarea de ajutor, încât n-a observat suferința prietenului său. Trebuia să-şi dea seama că-l va afecta pe Les care era atât de aproape.

Les era inconştient, respira slab, pulsul îi era rapid. Trevor regreta că nu e şi vindecător. Se părea însă că nu putea decât să facă rău, nu să-l şi îndrepte.

Venea ajutorul. Spera însă să nu-l fi obținut cu prețul vieții lui Les.

— Les, strigă el, scuturându-l uşurel de umeri. Les, îmi pare rău. Te rog să-ți revii.

Les gemu, dar nu se trezi. Neliniştit şi vinovat, Trevor trimise o chemare mentală uşoară în mintea lui Les. Şi-l imagină pe Les mergând, simțindu-se bine, puternic.

Les nu s-a mişcat, n-a răspuns, nu s-a trezit.

Trevor a început să bată la uşa celulei.

— Prietenul meu e bolnav, strigă el. Are nevoie de ajutor. De un doctor.

La ferestruica zăbrelită apăru un chip.

— Taci din gură, îi răspunse o voce mânioasă.

— Dar prietenul meu e bolnav. Vă rog să aduceți un doctor. Mi-e teamă să nu moară.

— Ce păcat! Când ați fost aduşi aici erați destul de sănătoşi. Nu mă las eu păcălit! Nu deschid uşa. Dacă nu te potoleşti, nu primiți cina.

— Nu e nicio păcăleală. Uită-te la el. E…

Dar fața dispăru. Trevor se întoarse spre Les. Avea nevoie de ajutor, dar singurul lucru care-i venea în minte l-ar fi putut omorî pe Les înainte de sosirea ajutorului.

Grăbeşte-te! transmise el cu toată puterea. *Ajutor! Prieten rănit.* Trimise imaginea lui Les zăcând inconştient, abia respirând.

Nu avea ce să mai facă. Se aşează lângă Les şi aşteptă.

Oare Les respira într-adevăr mai slab sau era doar teama care-l făcea să creadă asta? Dacă l-a omorât pe Les…

Se ridică şi începu din nou să măsoare celula în lung şi-n lat.

Se aşează apoi şi-i luă pulsul lui Les. Îi ascultă şi respirația. Erau mai slabe. Nu avea nicio îndoială.

Se duse din nou la uşă şi se uită printre gratii, dar nu văzu decât un perete cenuşiu.

Începu să se plimbe prin celulă. Se opri. Iar porni. Îi venea să cheme ajutorul mai repede, dar nu îndrăznea, ca să nu-l slăbească şi mai mult pe Les. Oare de ce întârzia?

Dacă nu venea? Poate că ar trebui să încerce să cheme din nou gardianul. Poate că vine un altul, unul care s-ar lăsa convins.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar aceasta se deschise şi apăru unul dintre paznicii care-i duseseră la celulă.

— Vrea să te vadă cineva, îi spuse el şi se dădu

la o parte pentru a-i face loc unei femei scunde şi îndesate, cu păr rar, roşu.

Trevor abia îşi reţinu o privire de dezgust. Vizitatoarea era îmbrăcată aiurea, cu haine boţite ce păreau scoase dintr-o ladă de gunoi şi o pălărie ridicolă de paie, cu o fundă roz din care ieşea o pană roşie. Pe fundă, în faţa penei, era o pasăre împăiată, cu penele de pe spate albastre.

— Da, sunt nepoţii mei, spuse ea, privindu-l pe gardianul cel mânios. Nişte obrăznicături. Cred c-au băut prea mult. Nu e prima dată şi mi-e ruşine să spun asta. Îşi închipuie c-au făcut o glumă bună dacă aţi luat scamatoriile lor drept vrăjitorie. Nu vor să creadă că pot da de necaz cu şmecheriile astea de doi bani. Năzbâtiile tinereţii, ştiţi şi dumneavoastră.

— Mda, ar trebui să vorbiţi cu ei, mormăi paznicul. Dacă se mai întâmplă, nu scapă ei doar c-o amendă.

— Am eu grijă să muncească pe brânci ca să-mi dea banii înapoi, rânji ea. Asta o să-i convingă mai mult decât vorbele.

Apoi se apropie de scândura pe care zăcea Les.

— Pierde-vară ăsta tot mai doarme? Mai bine s-ar scula în picioare dacă nu vrea să rămână aici, spuse ea prinzându-l pe Les de ureche şi răsucind-o cu cruzime.

Vocea ascuţită din mintea lui Trevor îl împiedică să protesteze. *Nu spune nimic Dacă vrei ajutor, urmează-mă.*

Îşi muşcă limba şi se uită la creatura ridicolă. Nu era ajutorul pe care-l aşteptase.

— Hai, băiete, sus cu tine! i se adresa ea lui Les.

— E bolnav, spuse Trevor, revoltându-se împotriva comenzii mentale care-i poruncea să tacă.

— N-am nicio îndoială, spuse ea privindu-l. Aşa se întâmplă după chef. *Spune-mi mătuşa Veronica.*

Îl mai trase o dată pe Les de urechi. Acesta deschise ochii şi se uită la ea uluit.

— Hai băiete, scoală-te dacă vrei să ajungi azi acasă. N-am vreme de pierdut cu doi zurbagii ca voi.

— Da, mătuşă Veronica, spuse el moale.

Trevor răsuflă uşurat văzându-l pe Les treaz şi vorbind. Vru să-i transmită femeii un *mulțumesc* mental.

O durere puternică îi blocă însă transmiterea. *Gata cu asta!* spunea vocea din capul său. *Nu mai transmite nimic până nu înveți să te controlezi.*

— Haideți amândoi, zise ea cu voce tare. Am plătit eu amenda şi a fost foarte mare. Trebuie să munciți luni de zile ca să-mi dați banii înapoi.

Îi împinse până la uşa celulei, iar gardianul le făcu loc să iasă.

Trevor n-a mai îndrăznit să zică nimic decât după ce au ieşit din închisoare şi au ajuns pe nişte străzi necunoscute.

— Slavă Dătătorului de Putere că mi-ați auzit strigătul de ajutor! Probabil că sunteți din

Comunitatea Celor înzestrați în căutarea căreia am pornit.

— Comunitate! pufni ea întorcând capul şi scuipând pe jos. N-am nicio treabă cu nebunii ăia.

— De ce? Ce-i cu ea? întrebă Les.

— Cei de acolo au uitat de ce s-a înființat Comunitatea şi au transformat-o într-un fel de club de societate. În loc să împărtăşească harul puterii, vor să-l păstreze doar pentru ei. Ați fi putrezit în celula aia şi n-ar fi venit unul să vă ajute. Şi asta nu pentru că n-ar fi auzit chemarea prietenului tău. Probabil că nu e niciun om cu har pe o rază de cincisprezece kilometri care să nu se fi ales cu dureri de cap. Nici nu mă mir că era să mori.

— N-am ştiut.

Trevor era şocat de ceea ce tocmai auzise despre Comunitate. Probabil că femeia se înşela. Dar nu se înşela şi în privința răului făcut lui Les.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să zic altceva, spuse întorcându-se spre prietenul său. Nu mi-am dat seama.

— Nu-i nimic, dădu Les din mână. Acum mă simt bine.

— Sunteți vindecătoare? întrebă Trevor Uitându-se la salvatoarea lor.

— Uneori, răspunse ea vag. Cum ați aflat de Comunitate?

Trevor i-a povestit despre planurile făcute de unchiul Matt în ceea ce-i priveşte, despre banii

furați, despre încercarea de răpire, despre întâmplarea din parc şi despre arestare.

— Hm! Bine c-am venit după voi. Trebuie să aibă cineva grijă de voi, asta-i clar. De fapt, mi-l amintesc pe unchiul tău. Pe atunci, Comunitatea mai era ceea ce trebuia să fie şi eu am contribuit la pregătirea lui.

Trevor fu foarte surprins şi nu prea-i venea s-o creadă. Dacă ceea ce-i spunea era adevărat, de ce nu i-a vorbit unchiul despre ea? Dacă unchiul Matt ar fi avut încredere în ea şi ar fi considerat-o capabilă să-i învețe, i-ar fi scris şi ei o scrisoare de recomandare. Trevor se hotărî să n-o creadă şi să nu creadă nici ce spune despre Comunitate.

— Vă mulțumim foarte mult că ne-ați ajutat. Că l-ați făcut bine pe Les, că am ieşit… Nu vom reuşi niciodată să vă răsplătim. Dar trebuie să găsim Comunitatea şi să facem ceea ce vor unchiul şi mătuşa. Şi pentru asta ar trebui să găsim scrisorile pe care ni le-au dat.

„Mătuşa Veronica” îşi puse mâinile în şolduri şi se uită fix la Trevor.

— Tinere, tocmai ți-am spus că această Comunitate nu mai e ceea ce ştie unchiul tău că era. S-a schimbat. Deşi *Doss Hamlyn* nu-i chiar atât de rău. El s-ar putea să vă ajute. În orice caz, vă poate pregăti dacă vrea. Dar Berne Tenney e cel mai rău dintre toți. Mai bine ați sta departe de el.

— Ce fel de doctor e? Medic?

— Nu e niciun fel de doctor, e un impostor. Cred

că-i place să i se spună aşa.

— Chiar dacă nu mergem la el, ar trebui să ne ducem şi să vorbim cu Doss Hamlyn, insistă Trevor.

— Ascultă bine ce-ți spun, îl apostrofă Veronica, luând-o pe o alee. Am jucat eu teatru la poliție, dar ceva tot e adevărat. A trebuit să plătesc o amendă foarte mare pentru a vă scoate din închisoare şi am muncit din greu pentru banii ăştia. Acum îmi spuneți că n-aveți nici măcar un gologan. Ei bine, domnilor, o să stați la mine şi-o să munciți până-mi plătiți datoria. Până atunci nu plecați nicăieri.

— Dar vă dăm banii. Recuperăm şi banii, şi scrisorile. Şi sacii de umăr. Nici măcar nu avem schimburi. Cu puterea mea îl pot găsi pe Carl şi îl oblig să ne dea tot ce ne-a furat.

Tot cu mâinile în şolduri, femeia s-a răsucit în fața lui făcându-l să se oprească.

— Eşti mai prost decât am crezut dacă speri să mai vezi vreodată lucrurile alea. Prietenul tău Carl e un hoț priceput, poate că are şi el har. Nu eşti destul de inteligent ca să-l prinzi. Alergi după o himeră. Munciți să vă plătiți datoria şi până atunci nu plecați nicăieri.

— Şi ce trebuie să facem? întrebă Trevor. Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

— Curățenie. Lucrez la oamenii care nu au nevoie de o menajeră permanentă, ci de cineva care să vină din când în când.

— Aveți harul şi lucrați ca *servitoare?*

Lui Trevor nu-i venea să creadă.

— Şi de ce nu? E o muncă bună şi cinstită. Şi eu îmi aleg slujbele pe care să le accept şi pe care nu.

— Dar pentru cineva care are harul...

Impresia lui Trevor despre această femeie era din ce în ce mai proastă.

— Harurile mele nu sunt de vânzare, îl puse ea la punct.

— Dar v-ați folosit harul ca să ne ajutați, se burzului Trevor. Şi acum vreți să vă plătim.

— Vreau să-mi dați înapoi banii pentru amendă. Asta n-are nicio legătură cu talentele mele. Şi nici cu ale voastre. Vă pot găsi de lucru cât vreți, fără nicio legătură cu puterea.

— Bineînțeles că muncim şi vă plătim datoria, interveni Les.

— Dar trebuie să-l găsim pe Carl! nu se lăsă Trevor. Sau pe Doss Hamlyn şi să vedem dacă ne ajută.

— Dar, Trev, interveni Les, nu e vorba doar de bani. Eu îi datorez Veronicăi viața mea şi pentru asta n-am cum s-o răsplătesc. Putem să mergem mai târziu la Doss Hamlyn.

— Eşti un flăcău bun şi asta-i clar. Şi cu mult bun-simț, spuse ea şi se uită la Trevor ca pentru a se asigura c-a priceput aluzia.

— Şi dacă se poate să-mi spuneți dacă sunt şi eu înzestrat, mai adăugă Les înainte ca Trevor să apuce să mai zică ceva.

— Dacă eşti înzestrat? întrebă Veronica mirată,

scrutându-l pe Les. Sigur că eşti. Doar ai fost foarte afectat de transmiterea ăstuia, mai spuse ea arătând dispreţuitoare din cap spre Trevor. Un om normal n-ar fi simţit nimic. Faptul că ai simţit atât de puternic dovedeşte un talent deosebit.

— Dar eu nu pot face nimic din ceea face Trevor.

— Asta înseamnă că tu ai alt talent, diferit de al lui. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Ar fi trebuit să-ţi descoperi harul până la vârsta ta.

Îl apucă pe Les de bărbie şi-i întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă. Se încruntă şi îi dădu drumul.

— Ei, dacă te poate ajuta cineva, atunci eu sunt aceea. Sigur că da. M-am ocupat de multe talente tinere la viaţa mea. Cred că prietenul tău cel superficial te-a eclipsat atât de mult încât n-ai recunoscut semnele talentului pe care-l ai. Dar vom îndrepta acest lucru, cu siguranţă.

Acum el era de vină că Les nu şi-a descoperit harul! Şi culmea, Les voia s-o slugărească!

Trevor ştia că trebuie să cedeze, cel puţin o vreme. Şi această perspectivă îl deranja foarte tare.

7 În spatele uşii

Les nu îşi putea da seama în ce parte a oraşului

se aflau. După ce au mers mult şi au trecut de câteva intersecții, au cotit pe străzi laterale şi pe nişte alei întortocheate, Veronica s-a oprit în fața unei şandramale ciudate, cu cupolă, la oarecare distanță de stradă, ascunsă de clădirile mai înalte care o înconjurau. Acestea erau nişte blocuri urâte, cu geamuri sparte şi pline de igrasie. Copii pe jumătate dezbrăcați, cu muci la nas şi murdari pe față se jucau pe trotuare. Les observă că nu se apropiau de zona din fața casei Veronicăi, de parcă i-ar fi oprit un gard invizibil.

Veronica nu le dădu nicio atenție plozilor zdrențăroşi, ci o luă pe o cărare cu pietriş până la uşa casei, pe care o deschise.

— Fiți atenți la scară, le spuse ea.

Les s-a uitat mirat la scara care cobora spre interiorul casei, aflat mult sub nivelul solului. Veronica s-a oprit la capătul scării şi a aprins o lampă cu gaz care se afla pe o măsuță. Uşa din spatele lor s-a închis, trântindu-se.

Părea să nu existe decât această încăpere circulară, fără ferestre.

Era răcoare şi mirosea a aer curat, cu un parfum plăcut, uşor înțepător. Când ochii i se mai obişnuiră cu lumina slabă, Les cercetă cu atenție acest loc unic şi fascinant.

Podeaua era acoperită cu blănuri de animale, dar nu-şi dădea seama ce animale ar putea fi. Blănurile aveau cu totul alte culori decât ale celor pe care le ştia el. Una avea cercuri concentrice, în

nuanțe de gri şi maro. Probabil că un astfel de animal e uşor de vânat.

Prin toată camera erau împrăştiate măsuțe – rotunde, pătrate şi triunghiulare – de aceeaşi înălțime. Toate îi ajungeau Veronicăi până la talie şi pe fiecare dintre ele se găsea un singur obiect. Pe una era un glob de cristal, pe alta – un pisălog cu piuliță. Pe a treia, o colivie de păsări goală. Pe o măsuță triunghiulară era aşezat un cuțit, pe una rotundă – o clepsidră, iar pe alta pătrată – o carte groasă, legată în piele.

În afară de măsuțe, în cameră mai era doar o sobă cu lemne, cu partea de deasupra plată şi un horn în formă de L întors, care ieşea prin perete. Lângă sobă erau o ladă goală de lemne şi o secure.

De tavan atârnau lucruri ciudate, unele cunoscute, altele nu, prinse de sfori, frânghii sau în nişte plase. Les observă astfel mănunchiuri de ceapă şi usturoi, ardei iute, rămurele de tot felul, oale, ceainice, polonice, sticle cu dopuri de plută. Acestea ştia la ce servesc, dar se întreba la ce folosesc, de exemplu, craniile de animale mici, un smoc mare de ceva ce arăta ca părul uman, un şirag de scoici şi un peşte uscat. S-a mirat, de asemenea, de alăturarea ciudată de obiecte: o păpuşă delicată de porțelan, o baghetă neagră şi o piele de şarpe. Alte obiecte cu forme ciudate nu le putea nici măcar identifica.

S-a uitat la Trevor pentru a-i vedea reacția şi a observat surprins că avea o expresie dezgustată.

— Lucruri vrăjitoreşti, pufni el. Un adevărat talent n-are nevoie de aşa ceva.

Les era îngrozit de mojicia lui Trevor, dar Veronica îl ignoră. Îşi scoase pălăria ridicolă, dând la iveală un păr roşu şi rar, amestecat cu fire albe care-l făceau să pară roz. După ce şi-a trecut degetele prin păr, fără niciun efect, a aşezat cu grijă pălăria pe o măsuță goală. Apoi şi-a scos şalul pe care l-a legat la capătul unei sfori, după care s-a îndreptat spre un colț al camerei şi a mai aprins o lampă.

— Acum, îi anunță ea, facem un ceai şi discutăm.

— Ceai! exclamă dezgustat Trevor.

— Ceaiul e calmant. Linişteşte nervii, îi răspunse.

— Eu sunt calm, i-o întoarse el furios.

Les înțelegea, probabil că mai bine chiar decât prietenul său, ce se afla în spatele irascibilității sale. De când au sosit în Port-of-Lords, orgoliul lui Trevor suferise o serie de lovituri, care au culminat cu salvarea lor de această femeie bondoacă şi îmbrăcată aiurea. Lui Les îi era limpede că era cu totul altceva decât lăsa să se vadă, şi credea că şi lui Trevor îi era tot atât de clar, dar acesta refuza să vadă. Şi Les mai credea că Trevor nu va putea fi ținut cu forța când o să vrea să-l găsească pe Carl, să-l pedepsească şi să-şi ia înapoi cât mai putea din bani. Les dorea şi el acelaşi lucru, dar îi datora prea mult Veronicăi şi nu putea să plece

aşa, pur şi simplu, pentru a-şi potoli setea de răzbunare.

Ignorând mitocănia lui Trevor, Veronica s-a apuca de treabă: a aprins focul cu o surcea din sobă, a umplut ceainicul şi l-a pus la fiert, a luat nişte ceşti şi linguriţe dintre obiectele care atârnau, stând tot timpul cu spatele la oaspeţii săi. Doar când a început ceainicul să fluiere, s-a întors şi s-a uitat la Trevor.

— Tinere, îi spuse ea, pentru că nu vrei ceai şi trebuie să te calmezi, ia securea şi du-te să aduci nişte lemne pentru foc. Eu şi prietenul tău o să bem ceai, iar el va asculta ce-i spun. Nu pot să te învăţ nimic până nu eşti pregătit să înveţi.

Trevor se holbă la ea şi Les se aştepta să refuze, dar el s-a dus la ladă şi a luat securea.

— Şi unde aţi vrea să găsesc lemne aici, în oraş? întrebă el foarte supărat.

Lui Les nu-i plăcea deloc felul în care a apucat securea.

— Din pădure.

— Din ce pădure?

— Din cea de după uşă.

Veronica se aplecă şi începu să traseze în aer, cu degetul arătător, conturul unei uşi. Degetul lăsa în urmă o linie vizibilă şi când a terminat de trasat, în conturul respectiv a apărut o uşă din lemn. O deschise şi Les văzu verdeaţă în spatele ei.

— Du-te repede şi adu lemne. Nu tăia niciun copac întreg, ci doar crengile uscate din copacii pe

care-i vezi lângă uşă. Să nu te rătăceşti! Şi ai grijă. E plin de animale sălbatice. Hai, grăbeşte-te!

Trevor se holba la uşă. Expresia de furie dispăruse şi era foarte palid. Inspiră adânc, ieşi pe uşă şi dispăru.

Veronica închise uşa, care părea ciudată, aşezată aşa, chiar în mijlocul camerei, o uşă simplă din lemn, neprinsă de nimic.

— Locul unde l-ați trimis e real? întrebă el privind uşa.

— Cât se poate de real.

— Atunci şi pericolul e real?

Les se îndreptă spre uşă, dar Veronica îşi întinse o mână, oprindu-l.

— Pericole sunt peste tot. Trebuie să învețe să fie prudent. Acolo unde l-am trimis poate învăța asta fără a pune pe nimeni altcineva în pericol.

Les era totuşi îngrijorat. Încercă s-o ocolească şi să ajungă la uşă, dar ea îi prinse încheietura într-o încleştare de oțel şi îl trase înapoi cu atâta uşurință de parcă ar fi fost un copilaş.

— Uşa nu e pentru tine. Tu nu poți trece dincolo. Hai să bem ceaiul.

A pus frunzele de ceai într-un ceainic din ceramică, l-a umplut cu apă fierbinte şi l-a aşezat pe o măsuță, împreună cu două ceşti. Les observă uşor amuzat că ceainicul era vechi, cu capacul crăpat şi lipit. Ceştile erau desperecheate, iar una era ciobită. În cameră nu erau scaune. Probabil că Veronica nu avea musafiri prea des.

— Cât timp se face ceaiul, mai spune-mi câte ceva despre tine. Aş vrea mai ales să ştiu de ce doreşti atât de mult să-ți urmezi prietenul necugetat. Tu ar trebui să fii conducătorul. De ce l-ai lăsat să te conducă – spre necazuri, după cum văd.

— Nu e întotdeauna necugetat, îl apără Les. Nu e aşa de obicei sau… nu prea des.

— Hm! Să zicem. Pun pariu că nici tu nu crezi asta.

Trevor zâmbi. Îi pusese la punct pe amândoi.

— Suntem prieteni de mult timp. De când ne ştim.

— Amândoi aveți optsprezece ani?

— Eu sunt mai mare cu câteva luni. El are şaptesprezece.

— Deci tu eşti mai mare şi te laşi condus de Trevor, se încruntă ea. De ce?

— Cred, răspunse el încet, că mi s-a părut firesc să mă iau după el din cauza puterilor lui speciale. Când eram mai mici, simțeam față de el o teamă amestecată cu respect. Când am mai crescut, nu şi-a mai folosit atât de mult puterile, dar am ştiut întotdeauna… adică el făcea nişte lucruri pe care eu nu puteam să le fac…

Nu mai termină, dându-şi seama cât de penibil sună.

— Hm! Bine, hai să ne bem ceaiul!

Luă ceainicul, turnă ceaiul în ceşti şi îi dădu una cu un lichid gălbui în care pluteau câteva frunze.

— Vrei zahăr, lapte sau lămâie?

Nevăzând nimic din toate acestea prin preajmă, el clătină din cap şi bău puțin ceai. Era surprinzător de bun, cu o aromă discretă care-l făcu să se gândească la mirosul pădurii după ploaie. Îl liniştea şi îl bău repede, în picioare. Apoi puse ceaşca goală pe măsuță.

Bău şi ea ceaiul şi îşi puse ceaşca lângă a lui.

— Ei, şi acum, îi spuse, hai să-ți descoperim talentele.

Îl luă de mână şi îl conduse la măsuța pe care se afla globul de cristal.

— Pune-ți mâinile în jurul lui, aşa, îi arătă ea şi cuprinse globul în mâini.

Înconjură şi el globul cu mâinile, dar ale lui erau mai mari, aşa că din sfera de cristal rămase vizibilă doar partea de sus. La început îl simți rece, apoi se încălzi treptat.

Veronica se uita fix la porțiunea vizibilă dintre palmele sale.

— În curând, murmură ea încet, ca pentru sine, vom şti.

Uimit, Trevor ieşi împleticindu-se pe uşă şi se trezi pe o pajişte plină de flori sălbatice. Fluturi aurii zburau din floare în floare. În pădure cânta o pasăre. Nu mai auzise de vreun har sau vreo putere prin care să se poată face astfel o uşă. Probabil că e o iluzie. Dar dacă e aşa, înseamnă că e a naibii de bună! Inspiră adânc aerul proaspăt şi

se îndreptă spre copaci.

Era imposibil ca femeia aceea excentrică să fi creat o iluzie atât de perfectă. Sau să-l fi trimis într-un asemenea loc, dacă era real. Trebuie să fie altcineva sau altceva în spatele acestei poveşti. Se hotărî să descopere adevărul.

Îşi aminti ce uşor l-a vindecat pe Les. Dar puterea de a vindeca nu e un har deosebit. Aici era însă ceva nou, ceva care-i depăşea puterea de înțelegere.

Intrând în pădure, se uită în urmă să nu piardă uşa din ochi. Era foarte ciudat să vadă o uşă simplă din lemn, aşa, în mijlocul pajiştii. Privi dincolo de ea, unde se vedeau dealurile rotunjite. Nu exista nicio urmă de viață pe acolo.

Porni astfel în căutare de crengi sau de crăci mai mari, căzute la pământ. Un copac pe jumătate dezrădăcinat se sprijinea de vecinii săi mai vânjoşi. Îşi aminti sfatul Veronicăi de a nu tăia copaci, dar acesta era aproape mort, iar lemnul ar fi fost suficient. Era cam mare pentru o secure, dar era uscat şi bun de foc.

Un şarpe verde, cu ochi de opal, apăru pe potecă, alunecă printre rădăcinile copacului ales de Trevor şi dispăru.

— Sper că n-ai lăcaşul aici. Pentru că dacă-i aşa, vei fi evacuat.

Ridică securea şi o repezi spre trunchiul copacului. Zburară țăndări în toate părțile, copacul se cutremură şi apăru o crestătură. Trevor

ridică iar securea şi o repezi din nou. Crestătura se lărgi.

La cea de-a treia lovitură, o bucată de trunchi se rostogoli pe pământul acoperit de frunze.

Din trunchiul gol țâşniră tentacule verzi: şerpi. Sute. Sâsâind, agitându-şi limbile roşii, cu ochii lucind ca opalele, se revărsau din copac, repezindu-se spre el.

Se întoarse şi o luă la fugă. După foşnetul frunzelor din spatele său ştia că-l urmăresc. Se strecură printre copaci, sări peste buturugi şi tufişuri. Şerpii alunecau peste obstacole şi se apropiau tot mai tare.

Îi apăru în față un pârâu pe care-l văzu prea târziu pentru a-şi mai controla viteza. Aşa că sări, alunecă pe malul celălalt şi se întinse cât era de lung în noroi.

Lipăielile din apă îl anunțau că şerpii trec şi ei pârâul.

Se sculă repede în picioare şi o luă la fugă mai departe. Dar o pleoscăitură puternică îl făcu să încetinească şi chiar să rişte şi să se uite puțin înapoi.

Se opri şi se uită transfigurat. O creatură, un fel de țipar cu un bot lung, îşi unduia gâtul sinuos la suprafața apei şi înhăța cu lăcomie şerpii. Câțiva îi atârnau chiar din fălci ca nişte alge.

Şerpii scăpați din gura hulpavă începură să se târască înapoi spre malul nămolos şi să se împrăştie în toate părțile.

Trevor îşi puse securea pe umăr şi se îndepărtă de pârâu. După câțiva paşi însă, îşi dădu seama că fuga prin pădure l-a îndepărtat de uşă şi habar n-avea cum s-o mai găsească.

Şi nici nu adunase lemne de foc.

Un lucru ştia însă precis. Trebuia să treacă din nou peste pârâu. N-avea însă niciun chef să se mai întâlnească cu şerpii ori cu neîndurătoarea lor Nemesis.

O cracă ce atârna dintr-un copac îi blocă trecerea. Ridică securea şi se gândi: Oare şi aici va da de şerpi?

Venise însă după lemne şi îi era ruşine să se întoarcă cu mâna goală. Lovi şi reteză craca.

Fu năpădit de un roi de albine. Zeci de ace îl înțepară pe brațe, pe gât şi pe față. Aruncă securea spre insectele furioase şi sări în apă.

Era mai adâncă decât s-ar fi aşteptat şi stătu sub apă până când albinele agățate de el se ridicară la suprafață. Apa rece ca gheața îi mai domoli înțepăturile.

Rămase sub apă cât putu mai mult, dar la un moment dat a trebuit să respire. Ieşi la suprafață şi trase adânc aer în piept. Zumzetul sălbatic şi înțepăturile violente pe cap şi pe frunte îl făcură să se scufunde din nou. Începu să înoate în amonte pentru a se îndepărta cât mai mult.

Nişte fălci puternice i se încleştară pe picior şi simți o durere cruntă în gleznă. Îl înhățase ucigaşul şerpilor şi încerca să-l tragă sub apă.

Trevor se uită la secure şi, folosindu-şi puterea, o făcu să se îndrepte spre creatură şi să-i taie gâtul.

Apa se înroşi, încleştarea slăbi. Chemă securea la el. Aceasta i se apropie de mână, dar era plină de şerpii verzi, înghiţiţi de monstru.

Trevor dădu drumul securii cu un urlet şi ieşi pe mal.

Pe ce mal însă? Habar nu avea şi, înconjurat fiind de şerpi, nici nu se putea gândi la asta. Încerca să scape, dar nu mai avea securea şi era rănit la un picior.

După câțiva paşi auzi un bâzâit şi văzu norul de albine care se lăsă asupra lui. Încercă să grăbească pasul. Se opri însă auzind în fața sa un mârâit.

O creatură de mărimea unui urs, ridicată pe labele din spate, se îndrepta spre el. Avea gheare lungi, încovoiate şi adulmeca aerul cu botul lung, ca o trompă.

Trevor gemu şi încercă să se întoarcă şi s-o ia la goană în altă direcție. Piciorul rănit nu-l ascultă însă şi căzu la pământ. Albinele îl acoperiră îndată, iar şerpii îi alunecau pe la picioare. Leşină.

Când s-a trezit, îl durea tot corpul. Ceva fierbinte şi umed îi umbla pe picioare. Şerpi? Nu îndrăznea să se mişte, dar nici nu era prea sigur că ar fi fost în stare. Nu mai auzea zumzetul şi îşi dădu încet-încet seama că ceea ce simțea mişcându-se pe spate nu erau şerpi. Apoi îşi aminti de fiară.

Întoarse capul şi reuşi să deschidă un pic ochii umflați.

Creatura era aplecată peste el şi-i amuşina hainele şi pielea. Apoi s-a oprit, a scos limba lungă şi subțire, a înhățat o albină şi s-a retras repede cu prada. Trevor şi-a lăsat din nou capul pe pământ. Animalul îl amuşina şi-l lingea în continuare. Leşină din nou sau poate că adormi. Când s-a trezit, creatura plecase.

În ciuda rănilor şi a umflăturilor, reuşi să se rostogolească şi să se ridice în fund. Pe jos zăceau câțiva şerpi morți; ceilalți dispăruseră. Se aplecă şi se uită la rana de la picior. Era plină de sânge. Îşi rupse pantalonii în zona respectivă şi se uită la urmele adânci lăsate de colții monstrului. Unul dintre colți îi ajunsese la os şi, deşi sângerarea se mai oprise, dacă ar fi încercat să meargă s-ar fi pornit din nou. Pierduse mult sânge şi, pentru a împiedica hemoragia, îşi făcu un fel de faşă dintr-o fâşie din pantaloni.

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu amețit. Se lupta să nu-şi piardă cunoştința.

Dacă ar fi avut puterea să transmită, cine l-ar fi putut auzi? Acest loc, oriunde s-ar fi aflat el, era departe de Port-of-Lords. Doar uşa îl lega de ciudata casă a Veronicăi şi nu era deloc sigur că gândul său ar fi fost auzit dincolo de uşă.

Trebuia să încerce, dar, din cauza slăbiciunii, nu reuşi decât o chemare atât de slabă că nu ajunse nici măcar până la cel mai apropiat copac.

Se părea că îi era dat să moară aici, în acest loc îngrozitor, fără nume.

8 Pierdut

Les se uita şi el la partea de glob vizibilă între mâinile sale. Privirea Veronicăi era de ceva vreme fixată asupra globului de cristal. Nici nu clipea. Din când în când îşi mişca buzele ca cineva care citeşte în gând. Nu spunea nimic, iar expresia ei de intensă concentrare îl împiedica să-i pună întrebări. Les se aplecă mai în față, sperând să vadă şi el ce vedea ea, dar îşi zări doar fața reflectată, cu trăsăturile distorsionate de suprafața rotunjită.

Începuse să se simtă cam obosit de la statul în picioare şi se mira că Veronica nu dădea semne de oboseală. În afară de măsuțe, în cameră nu erau nici scaune, nici altă mobilă.

Era nerăbdător să se uite mai bine la obiectele ciudate care atârnau prin cameră. Trevor le numise lucruri vrăjitoreşti în bătaie de joc, dar uşa misterioasă din mijlocul camerei, care se deschidea spre alt loc, poate că spre altă lume, dovedea că Veronica nu era o vrăjitoare oarecare.

Privi spre uşă. Un lucru atât de obişnuit, dacă ar fi stat într-un loc normal. Dar aici era atât de stranie, de nepotrivită! Se uită fix la ea o vreme, sperând să-l vadă pe Trevor intrând cu un braț de

lemne.

Uşa rămânea însă închisă şi atunci îşi întoarse privirea spere Veronica.

— Foarte ciudat, bombănea ea, clătinând din cap.

Îşi ridică mâinile de pe cristal şi le ridică şi el. Les încercă să se mai uite o dată la glob, dar era înceţoşat: nu se mai vedea nimic, iar suprafaţa de cristal nu-i mai reflecta imaginea.

— Ce-aţi aflat? îndrăzni el să întrebe.

— Că problema e mai complexă decât am crezut.

— Cristalul nu v-a spus nimic?

— Cristalul mi-a spus multe şi mi-a confirmat ceea ce am bănuit: eşti un mare canal de putere.

— Canal de putere? Ce-i asta?

— Noi spunem că cei cu har au putere, dar nu e corect. Puterea o primim de la Dătătorul de Putere. Puterea e una, dar ea curge prin diferiţi oameni şi produce diferite haruri care se manifestă într-o multitudine de feluri.

Scoase un pachețel dintr-o plasă care atârna, trase o sticlă legată de o frânghie şi desfăcu nodul firului care ținea o baghetă subțire din sticlă. Apoi puse cele trei obiecte pe o masă triunghiulară pe care se afla un pocal din argint.

— În unii puterea cade ca o ploaie uşoară care udă o zonă întinsă, dar are o forță difuză.

Deschise pachețelul şi turnă o pudră albă în pocal.

— Aceşti oameni au multe talente care îi

impresionează şi îi sperie pe ceilalți, dar nu pot să-şi folosească puterea sau să se concentreze pentru a realiza lucruri cu adevărat importante şi de durată. Aceştia sunt adesea numiți vrăjitori sau iluzionişti pentru că talentele lor, deşi reale, seamănă cu nişte scamatorii.

Apoi deschise sticla şi turnă în pocal un lichid roşu.

— La alții, continuă ea, puterea curge ca un izvor. Aceştia sunt hărăziți cu cel mult două sau trei talente, dar ele sunt puternice şi profunde. De ei se tem oamenii normali pentru că pot face mult rău. Unii pot invoca demoni. Alții îi pot obliga pe cei mai slabi să se supună voinței lor. Sau îşi pot schimba înfățişarea şi pot urla ca animalele, pricinuind de multe ori rele. Ori pot provoca nenorociri, dându-se drept altcineva. Tot din grupul acesta fac parte însă şi cei care îşi folosesc talentele pentru fapte cu adevărat bune. Unii sunt vindecători, alții citesc adevărul sau îi găsesc pe cei pierduți.

Apoi introduse bagheta în pocal.

— Şi în foarte puțini puterea loveşte adânc şi precis ca o săgeată. Aceste suflete rare au un singur talent şi adesea poate fi folosit o singură dată. Dar are o forță imensă pe care n-o poate depăşi nimeni. În sfârşit, continuă ea, mai sunt cei care provin de fapt din al doilea grup, foarte, foarte rar şi din primul, care, prin autodisciplină riguroasă, prin meditație şi prin sacrificiu reuşesc

să se deschidă deplin fluxului de putere care-i inundă, transformându-i în canale de putere. Aceştia sunt Adepții, încheie ea şi amestecă energic până când praful se dizolvă complet.

— Dumneavoastră sunteți Adeptă, nu?

— Bea asta, spuse ea zâmbind şi îi dădu amestecul plin de spumă.

— Ce-i asta?

— Îți va crea o stare de vis în care pot să intru şi să-ți cercetez mintea.

— Adică puteți să-mi citiți gândurile?

— Nu citesc gândurile nimănui fără permisiune, răspunse ea jignită şi retrase paharul pe care i-l oferise. Dacă aş fi avut de gând să fac asta, ți-aş fi spus. Trebuie să ai încredere în mine. Nu pătrund cu forța nici în gândurile, nici în amintirile tale.

Ruşinat, Les întinse mâna spre pocal. Era plin cam până la jumătate cu lichidul roşu şi înspumat.

— Efectul durează foarte puțin, spuse ea privind pocalul. Cred că mai puțin de o oră.

Bău tot, fără un cuvânt. Nu avea gust rău – fructat şi dulceag. Atât.

— Bun, spuse ea când îi dădu înapoi pocalul gol.

Îl apucă de încheietură şi îl duse în cealaltă parte a camerei. Când au trecut pe lângă uşă, s-a uitat atent cum stătea aşa de… solidă şi de neclintit în mijlocul camerei. Oare Trevor n-ar fi trebuit să se întoarcă? Deschise gura să întrebe, dar nu reuşi decât să caşte. N-avea niciun rost să-şi exprime

îngrijorarea. Veronica ştia ce face. O să aibă încredere în ea, aşa cum l-a rugat.

Ea îi dădu drumul la mână şi aşeză una peste alta câteva dintre blănurile de pe jos.

— Întinde-te.

O făcu bucuros. Îi amorțiseră picioarele şi voia să se relaxeze.

Blănurile erau moi şi îmbietoare. Zâmbi şi se întinse.

— Grozav, murmură, copleşit de un minunat sentiment de bine.

Era într-un loc minunat, iar Veronica era bună, înțeleaptă şi generoasă. Păcat că nu era şi Trevor cu el. Săracu' Trevor. Era cel mai bun prieten din lume. Căscă din nou. Se ghemui pe blana moale, cu ochii închişi, fericit.

Lui Trevor i-ar plăcea. *Unde-i Trev? Trebuie să-l găsesc* Ce multă ceață! Era pierdut în ceață. *Trev. Trev, unde eşti?* Niciun răspuns. *Nu-l găsesc Iar aici nu e decât ceață. Şi umbre*. Umbre care se mişcă, umbre care se răsucesc. Forme rotitoare. Gri. Negre.

Şi albe. O formă e albă. Înaltă, grațioasă. Se mişcă printre umbre. *Aici. Sunt aici.* Dar forma trece, se îndepărtează. A plecat. Singur.

Nu, nu e singur. Se formează alte umbre, dispar înainte de a ajunge la ele. *Trevor.* E sigur că una dintre ele e Trevor, dar se întoarce, nu poate s-o ajungă, dispare. E din nou singur. Singur.

Se întoarse şi gemu. Deschise ochii.

— Ai avut o reacție proastă, îi spunea Veronica încruntată, aplecată asupra lui. Nu m-aşteptam. N-ar fi trebuit să se întâmple.

Îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Ar fi trebuit să te simți mulțumit, fericit. Atât.

— Aşa m-am simțit, răspunse Les clătinând din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Până când am început să văd forme. M-am gândit că e Trevor. De ce nu s-a întors?

— Trevor, iar Trevor, pufni ea supărată. *El* te omoară, flăcăule.

— Dar n-ar fi trebuit să se întoarcă până acum cu lemnele? De când a plecat?

— De vreo jumătate de oră. Da, ar fi trebuit să se întoarcă. Cred c-o să mă duc să văd în ce belea a intrat. Trebuie să aibă cineva grijă de el, dar acesta nu vei fi mereu tu.

— De data asta nu, dacă mergeți dumneavoastră. Dar nu mi-ați spus ce ați văzut în mintea mea. Mi-ați descoperit talentele?

Veronica îşi strânse buzele, privi spre uşa din mijlocul camerei şi nu răspunse.

— Şi? insistă el.

— Unele lucruri e mai bine să nu le ştii, îi răspunse ea îndreptându-se spre uşă.

Se ridică în picioare şi alergă după ea. Era încă ametit, se împiedică, îşi recăpătă echilibrul, dar nu reuşi s-o ajungă. Veronica deschise uşa, trecu dincolo şi o închise.

Les încercă să răsucească mânerul rotund al

uşii, dar acesta nu se mişcă. Trase atunci de mâner, gândindu-se că va dărâma uşa cu totul, dar aceasta rămase neclintită şi bine închisă. O înconjură şi încercă s-o deschidă pe partea cealaltă, întrebându-se dacă va ajunge tot acolo unde a fost trimis Trevor sau în altă parte. N-avea cum să ştie. Uşa nu cedă însă niciunei încercări de a o deschide.

Se întoarse pe blănuri supărat, se aşeză cu genunchii strânşi la gură şi se uită la uşă. Timpul trecea, fără ca Veronica să se întoarcă. Ce să facă? Nu se mai simțise niciodată atât de neajutorat.

Se gândea că poate Trevor a avut totuşi dreptate. N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să-l asculte şi să dea mai multă atenției dezgustului simțit de acesta. Nu mai putea drege ceea ce făcuse deja, dar aşteptarea şi inactivitatea îl omorau. Oare nu ar putea sparge uşa? Să folosească una dintre mese drept berbec? Probabil că n-ar avea niciun efect asupra unei uşi magice, dar dacă Veronica nu se întoarce mai repede, va trebui să încerce.

Trevor se trezi tresărind. Nu avusese de gând să moțăie. Trebuia să stea treaz în mijlocul atâtor pericole. Rămăsese fără secure, deci dezarmat, iar în starea de slăbiciune în care se afla nu-şi putea folosi nici puterea. Nu se putea apăra şi nu mai voia să i se târască nimic pe corp.

Oare ce l-a trezit? Auzea ciripit de păsărele şi zumzete de insecte. Dar aceste sunete nu erau noi.

Se ridică în capul oaselor şi ascultă.

Foşnetul acela uşor de frunze să fie un pas? Da, cineva – sau ceva – venea spre el. Se încordă şi căută din ochi un loc unde să se ascundă.

Prea târziu. Ar fi trebuit să se târască mai repede la adăpost. Cu piciorul rănit n-avea cum să ajungă acum. Paşii se auzeau tot mai tare, mai aproape.

Dintre copaci ieşi o femeie. O femeie tânără, neobişnuit de înaltă, cu nişte veşminte lungi şi largi din batist moale, un fel de halat, total deplasat pentru o plimbare prin pădure. Avea cozi lungi, aduse în față, care îi cădeau peste piept.

Îl văzu pe Trevor şi se opri puțin, ducându-şi mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un strigăt. Apoi se întoarse şi o luă la fugă pe drumul pe care venise.

— Stai! strigă Trevor. Ajută-mă! Te rog!

Fata dispăruse însă în amurgul care se lăsa şi Trevor rămase abia respirând. Aştepta, spera.

O auzi apropiindu-se din nou, încet şi prudent. Ieşi dintre copaci, dar rămase la oarecare distanță.

— Ce… cine eşti? îl întrebă cu voce nesigură.

— Sunt Trevor Blake. Am venit să adun lemne pentru foc, dar am fost pus pe fugă de şerpi, înțepat de albine, iar un monstru din apă m-a muşcat de picior, spuse el şi îşi ridică piciorul rănit.

— O! exclamă ea, apropiindu-se puțin. Dar cum ai ajuns aici? Aici n-ar mai trebui să fie nimeni.

Se gândi să nu-i spună de Veronica şi de uşă.

— Tu eşti stăpâna pădurii?

— Nu, nu, îi răspunse ea, apropiindu-se încă puțin. Dar n-am mai văzut niciodată pe nimeni aici. Părea prudentă şi speriată. Deşi n-am mai ajuns atât de departe. M-am luat după o fantomă.

— O fantomă!

Norocul lui! Singura persoană pe care o întâlneşte aici e nebună!

— Nu ştiu cum să-i spun altfel. Era ca o ceață albă care se mişca în fața mea. Avea forma unui bărbat, dar vedeam prin el. A dispărut chiar înainte de a te vedea.

Trevor era disperat. Fata asta nu-i era de niciun ajutor.

Ea se apropie şi se uită în jos, la el. Era mai tânără decât ar fi crezut, de vreo şaisprezece – şaptesprezece ani. Pe obrazul stâng avea o vânătaie urâtă, decolorată.

El arăta probabil şi mai rău, umflat de la înțepăturile albinelor. Poate asta o înspăimânta atât de tare.

Îngenunche alături şi îl atinse uşor pe obraz. Trevor se crispă de durere. Ea îşi trase repede mâna înapoi, dar o întinse din nou, încet, şi îşi puse palma pe obrazul lui. Urlând de durere, Trevor îi dădu mâna la o parte.

— Stai liniştit, îi spuse prinzându-l de mână. Te vindec.

Simți cum se dezumflă, iar durerea se mai domoli.

— Asta-i pentru înțepăturile de albine, îi spuse ea trăgându-şi mâna. Acum, hai să mă uit la picior.

Se aplecă lângă piciorul lui rănit. De data aceasta îşi puse ambele mâini pe rană şi, din nou, apăsarea îl făcu să urle. Ea se strâmbă, dar nu-şi ridică mâinile. A durat mai mult decât pentru înțepături, dar îşi simțea piciorul cald, avea furnicături şi mâncărimi, ca la o rană care face coajă când se vindecă. Abia rezista să nu-i dea mâinile la o parte şi să se scarpine. A strâns din dinți, a aşteptat, iar după un timp mâncărimea a dispărut. Apoi fata şi-a ridicat mâinile de pe piciorul lui, iar când s-a uitat, pielea era netedă, fără urmă de cicatrice.

Se ridicară amândoi. Fata era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el.

— Mulțumesc, îi spuse stânjenit, dar nu găsi altceva mai potrivit. Nu ştiu cum te cheamă.

— Miryam, răspunse ea timidă.

— Şi tu eşti rănită, observă el şi-i atinse vânătaia cu un deget. De ce nu te vindeci?

— Nu… nu e grav, zise ea şi-şi lăsă ochii în jos. Trebuie să plec.

— Dar nu poți să mă laşi aici. Nu ştiu cum să ies din pădure. Auzindu-şi tonul tânguitor, se revoltă şi continuă aspru: Termină ce-ai început, fetico. Ce fel de vindecare-i asta dacă nu mă ajuți să ies de aici? Cred că ştii drumul şi locul ăsta-i periculos.

— Da, şopti ea. Cred şi eu, pentru cineva care nu e de pe aici.

— Eu nu sunt de pe aici. N-am cum să mă apăr de animalele sălbatice şi vine noaptea.

— Dar ai nişte talente speciale, nu? Dacă nu le-ai avea n-ai fi aici.

Nu putea nega asta. Acum, că îl vindecase, îşi putea folosi puterea. Dar chiar şi aşa, nu dorea să rămână în pădure, neînarmat, după lăsarea întunericului.

— M-a trimis o femeie pe care o cheamă Veronica. O cunoşti?

— Nu, dar am auzit de ea.

Fata se întoarse şi se uită speriată pe potecă.

— Vin cu tine, insistă el, prinzând-o de mână.

— Şi Veronica asta nu te poate scoate din pădure?

— N-am încredere în ea. Cred că nu mai vine după mine. Trebuie să mă scoți tu la lumină.

— Pericolul nu e doar în pădure, îl preveni ea, pipăindu-şi vânătaia. Vino. Am stat prea mult aici.

Fata porni repede. Trebuia să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Atent să n-o piardă, nu se prea uita pe unde merge. Era din ce în ce mai întuneric şi aproape nu se mai vedea deloc. Copacii se cufundau în beznă şi îi mai zărea doar când se împiedica de vreun ciot sau când crengile se întindeau peste cărare, forțându-l să se aplece.

Au ajuns la o pantă cu multe rădăcini pe care au trebuit să urce ca pe nişte trepte.

Chiar *foarte* asemănătoare unor trepte.

Trevor se uită la copacul din care ieşeau treptele. Avea trunchiul masiv, iar frunzişul de deasupra arăta ca un tavan solid.

Se împiedică şi întinse o mână încercând să se prindă de trunchi, dar palma îi alunecă.

Nu mai văzuse un copac atât de neted. Iar acestea, pe care urca, erau trepte adevărate. Erau prea egale, prea îngrijite pentru a fi altceva.

Era o scară din lemn care urca de-a lungul unui perete. Iar în vârful ei, se trezi în faţa unei draperii grele, de culoare gri.

— Miryam, Miryam, unde te ascunzi leneşo? Vino înăuntru!

Fata îşi strânse umerii şi parcă se făcuse mai mică.

Dădu la o parte draperia şi intră. Trevor o urmă şi ajunse într-un coridor îngust luminat de o lumină puternică ce venea de sus. Fata l-a scos din lumea ciudată în care îl trimisese Veronica, aducându-l în lumea lui, fără a folosi misterioasă uşă.

— Miryam! urlă din nou vocea. Dacă vin eu după tine…

Vocea i se părea vag cunoscută.

— Vin, răspunse Miryam.

Dar abia îşi târa picioarele.

— Ce se întâmplă? întrebă Trevor apucând-o de braţ. Unde suntem? Cine-i ăla?

— Ţi-am spus să nu vii, îi şopti ea trăgându-şi

mâna şi deschizând uşa.

Trevor se uită înapoi, încercând să găsească o scăpare. Draperia gri dispăruse, iar în locul ei era un perete cu o uşă. Deci nu era o fundătură. Simțindu-se oarecum în siguranță, o urmă pe Miryam.

Fata stătea în fața unui bărbat tolănit într-un fotoliu.

— Fir-ai a naibii! începu el. Doar ştii la ce oră trebuie să-mi aduci cina. Unde e? Adu-o aici! Eu…

Tăcu, întinzându-şi gâtul să-l vadă mai bine pe Trevor, care era în spatele ei.

Apoi, o împinse pe Miryam la o parte şi se uită fix la Trevor. Bineînțeles că vocea i se păruse cunoscută. Bărbatul care se uita la el, schimonosit de furie, era Carl.

9 Momeala

— Trevor! Ce surpriză! strigă Carl sărind din fotoliu.

Şocul îl paralizează pe Trevor o clipă, dar aceea fu clipa decisivă. Tocmai când se pregătea să sară la bătaie, escrocul şi-a plecat capul şi l-a izbit pe Trevor în piept, trimițându-l direct afară prin uşa deschisă.

Acesta şi-a recăpătat echilibrul la timp pentru a para o a doua lovitură şi a-i arde un pumn şi un genunchi adversarului. Carl se dezechilibră, iar

Trevor se aruncă peste el. Cei doi s-au încleştat pe podea, s-au izbit de pereți, s-au pocnit unul pe celălalt, fără a reuşi să se răpună.

Într-un târziu, Trevor s-a gândit să-şi folosească puterea şi a trimis un curent de forță puternic care, la o distanță atât de mică, ar fi trebuit să-l lase pe Carl fără cunoştință.

Forța se lovi însă de Carl fără să-i facă niciun rău şi se întoarse ca un bumerang la Trevor care nu se gândise să se protejeze. Simți durerea în creier, apoi nu mai ştiu nimic.

Încet, încet îşi reveni. Capul îi exploda, urechile îi țiuiau, îl dureau toți muşchii. Când a încercat să se mişte, şi-a dat seama că e legat de un scaun, cu mâinile la spate. Nici nu şi le mai simțea, atât erau de amorțite. Picioarele îi erau legate de picioarele scaunului şi îi era imposibil să facă vreo mişcare.

Îşi înălță capul şi atunci îl văzu pe Carl care „călărea" un alt scaun de lemn, proptindu-se cu mâinile de spătarul acestuia. Carl zâmbea cu gura până la urechi şi se legăna fericit în scaun.

— Bine ai venit, prietene. Nici nu pot să-ți spun cât sunt de încântat că te-ai gândit să treci pe la mine. Eşti exact persoana pe care voiam s-o văd şi nici n-ai fi putut nimeri într-un moment mai oportun.

— Hoț nenorocit! Mi-ai furat tot ce aveam! Ce mai vrei?

— A! Ce mai vreau? întrebă Carl frecându-şi bucuros mâinile. Asta-i întrebarea.

Îşi trase apoi scaunul pe podea cu un scrâşnet puternic şi se apropie atât de tare de Trevor, încât acesta simți mirosul greu de usturoi şi vin al respirației sale.

— Vreau să intru în Comunitatea Celor înzestrați. Am fost intrigat de scrisorile de recomandare pe care le-am găsit lângă aurul şi argintul pe care mi le-ați oferit cu atâta generozitate. M-am hotărât să mă dau drept tu, să mă prezint cu scrisorile şi să văd ce oportunități mi se oferă. Din nefericire, scrisorile pomenesc şi de prietenul tău Les şi de problema pe care o are în legătură cu natura harului său. M-am gândit să-i propun unui prieten să joace rolul lui Les, ceea ce ar fi fost cam riscant. Nu e uşor să te dai drept o persoană care are talente deosebite, dar nu ştie care sunt acelea. Dacă obțin prin tine cooperarea lui Les, e perfect, încheie el izbucnind în râs.

— Dacă tu crezi că te ajut să-l găseşti pe Les… începu Trevor cu dinții încleştați.

— Bineînțeles că mă ajuți, hohotea mai departe Carl. Doar n-ai încotro. Miryam! strigă el sărind în picioare şi zvârlind scaunul într-o parte. Vino aici!

Intră fata care-l adusese în această situație. Se schimbase şi nu mai era îmbrăcată în halatul în care o văzuse prima dată. Acum purta o fustă maro, o bluză albă cu mâneci lungi, iar deasupra un şorț alb de şifon. Părea îngrozită. Avea ochii roşii de parcă ar fi plâns şi evită privirea lui Trevor.

Cu o mână, Carl o prinse şi o trase spre el, iar cu cealaltă o apucă de bărbie, forțând-o să-l privească.

— Trevor, îi spuse, ea e sora mea, Miryam. E cam proastă, dar are destul bun-simț pentru a face ceea ce-i spun. Nu-i aşa, Miryam?

O strângea tare şi fata n-ar fi putut să răspundă nici dacă ar fi vrut. El îi scutură capul, apoi slăbi strânsoarea, lăsându-i urme roşii pe față.

— Nu-i aşa? repetă el.

Ea dădu din cap.

— Miryam are câteva talente foarte utile. Va sta aici cu tine, tu îi vei spune unde e Les, iar ea se va duce să mi-l aducă.

Degeaba se lupta Trevor să-şi slăbească strânsoarea.

— Eşti nebun! Nu-l târăsc eu pe Les în asta. Nu-i spun nimic! Şi nici ție!

— Ba o să spui. Mai devreme sau mai târziu, tot o să spui. Acum vă las să mai stați puțin de vorbă până îmi termin cina pe care Miryam mi-a pregătit-o cu atâta dragoste, spuse el zâmbind şi părăsi încăperea.

Miryam căzu pe scaunul pe care stătuse Carl. Stătea adusă de spate, cu mâinile pe genunchi, legănându-se şi gemând. Părul îi căzuse pe față şi n-o putea vedea, dar nefericirea ei era evidentă.

Deşi foarte furios pe Carl, Trevor nu putea fi supărat pe biata fată. Era clar că nu era de acord cu deciziile lui Carl, dar era terorizată de el. Dacă

ar putea-o convinge să-l ajute…

— Nu vrei să-l ajuți pe Carl, nu-i aşa? o întrebă Trevor blând. Chiar e fratele tău? Eşti Miryam *Holdt?*

— Miryam Vedreaux, spuse ea foarte încet, legănându-se. Mi-e frate vitreg.

— Şi de ce-l laşi să te trateze aşa?

Nu i-a răspuns şi nici nu şi-a ridicat capul.

— Miryam, încercă din nou Trevor, cred că tu ai multă putere. Dacă nu-ți place ce-ți face fratele tău, poți riposta. Nu trebuie să suferi aşa.

— Nu înțelegi. Mă controlează. Nu mă pot elibera.

Vorbea abia şoptit, fără să-şi ridice capul. Cu greu o putea auzi.

— Asta-i o prostie. Uite, te ajut eu. Dacă ne unim puterile, îl învingem. Dezleagă-mă.

Ea clătină din cap.

— Nu-l poți lăsa să continue aşa, spuse Trevor grăbit. Nu trebuie. Ajută-mă. Lasă-mă să te ajut.

— Nu mă poți ajuta. Nu poate nimeni, murmură ea.

— Nu fi aşa bleagă! Precis poți fi ajutată, izbucni el. Hai să ieşim de aici şi-ți arăt eu ce să faci.

— Nu putem ieşi, spuse ea, privindu-l în cele din urmă. Şi nu mă poți ajuta. Nu poți să faci decât ceea ce vrea Carl să faci.

— Eşti foarte încăpățânată, izbucni el furios la culme, luptându-se să se elibereze din strânsoare. De ce-l laşi să te trateze aşa?

— Nu am de ales. Singura modalitate… Uite, spune-mi despre prietenul tău. Despre Les.

Asta îl mai calmă pe Trevor. Poate că dacă îi vorbeşte blând, îi câştigă încrederea. Era îngrozită de fratele ei şi trebuia să depăşească această situație. Trebuia să se gândească cum să-şi aline suferința fizică: frânghiile care-l strângeau, durerea musculară. *Ia-o-ncet,* îşi spuse. *E sensibilă. Mizează pe asta. Fă-o să se gândească la Les.*

— Am crescut împreună, începu el. Fermele familiilor noastre se învecinează. La şcoală făceam toate prostiile împreună, ne-am ajutat, ne-am împărtăşit visele.

În timp ce vorbea, îi veniră în minte momentele petrecute de el şi de Les de-a lungul timpului, când îşi ajutau tații la plug şi la strânsul recoltelor sau aveau grijă de animale.

— Părinții mei nu voiau să se afle că sunt înzestrat şi mi-au interzis să-mi folosesc puterea. Dar Les ştia. Cred că mă invidia puțin, dar asta nu ne-a afectat niciodată prietenia. E un prieten grozav – e cel mai bun. Fratele tău e nebun dacă-şi închipuie că-l pun pe Les în pericol.

— Fratele meu e probabil nebun, spuse ea calmă. Dar e inteligent. Întotdeauna ştie cum să obțină exact ceea ce vrea.

— Ei bine, de data asta nu va reuşi. Nu-l pot duce la Les nici dacă aş vrea. Nu ştiu cum să-l găsesc.

— Dar poți să-l chemi mental la tine.

— Şi cum ar şti să ajungă aici? Oricum, n-aş face aşa ceva. Este într-un loc sigur şi acolo va rămâne.

Trevor se gândi la Veronica. Deşi nu avea deloc încredere în femeia mărunțică, ea avea putere şi încă multă. Auzise chemarea lui, îl vindecase pe Les, îi scosese din închisoare. Atât timp cât Les se afla în casa aia aiurită a ei, era în siguranță şi departe de Carl.

Se gândi la scoaterea lor din închisoare şi la drumul făcut de acolo, când Veronica i-a ținut predici şi l-a certat tot timpul. Văzu apoi casa ciudată, cu cupolă, atât de deplasată printre blocurile urâte, atât de… indiferentă la degradarea din jur. Casa aceea rotundă era o fortăreață magică. Dacă Les nu era amăgit să iasă, Carl nu avea cum să ajungă la el.

— Fii atent! strigă Miryam sărind de pe scaun şi ieşind în fugă din cameră.

Mirat, Trevor se uită după ea. Încerca să-şi dea seama ce e cu fuga neaşteptată a lui Miryam, când Carl intră în cameră.

— Bravo, băiete! strigă el şi-l bătu pe Trevor pe umăr. Ştiam că pot să contez pe tine. I-ai dat lui Miryam informațiile de care avea nevoie pentru a-ți găsi prietenul.

Despre ce vorbea? Nu-i dăduse nimic…

Mintea lui! Fata îi citise gândurile. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Doar ştia că are talente

extraordinare. Dar n-o întrecea pe Veronica.

Trebuia s-o avertizeze. Lansă atunci o chemare puternică: *Veronica! Păzeşte-l pe Les! M-a prins Carl îl vrea pe Les. El…*

Începu să i se învârtă capul.

— Gata cu mesajele, spuse Carl.

Trevor încercă să vorbească, dar îşi simţea capul greu şi limba umflată. Nu-l mai vedea bine pe Carl, dar îi auzea râsul răutăcios. Apoi căzu în uitare.

Les cerceta încăperea şi studia obiectele ciudate care atârnau peste tot. Curiozitatea avidă care-l cuprinsese mai devreme dispăruse. Încerca doar să-şi găsească ceva de făcut pentru a-şi abate gândurile neliniştitoare de la Trevor. Se trezi întrebându-se în legătură cu fiecare obiect dacă ar putea folosi vreunul în ajutorul lui Trevor, dar pe cele mai multe le găsi total inutile acestui scop.

Îi părea rău că nu ştie cât timp a trecut de la dispariţia lui Trevor. Oare de câtă vreme a plecat Veronica după el? În camera fără ferestre n-aveai cum să ştii dacă e zi sau noapte. Se duse la uşa de la intrare şi încercă s-o deschidă şi să se uite afară, dar era încuiată şi nu reuşi.

Începea să se simtă ca la închisoare. Ce ar fi putut face dacă nu se întorceau nici Veronica, nici Trevor? îşi blestemă lipsa de putere. Cineva cu har poate găsi sau crea o cale de scăpare. Era încolţit.

Se întoarse la uşa magică şi se uită la ea, furios că nu-i putea pătrunde secretele. Veronica ar fi

trebuit să se întoarcă.

Mai făcu un tur al încăperii, alese o măsuță solidă din metal, rotundă, de mărimea unei farfurii, pe care se afla un astrolab. Luă instrumentul, îl puse pe podea şi duse masa la uşă. Apoi o apucă de picioare şi izbi uşa cu blatul mesei.

Masa se lovi de uşă cu un zgomot surd, iar forța loviturii îl zgâlțâi din cap până-n picioare trimițându-i un val de durere în brațe şi umeri. Puse măsuța jos şi, frecându-şi brațele, se uită la uşă. Lemnul era întreg, iar broasca neclintită.

Luă din nou masa, se încordă şi mai izbi o dată. Aceeaşi zguduitură în tot corpul şi nicio deteriorare vizibilă a uşii.

— Şi încă o dată, îşi spuse el furios, ridicând masa şi lovind cu toată forța.

Masa trecu prin uşa din lemn şi dispărură amândouă într-o explozie de lumină. Pierzându-şi echilibrul prin dispariția rezistenței din fața sa, Les căzu pe burtă. Când mâinile atinseră podeaua, urlă de durere. Descoperi că palmele îi erau pline de sânge şi băşici de la picioarele de fier ale mesei ce dispăruse în neant.

Nu reuşise decât să distrugă uşa. Se uita la locul unde fusese aceasta şi nu era în stare să-şi dea seama ce va face în continuare.

Atunci văzu chiar în fața sa o molie. Vru s-o prindă, dar nu reuşi. Mai mult de supărare, sări în picioare şi se aruncă după ea, dar nu-i atinse

decât o aripă cu degetele.

Molia coborî în spirală şi ateriză în fața sa. Les ridică piciorul s-o strivească.

Dar corpul ei începu să pâlpâie, se mări şi apăru… Veronica.

Şocat, căzu pe spate şi abia reuşi să se aşeze pe blana groasă.

— D-d-dumneavoastră eraţi molia? se bâlbâi el, abia găsindu-şi cuvintele.

— Într-un fel, spuse ea uitându-se atentă prin cameră. De fapt, în ea s-a aflat conştiința mea. Îl privi fix, sever, cu ochii săi negri. Şi tu n-ai altceva mai bun de făcut decât să pui mâna pe lucruri al căror rost nu-l înțelegi?

— Îmi pare rău, se bâlbâi el. Eram îngrijorat din cauza lui Trevor. Şi văzând că nu mai veniți, am…

— Ai intrat în panică, nu?

Les îşi coborî privirea şi dădu din cap, dar apoi, venindu-şi mai bine în fire, se uită direct la ea.

— Unde-i Trevor?

— Nu acolo unde ar trebui, se încruntă ea. Am găsit urme. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-mi va urma instrucțiunile. S-a aventurat mult prea departe de uşă şi, după semnele pe care le-am văzut, a dat de o mulțime de necazuri, dar a reuşit să supraviețuiască. A mai reuşit el şi altceva, nu ştiu precis cum, dar sunt sigură c-a fost ajutat.

— Ce? Ce a făcut şi unde e? se precipită Les, reuşind să se ridice în picioare.

— A ieşit din locul în care l-am trimis. Sau l-a scos cineva. Cred că asta e, dar nu ştiu cine ar fi avut puterea.

Se încruntă şi mai tare, ridurile i se adânciră şi aproape îi ascundeau ochii. Tăcu, pierdută în gânduri, de parcă ar fi uitat de prezența lui Les.

— Dar îl putem găsi, nu? întrebă Les. Nu se poate să nu facem nimic.

Veronica oftă şi se duse la astrolabul pe care Les îl pusese pe jos.

— Neglijentul, murmură ea şi ridică instrumentul. Şi acum unde să-l pun? Trebuie să înlocuiesc masa pe care ai stricat-o.

— Îmi pare rău pentru masă, dar Trevor e mai important, încercă el să-i țină piept.

— Mă gândesc să-l las pe tânărul zevzec să-şi găsească singur drumul, pufni ea. Poate că aşa mai învață câte ceva.

— Dar e în pericol. Nu aşa ați spus? Trebuie să-l ajutați.

Veronica nu l-a luat în seamă, ci a trecut de la o masă la alta până a găsit una pe care să aşeze astrolabul. Abia după asta s-a întors spre el. Nu mai era încruntată, de parcă găsirea unui loc pentru astrolab o calmase.

— Trevor nu e neajutorat şi tu ştii asta. Are un talent considerabil, dar trebuie să învețe să şi-l folosească cu înțelepciune. Şi n-o să învețe nimic dacă mereu îl scoate cineva din necaz. Linişteşte-te. Cred că ți-e foame. Hai să cinăm.

— Nu mi-e foame. Nu pot să mănânc atâta vreme cât Trevor e rătăcit pe nu ştiu unde.

— Nu prea-l ajuți dacă mori de foame.

Şi se apucă să se agite de colo-colo, desprinse ceainicul de o sfoară, dezlegă un mănunchi de plante de pe alta.

Cu tot sfatul Veronicăi, Les nu-şi găsea locul şi era foarte îngrijorat din cauza prietenului său. Deodată se opri brusc, auzind vocea lui Trevor urlându-i în cap:

Veronica! Păzeşte-l pe Les! M-a prins Carl îl vrea pe Les. El…

Țipătul se întrerupse. Les alergă spre Veronica, împiedicându-se de măsuțe, chiar răsturnând una în grabă.

— Ați auzit? L-a prins Carl. Are nevoie de ajutorul nostru.

Veronica se ridică pe vârfuri şi îi dădu o palmă peste obraz.

— Linişteşte-te, îi porunci ea. Sigur c-am auzit. Potoleşte-te. Du-te şi ridică măsuța pe care ai răsturnat-o. Sper că n-ai spart nimic.

— Dar Carl! Carl e individul care ne-a drogat şi ne-a jefuit. Faceți ceva.

— Linişte!

Vocea ei îl încremeni.

— Te țin aşa până pricepi. Şi chiar fac ceva. Pregătesc cina.

Continuă să ia diverse lucruri de pe măsuțe şi de pe frânghii sau sfori, în timp ce el stătea

neajutorat. Apoi s-a dus în spatele lui, dar el, neputând să se întoarcă, nu vedea ce face. Auzea doar zăngănit de oale şi, la un moment dat, o lingură amestecând ceva. După o vreme a venit în fața lui.

— Ascultă-mă. În scurt timp vine cineva. Nu uita că Trevor a spus că pe tine te vrea Carl. Ți-a semnalat un pericol, aşa că fii atent ce vorbeşti cu această persoană. Ai înțeles?

Dintr-odată se putea mişca şi dădu din cap.

— Dar veți fi şi dumneavoastră aici? întrebă el.

— Sunt prin preajmă, dar cred că-i mai bine să vorbeşti singur cu oaspetele. Poate că vrei s-o inviți la cină, îi spuse ea arătând cu capul spre cealaltă parte a încăperii.

Urmărindu-i privirea, văzu o masă mai mare, care nu fusese cu siguranță în cameră mai devreme, pe care se aflau castroane aburinde cu legume şi o farfurie cu felii de carne.

Masa era pusă pentru două persoane şi apăruseră şi două scaune.

— Vă folosiți puterea ca să faceți mâncare? întrebă el uluit.

— Bineînțeles că nu. Legumele şi carnea mi le aduce un băiat de la piață şi eu gătesc ca toată lumea. Mi-am folosit acum puterea să aranjez masa pentru că nu aveam timp. Nu-mi irosesc puterea pe treburi cotidiene, spre deosebire de unii membri ai Comunității. Acum pregăteşte-te să-ți întâmpini oaspetele.

Les nu-şi putea lua ochii de la mâncarea îmbietoare.

— Dar de unde au apărut masa şi scaunele?

Neprimind niciun răspuns, se întoarse. Veronica dispăruse, dar văzu o molie care zbura printre sforile ce atârnau din tavan.

Cineva bătu la uşă. Se grăbi se deschidă, dar îşi aminti că era încuiată. Puse totuşi mâna pe clanță şi uşa se deschise imediat.

Nu se aştepta deloc să vadă o fată speriată care stătea pe trepte şi rămase aşa câteva clipe, neputând să-şi ia ochii de la ea.

— Eşti Les? Prietenul lui Trevor?

— Da, răspunse el, amintindu-şi brusc de hainele murdare pe care le purta de când le furase Carl sacii de umăr.

— Am venit să te duc la Trevor.

Prin fața lui Les trecu o molie. Ridică o mână s-o alunge şi îşi aminti avertismentul Veronicăi. Dar când văzu vânătaia de pe fața lui Miryam, simți nevoia s-o ocrotească.

— De ce nu intri? o invită, dându-se un pas înapoi ca ea să poată coborî. Tocmai voiam să mănânc. Vino şi tu.

— Nu pot, spuse ea şi îşi duse mâna la gât.

Mişcarea mâini îi aminti din nou de molie.

— Te rog, insistă el şi-i zâmbi. N-am mâncat toată ziua şi m-aş bucura dacă mi-ai ține companie.

Ea păşi încet în casă şi îl urmă pe scară.

10 Prieten sau duşman?

Les o conduse pe fată la masă, îi trase scaunul să se aşeze şi se instală în faţa ei. Ea se uita nedumerită prin cameră, întârziind cu privirea asupra unor obiecte mai misterioase. Poate că le înţelegea rostul.

— Locuieşti aici? îl întrebă fata cu un respect nedisimulat.

— Nu. Sunt musafir.

— Şi unde e stăpânul casei? întrebă ea privind îngrijorată prin cameră.

— A ieşit puţin, îi răspunse, uitându-se la molia care zbura pe deasupra.

Lui Les nu-i plăcea să mintă. Luă grăbit farfuria cu carne.

— Pot să te servesc? îmi pare rău, nu ştiu cum te cheamă.

— Miryam. Nu mi-e foame. Dă-mi doar puţin, te rog.

— Miryam. Ce nume frumos!

Îi puse pe farfurie o felie de carne, apoi legume şi pâine. După asta îşi umplu şi lui farfuria.

Nu mai mâncase ca lumea de mult timp. Trebuia să se hrănească, dar apetitul îi dispăruse. Se uita la Miryam şi nici nu băga de seamă ce mănâncă.

Veronica îi spusese că era în pericol, iar Trevor i-a dat de înţeles acelaşi lucru, dar îi era greu să

creadă că Miryam l-ar putea atrage într-o capcană. Se uita la ea cum mănâncă, cu ochii plecați.

— Miryam, ştiu că Trevor are necazuri, îndrăzni el în cele din urmă. Dar tu? Tu ce probleme ai?

Fata suspină, îşi puse furculița pe masă şi îl privi. Disperarea din ochii fetei îi aduse aminte lui Les de mânzul atacat de condori.

— Ştiu că Trevor v-a chemat cu puterea minții şi v-a spus că e la Carl. Carl e fratele meu vitreg. El m-a trimis după tine. Am… am reuşit să localizez casa după imaginile pe care le-am citit în mintea lui Trevor. El nu vrea să te întorci cu mine, dar eu cred c-ar trebui. Carl vrea să se folosească de tine, dar îi poate face mai mult rău lui Trevor decât ție. L-a legat de un scaun şi-l ține aşa până când vii şi nu-ți pot garanta că nu-i face lucruri şi mai rele dacă nu vii cu mine. Singura modalitate de a-l proteja pe Trevor este să-i faci pe plac lui Carl.

— Şi ce vrea?

— Vrea să folosească scrisorile de recomandare pe care le-a furat de la Trevor pentru a intra în Comunitatea Celor Înzestrați. Vrea să se dea drept Trevor, dar, pentru că în scrisori sunt informații detaliate despre tine, crede că nu va reuşi fără cooperarea ta.

— Cred că e nebun dacă-şi imaginează că îl ajut să-i convingă pe cei de acolo că este Trevor. Doar nu pot fi prostiți. Cu talentele lor îşi vor da imediat seama că e un impostor.

— S-ar putea, clătină fata din cap. Dar Carl

crede că poate folosi puterea pentru a-i convinge. Puterea mea, adăugă ea tristă. Nu-l subestima.

Les îşi dădu farfuria la o parte şi-şi trase scaunul lângă al fetei. Nu prea ştia ce să facă, dar spera ca Veronica să-l îndrume.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Şi de ce vrea un ticălos ca el să între în Comunitate? întrebă Les în cele din urmă.

— Nu ştiu, spuse ea punându-şi mâinile în poală şi privindu-şi degetele încleştate. Nu mi-a spus ce are de gând. Sunt sigură că vrea să aibă mai multă putere sau mai mulți bani, sau amândouă la un loc. Astea-l interesează cel mai mult, deşi îi mai face mare plăcere să înşele oamenii sau să-i tragă pe sfoară. Pe mine mă obligă să lucrez într-o cafenea şi să-i vând ponturi.

Vorbea încet, cu multă tristețe.

— De ce-l ajuți? Cum te obligă?

— El… E o poveste lungă.

— Aş vrea s-o ascult.

Se uita fix la ea, aşteptând să-şi ridice privirea. Fata îşi împinse însă scaunul în spate şi se ridică de la masă cuprinsă de panică.

— Nu pot. Şi aşa am întârziat prea mult. Carl e furios şi îşi poate vărsa mânia pe Trevor.

Les rămase aşezat, deşi ar fi vrut să sară şi s-o liniştească.

— Şi ce o să facă dacă nu vin cu tine?

— O, te rog! îl imploră ea îngenunchind lângă scaunul lui şi apucându-l de braț. Îl torturează pe

Trevor. Poate că-l şi ucide. Şi o să mă oblige să-l ajut. Te rog. N-aş suporta aşa ceva.

Ochii i se umplură de lacrimi, care îi alunecau pe obraji. Destul de stânjenit, Les încercă să i le şteargă. Avea pielea moale şi mâna lui a zăbovit pe obrazul fetei. Ochii li s-au întâlnit.

— Merg cu tine.

Se ridică, ajutând-o în acelaşi timp să se ridice. Deşi era mai înaltă decât el, părea plăpândă şi lipsită de apărare. Les ar fi vrut tare mult s-o îmbrăţişeze, dar trebuia să se grăbească în ajutorul lui Trevor.

Ea are puterea, îşi aminti el. *I-a citit mintea lui Trevor. Cine ştie ce a mai aflat şi de la mine?* Se îndepărtă puţin de fată şi se uită după molie. N-o zări nicăieri.

Şi totuşi, Veronica l-ar opri dacă ar lua o decizie greşită. În fond, ea aranjase această întâlnire, îl obligase practic s-o invite pe Miryam la cină. Miryam nici n-ar fi putut intra dacă n-ar fi vrut Veronica. De asemenea, fără voia Veronicăi nici n-ar fi putut pleca. Cu această convingere, o însoţi pe Miryam la scara ce ducea spre uşă.

Puse mâna pe clanţă şi, spre surprinderea lui, uşa se deschise. Ezita încă, privind în noapte, dar Miryam s-a strecurat pe lângă el. Oare cât era ceasul? Pierduse orice noţiune a timpului. Dădu din umeri zicându-şi că nu e important şi o urmă pe Miryam.

Fata străbătea fără ezitare străzile întunecate şi

pustii. Unele clădiri erau luminate; de acolo răzbătea muzică şi se simțea un puternic miros de alcool. De două ori au depăşit mici grupuri de bărbați beți, care mergeau pe trei cărări, țipau şi râdeau. Les se temea că vor avea necazuri, dar Miryam a trecut pe lângă cheflii fără să le arunce nicio privire. Nu i-a băgat nimeni în seamă.

De câte ori treceau printr-un loc mai luminat, Les se uita după molie, sperând că Veronica nu l-a părăsit.

Au ajuns la un bloc ceva-ceva mai îngrijit decât cele care înconjurau casa Veronicăi. Miryam scoase o cheie din buzunarul fustei şi deschise uşa, apoi îl conduse pe un coridor şi pe o scară care scârțâia, până la etajul doi. Pe palier erau două uşi, iar ea bătu la una dintre ele.

— Carl, spuse fata încetişor, m-am întors.

Trevor! Trezeşte-te, băiete. Ascultă-mă. Vocea insistentă îi bâzâia în cap, trezindu-l din somnul greu. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se învârtea totul în jurul lui şi căzu din nou pe pat.

Un pat. Era întins pe un pat, nu legat de un scaun. Nu era legat deloc. Această descoperire avu un efect mai puternic decât vocea. Trebuia să se ridice să vadă ce se întâmplă.

Trevor, ascultă-mă. Nu am mult timp.

Scutură capul, încercând să alunge vocea enervantă, dar mişcarea îi provocă valuri-valuri de amețeală. Aşteptă să se liniştească, dar vocea

insista. *Trevor, în câteva momente, ajung aici Miryam şi Les. Trebuie să mă auzi.*

Îşi dădu seama că era vocea Veronicăi. Şi pe măsură ce importanța mesajului îi pătrundea în mintea amețită, se străduia să se scoale. Venea Les! Trebuia să se gândească bine, să fie pregătit. Nu-l putea lăsa pe Carl să pună mâna pe Les.

O, *Dătătorule de Putere! Trevor, eşti cel mai prost, încăpățânat şi enervant tânăr cu care am avut de-a face vreodată. Nu meriți talentele pe care le ai. Chiar mă gândesc să ți le iau şi să nu crezi că nu pot. Dacă nu stai liniştit şi nu mă asculți, chiar am s-o fac.*

Izbucnirea de mânie l-a blocat. S-a lăsat pe spate, total neputincios, şi a trebuit s-o asculte pe femeia cea furioasă care i-a invadat creierul.

Hm! Aşa. Trebuie să fii de acord şi să faci ce-ți cere Carl Nu-i va face niciun rău lui Les atât timp cât faceți amândoi ceea vă spune el.

Asta-i ridicol! Nu putea rosti cuvintele, dar le gândi cu toată forța de care era în stare mintea lui.

Taci! Să nu-ndrăzneşti să transmiți. Te aude Carl şi toată lumea.

Ieşi din mintea mea, îi transmise el, nesocotind avertismentul.

Te-aş lăsa bucuroasă să te sinucizi, dar m-am ataşat de Les. După aceste cuvinte, vocea încetă, iar Trevor, simțind asta în minte, răsuflă uşurat. Şi acum trebuia să se adune şi să se pregătească să-l apere pe Les de Carl.

O molie zbură spre el şi începu să crească tot mai mult pe măsură ce cobora învârtindu-se. Credea că are halucinații, când o văzu schimbându-şi forma, crescând şi mai mult până când, lângă pat, apăru Veronica.

— E foarte periculos pentru mine să fiu aici, prostănacule, spuse ea, punându-şi mâinile în şoldurile mari. Nu înțeleg de ce n-ai niciun pic de bun-simț.

Încercă să protesteze, dar descoperi că nu poate nici să se mişte, nici să vorbească. Nu putea decât să se uite la ea.

— Puterea ta nici nu se compară cu a lui Carl, continuă ea. Tu eşti nesăbuit şi Carl vă poate distruge şi pe tine şi pe Les. Eu vă pot scoate în siguranță de aici, dar dacă fac asta nici nu-l opresc pe Carl, nici nu rezolv problema lui Miryam.

De unde ştia de Carl şi de Miryam? Şi de ce-şi închipuie ea că lui i-ar păsa de problemele lor? Doar dacă nu era şi ea în aceeaşi tabără.

Privirea încruntată a femeii îl dădu de înțeles că i-a citi gândurile şi-i ghicea suspiciunile.

— Aici e vorba de mult mai mult decât de banii şi de scrisorile pe care ți le-a luat Carl, continuă ea. Tipul e o lipitoare. Unicul talent real pe care-l are este capacitatea sa de a fura putere de la alții. Şi-a înfipt ventuzele atât de puternic în sora sa încât fata nu poate să scape. Ea are foarte mult talent, iar el îl foloseşte pe tot, deşi acest lucru o secătuieşte. Poate face şi cu tine acelaşi lucru, să

ştii. Şi cu mine dacă mă prinde aici, dar pe Les nu-l poate folosi în acest fel. Les e cheia pentru a-l opri.

Vrea să se folosească de Les pentru a-l ajuta să se dea drept tu şi să între în Comunitatea Celor Înzestrați. Intrarea în Comunitate îi dă acces la putere nelimitată.

Cel puțin aşa crede el. În realitate, în acest fel îl vom prinde şi vom opri furtul de putere. Şi... îşi frecă palmele şi pe față i se lăți un zâmbet satisfăcut. Iar Comunitatea îşi va relua vechile atribuții.

Aşa. Avea şi ea treburile ei. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Dacă-i urmează planul, îi va folosi, pe el şi pe Les, în interesul ei. Gândea mai limpede acum şi trebuia să admită că o mare parte din ceea ce-i spusese avea sens. Dar nu se putea încrede în ea. În starea în care se afla el în prezent nu se putea salva şi nu îl putea salva nici pe Les. Dar acest lucru se va schimba; era sigur de asta. Şi atunci, va acționa aşa cum va crede el de cuviință. Veronica, indiferent care-i era scopul real, n-avea niciun interes să-i ajute să-şi recupereze scrisorile şi banii furați. Îi va accepta ajutorul pentru a-l proteja pe Les, dar va găsi el o modalitate de a-l învinge pe Carl şi de a-şi lua înapoi ceea ce-i aparține, indiferent de ce face ori zice Veronica.

— Uite-i că vin, îi şopti ea. Trebuie să plec. Fii rezonabil măcar o dată. Fă ce ți-am spus.

Dispăru. O molie zbură spre tavan şi când se

deschise uşa se făcu nevăzută afară.

Trevor putea să se mişte din nou. Se ridică într-un cot, uitându-se la Carl care îl însoţea pe Les în cămăruţă. *Da, da,* se gândi el. *Voi fi rezonabil. Sunt mult mai isteţ decât crezi, madam.*

11 Cooperare

Les era neliniştit, dar parcă s-a mai liniştit când a văzut molia zburând din camera în care Carl îl ţinea închis pe Trevor. Iar bucuria la vederea ei (pentru că nu avea nicio îndoială că era chiar molia aceea) i-a sporit şi mai mult când şi-a dat seama că Trevor nu era rănit, ci doar plin de vânătăi. Cel mai grav lucru pe care i-l făcuse Carl a fost că l-a drogat, dar i-a promis că n-o s-o mai facă dacă Trevor e de acord să coopereze.

Din fericire, Trevor a cooperat, deşi Les îl cunoştea destul de bine încât să sesizeze semnele unei izbucniri ce nu va întârzia să apară. Dar spera ca, ajutaţi de Veronica, să scape din încurcătură înainte ca Trevor să apuce să facă din nou ceva necugetat, care i-ar putea pune în pericol pe toţi.

Toate acestea şi multe altele îl frământau pe Les care aştepta, împreună cu Carl, la uşa impozantei clădiri din cărămidă aparentă, aflată la adresa de pe prima scrisoare de recomandare a lui Trevor.

Pentru a ajunge acolo, au luat-o pe o stradă

străjuită de ulmi, nu departe de Muzeul Marinei, cu fațada sa care imita prova unei corăbii. La capătul străzii au intrat pe nişte porți mari din fier forjat şi au luat-o apoi pe o alee care i-a dus în fața celei mai mari locuințe private văzută vreodată de Les.

Dimensiunea şi opulența casei erau, evident, pe placul lui Carl. Vizibil superîncântat de sine însuşi, acesta ridică şi lăsă apoi să cadă ciocănelul uşii.

Le deschise o menajeră îmbrăcată într-o uniformă neagră fără cusur, cu şorț alb, apretat.

— Domnii? li se adresă ea cu deferență.

— Trevor Blake şi Lesley Simonton cu o scrisoare de recomandare pentru domnul Doss Hamlyn, spuse Carl, scoțând plicul, perfect resigilat.

Deşi ştia că a fost deschis de Carl pentru a citi scrisoarea, Les n-a văzut nicio urmă de distrugere a sigiliului inițial.

— O clipă, domnilor.

Fata se întoarse în casă, dar reveni imediat cu o tavă din aur.

— Vă rog să intrați şi să aşteptați în salon.

În spațiosul salon, le întinse tava.

— Voi duce scrisoarea domnului Hamlyn.

Carl puse plicul pe tavă şi fata ieşi.

— Mi se pare că „unchiul" Matt are prieteni suspuşi, îi spuse el lui Les, rânjind. E din ce în ce mai bine.

Les se întorsese cu spatele la Carl şi se uita la cele două picturi în ulei, cu rame groase din aur, la pereții tapetați cu mătase, la parchetul lustruit. Două scaune elegante aşezate față în față în câte un capăt al vastei încăperi păreau prea delicate pentru a fi folosite. În schimb, suportul pentru umbrele, din alamă strălucitoare, şi cuierul frumos sculptat erau funcționale, dar şi ornamentale.

Cât timp Les a cercetat încăperea, Carl a fredonat enervant, dar s-a oprit când s-a întors menajera.

— Domnul Hamlyn vă primeşte acum, îi anunță ea cu scurtă o înclinare a capului.

Îi conduse prin mai multe camere şi coridoare atât de repede încât Les trebui să se mulțumească doar cu priviri rapide asupra pereților îmbrăcați în damasc, a covoarelor groase şi a mobilelor elegante. Nu mai văzuse niciodată atâtea picturi şi sculpturi care decorau pereții şi nişele.

Menajera îi introduse într-o încăpere lambrisată. În fața bibliotecii pline cu volume legate în piele, se afla un birou din mahon. Scaunul de la birou era gol. Ca să-i întâmpine, gazda lor se ridică de pe unul dintre cele patru fotolii din încăpere. Ținea scrisoarea în mână, iar pe sub mustață i se vedea zâmbetul larg.

Avea părul negru şi ondulat, ochi albaştri, limpezi şi părea mult prea tânăr să fi fost coleg cu unchiul Matt.

— Bine ați venit, îi întâmpină el vesel. Ce surpriză minunată! De ani de zile nu mai ştiu nimic de Matthew. Vă rog să luați loc. Trebuie să-mi povestiți totul despre Matthew şi despre încântătoarea sa soție, spuse el arătându-le două fotolii.

Carl s-a aşezat, şi-a pus picior peste picior, apoi şi-a scuturat o scamă imaginară de pe pantaloni.

— Mă bucur să vă văd, domnule Hamlyn. Unchiul meu are o părere extraordinară despre dumneavoastră. 1 şi mătuşa Ellen sunt bine şi vă transmit calde salutări.

Les se lăsă pe scaun şi căută pe fața lui Hamlyn o undă de neîncredere, un semn că a detectat înşelătoria. Poate că unchiul Matt i-a spus lui Trevor ce talente avea persoana din fața sa, dar el nu ştia. Oare poate citi adevărul? îl testează pe Carl?

Carl părea stăpân pe situație şi răspundea la întrebările lui Hamlyn în felul lui convingător.

— Nu au prosperat, după cum se vede c-ați reuşit dumneavoastră, dar sunt mulțumiți. Ferma le asigură un venit confortabil şi se bucură de respectul comunității.

Les şi-a amintit de cei care fuseseră cât pe ce să le dea foc casei, cu ei înăuntru. Probabil că Trevor nu i-a povestit despre asta lui Carl.

— Excelent! se entuziasmă Hamlyn. Şi talentele lor, omule? Cum îşi folosesc harul?

— Îl folosesc foarte rar. În comitatul nostru

rural, oamenii nu au încredere în cei înzestrați. Trebuie să-şi ascundă talentele. Cred că unchiul a menționat în scrisoare că părinții mei s-au opus ca eu să-mi aprofundez cunoştințele în acest sens. Am avut voie să-mi vizitez unchiul şi mătuşa doar de câteva ori, dar în acele rare ocazii m-au învățat cât au putut de mult. Nu au copii şi m-au considerat întotdeauna copilul lor. Şi-au dat seama că nu voi avea niciodată şanse la Amesley, aşa că au aranjat să vin aici, iar Les, prietenul meu, să mă însoțească.

— A, da, domnul Simonton, spuse Hamlyn întorcându-se spre Les. Scrisoarea lui Matthew se referă la talentul tău nedescoperit. Aş vrea o explicație mai completă asupra acestui fenomen special, vă rog.

Les era sigur că nota de ostilitate care se strecurase în vocea lui Hamlyn nu era rodul imaginației sale. Aşa că deveni şi mai agitat în timp ce descria procedeul folosit de unchiul Matt şi de mătuşa Ellen pentru a-i determina potențialul.

— Interesant, comentă Hamlyn la încheierea relatării. Cunosc testul. N-aş zice că e prea sigur, dar e important că poți recepta trimiterile lui Trevor. Aceasta sugerează un talent mai degrabă pasiv decât latent. Nu, mi-e teamă că nu e suficient pentru admiterea în Comunitatea noastră.

— Vreți că spuneți că *nu am* har? întrebă Les mai mult uşurat decât dezamăgit, văzând câte

probleme poate aduce puterea.

— Faptul că receptați un mesaj mental e un har, dar unul prea puțin important. Sunt sigur că a constituit un avantaj pentru tine şi pentru Trevor în multe ocazii, dar nu are nicio valoare pentru Comunitate.

— Înțeleg, dădu Les solemn din cap.

Atitudinea individului confirma părerea Veronicăi:

membrii Comunității erau aroganți şi exclusivişti. Nu, nu era *deloc* dezamăgit. Dar trebuia să se prefacă.

— Familia Blake, adică unchiul şi mătuşa lui Trevor erau atât de siguri că am puterea, domnule! Nu m-ați putea supune altui test?

— Da, interveni Carl. Les a venit până aici. Am sperat că rămânem împreună. Doar n-o să-l trimiteți înapoi la Amesley, atâta drum, fără să-i acordați o şansă.

Inteligent. În micul lui discurs, Carl îşi exprima regretul, dar transmitea clar că el *vrea* să între în Comunitate, chiar dacă Les era respins, că nu va renunța la această ocazie de dragul lui Les.

Oare ce-ar fi făcut adevăratul Trevor? Gândul se strecură în mintea lui Les, dar alungă imediat ca nedemnă suspiciunea că prietenul său ar fi procedat la fel.

— Mai am o scrisoare de la unchiul, continuă Carl înainte ca Hamlyn să răspundă. Cred că se referă chiar la descoperirea talentelor lui Les. E

adresată unui doctor Berne Tenney.

Scoase o a doua scrisoare din buzunarul vestei, dar nu i-o dădu lui Hamlyn.

— Doctorul Tenney? se încruntă Hamlyn. Ciudat.

Şi tăcu brusc, ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit.

Trevor n-ar fi trebuit să-i spună lui Carl ce a zis Veronica despre Tenney.

— Unchiul nu avea adresa doctorului Tenney şi mi-a spus că mă puteți îndruma dumneavoastră.

Degetele cu unghii perfect îngrijite ale lui Hamlyn băteau în brațul fotoliului, în timp ce se uita nemulțumit la scrisoarea din mâna lui Carl.

Evident alarmat de schimbarea de atitudine a lui Hamlyn, Carl puse repede scrisoarea la loc în buzunar şi se aplecă puțin.

— Cred că unchiul nu-l cunoaşte personal pe doctorul Tenney, ci a auzit doar de el. Dacă a greşit...

Zâmbetul care reveni pe buzele lui Hamlyn era subțire şi fals.

— Da, da. Unchiul tău nu ştie ce se întâmplă în Comunitate, spuse el mângâindu-şi mustața. Cred... Nu sunt sigur că ar fi înțelept să-l întâlniți pe doctorul Tenney. Zâmbetul lui deveni chiar sarcastic atunci când întâlni privirea lui Les. Da, cred că mai bine nu-i duceți scrisoarea.

— Domnule, mă supun judecății dumneavoastră, spuse Carl.

Lui Les îi venea să râdă de strădania impostorului de a-şi repara greşeala.

— Mă întreb, spuse încet Hamlyn, dacă unchiul tău n-a făcut o greşeală trimiţându-vă aici. Comunitatea s-a schimbat de când a plecat el. Nu mai e atât de deschisă cum era. Şi nici nu prea mai pregătim noi talente.

Carl se aplecă mai în faţă, cu palmele deschise ca într-o implorare.

— Dar, domnule Hamlyn, am venit de atât de departe. Unchiul era sigur că ni se va da cel puţin şansa de a arăta ce putem.

— Hm! Da, spuse el cântărindu-l pe Carl din priviri. Poate că ar trebui să-l vedeţi pe doctorul Tenney.

Bun! Domnul Hamlyn devenise suspicios, deşi Les habar nu avea ce i-a stârnit neîncrederea.

Hamlyn se ridică şi se îndreptă spre birou. Se aşeză pe scaun şi scoase apoi un stilou şi hârtie dintr-un sertar.

— Vă scriu aici cum puteţi să ajungeţi la casa doctorului Tenney. După ce-l vedeţi, întoarceţi-vă aici, dacă mai sunteţi interesaţi să intraţi în Comunitate. Atunci vom discuta despre admiterea voastră, deşi v-aş sfătui să nu contaţi pe un răspuns favorabil.

— Dar, domnule, nu mai înţeleg nimic.

Ignorând protestul lui Carl, Hamlyn desenă câteva linii pe hârtie, o îndoi şi i-o dădu. Apoi trase de un şnur care atârna în dreptul uşii. Menajera

apăru imediat, îi conduse afară din birou şi îi însoți până la uşă.

Carl tună şi fulgeră tot drumul până acasă, răstindu-se la Les de parcă acesta ar fi fost de vină pentru schimbarea de atitudine a lui Doss Hamlyn. Les îl lăsă să bată câmpii, decis să nu spună nimic de Veronica sau de părerea ei despre Comunitate, în general, şi nici despre Tenney, în particular. Îl întrebă pe Carl de ce nu merge direct la adresa de pe foaia pe care i-o dăduse Hamlyn.

— Vreau să vorbesc mai întâi cu Trevor, îi răspunse el morocănos. Sunt convins că ştie mai multe decât mi-a spus.

Les se temea pentru Trevor. Ştia ce metode poate folosi Carl pentru a obține informații. Poate că l-ar cruța pe Trevor dacă i-ar spune ceea ce aflaseră de la Veronica despre Tenney, dar se hotărî să-l lase pe Trevor să decidă singur ce va face.

Trevor măsura în lung şi-n lat cămăruța. Încercase de câteva ori să-şi folosească puterea pentru a deschide uşa încuiată, dar lacătul rezistase talentului său. Carl avusese grijă probabil de asta.

Regreta decizia de a coopera cu Carl. Făcuse acest lucru pentru siguranța lui Les şi nu avea deloc încredere în Carl. Era foarte tentat să-i transmită Veronicăi şi s-o roage să-i elibereze pe amândoi. Dar femeia avusese dreptate – nu-şi putea focaliza puterea minții, iar dacă mesajul lui

era recepționat de Carl, individul ar fi fost în stare să-i facă rău lui Les.

Dacă Hamlyn descoperă înşelătoria lui Carl, acest lucru i-ar putea influența negativ şansa de a intra în Comunitatea Celor Înzestrați. Şi era sigur că în curând complotul va fi descoperit. Talentele lui Carl erau limitate. Nu va reuşi niciodată să convingă Comunitatea.

Dar va reuşi oare să-l convingă pe Doss Hamlyn? Nesiguranța îl înnebunea. Nu mai putea suporta aşteptarea. Dacă ar intra Miryam în cameră ar încerca din nou s-o convingă să-l ajute. S-o convingă sau s-o oblige. În ciuda puterii ei, fata era firavă şi se speria uşor. Era sigur c-o poate face să se supună voinței lui.

Cu talentul său, ar trebui să fie în stare să se concentreze şi să transmită un singur mesaj. Miryam era pe undeva prin casă, aşa că nu trebuia să se concentreze prea tare. Era sigur că ar putea face o trimitere controlată.

S-a aşezat pe marginea patului îngust şi şi-a construit în minte imaginea lui Miryam. Nu era drăguță. Ceva mai înaltă decât ar trebui să fie o fată. (Carl era înalt, dar nu exagerat, pentru un bărbat. Ce ciudat că Miryam era aşa de înaltă! Dar îi era soră vitregă, îşi aminti el.) Pielea palidă, nimic remarcabil, ochii căprui. Era brunetă, avea cozi lungi, iar hainele simple o făceau să semene cu o țărancă. Îi lipsea însă forța fizică.

Când a văzut-o ultima oară purta o fustă închisă

la culoare, maro, îşi aminti el, ca şi ochii. De sub fustă i se vedeau vârfurile pantofilor negri, simpli. Bluza albă cu mâneci lungi şi guler era atât de banală, avea doar un pic de dantelă la guler şi la manşete. Se întrebă dacă se îmbracă atât de auster pentru că aşa vrea sau pentru că o obligă Carl.

N-avea nicio importanță. Îşi construise imaginea ei în minte. Concentrându-se asupra ei, încercă o trimitere în şoaptă. *Miryam, vino aici.* Atât.

Aşteptă nerăbdător. Trecură câteva minute. Încercă din nou, recreând imaginea, adăugând ceva mai multă forță trimiterii: *Miryam, vino aici. Trebuie să vorbesc cu tine.*

Poate că nu ştia că de la el vine chemarea. *Sunt Trevor*, trimise el din nou. *Te rog să vii.*

Un tremur puternic îi trecu prin creier: *Pericol!* Teroare. Amărăciune. *Liniştește-te! Nu pot veni.* Jignire. Amenințare.

Durerea şi furia i se amestecau în minte. Se aplecă, îşi puse capul între genunchi şi, apăsându-şi tâmplele cu palmele, încercă să potolească furtuna.

Încetă brusc. Amețit, îşi înălță capul. Uşa se trânti de perete, iar Carl intră în cameră. Îl prinse pe Trevor de cămaşă, îl ridică în picioare şi îi dădu un pumn în falcă.

Trevor căzu pe pat, iar Carl se repezi asupra lui cu pumnii încleştați.

— Ieşi din mintea surorii mele, strigă el. Să nu

mai încerci niciodată.

Trevor stătea nemişcat, rezistând nevoii de a-şi freca falca dureroasă. Nu îndrăznea să întrebe ce s-a întâmplat, dar nu-şi lua privirea de la ochii plini de furie ai lui Carl.

Treptat, accesul de furie trecu. Carl era acum mai calm.

— Vreau să ştiu mai multe despre Doss Hamlyn şi despre doctorul Tenney. Mai ales despre doctorul Tenney.

Vreau să-mi spui tot ce ți-au spus unchiul şi mătuşa ta despre el.

Întrebarea confirmă suspiciunea lui Trevor: se întâmplase ceva neplăcut. Nu-i părea rău. De fapt, era încântat, deşi avea grijă să nu-şi trădeze sentimentele. Aşteptă un minut înainte de a-i răspunde, vrând să se asigure că-şi poate controla vocea.

— Ți-am spus tot. Unchiul a vorbit mai ales despre domnul Hamlyn, mi-a spus că au fost prieteni în tinerețe. Şi el, şi unchiul Matt au lucrat ca hamali în port. Hamlyn a rămas şi după ce a plecat unchiul Matt. Au corespondat câțiva ani, dar…

— Mi-ai mai spus asta, îl întrerupse Carl. Ce scria Hamlyn în scrisorile către unchiul tău? Despre Comunitate, chestii din astea? Dar despre doctorul Tenney?

— Nu mi-a spus prea multe. Mi-a zis că a auzit doar de doctorul Tenney, că-l cunoaşte după

reputație, şi că dacă cineva poate descoperi harurile lui Les, atunci el este acela. Nu mi-a mai spus altceva despre Comunitate decât că a fost înființată cu foarte mult timp în urmă, că Hamlyn şi alți câțiva fac parte din ea şi că are impresia că le oferă protecție față de oamenii normali, ostili.

— Nu ți-a spus cât este de bogat Hamlyn? Că acum este proprietarul companiei? Că stă într-o vilă? Că nu-l place pe doctorul Tenney?

— Nu, nu şi iar nu!

— Sunt convins că ştii mai multe. Ochii îi luceau ca unui nebun. Cred că trebuie să-ți împrospătez memoria.

Îl trase în sus pe Trevor şi îl lovi din nou. De această dată, Trevor încercă să riposteze. Repezi pumnul spre pieptul lui Carl, dar începu să gâfâie şi să se sufoce, simțind că i se blochează gâtul. Puterea lui Carl poruncea unor degete invizibile să-l strângă de gât, împiedicându-l să respire.

Les şi Carl intraseră în apartament prin uşa din spate. Carl îi poruncise lui Les să aştepte în bucătărie şi s-a repezit în cameră să-l ia pe Trevor la întrebări. Les l-ar fi urmat, dar nişte suspine puternice îl conduseră spre Miryam. O găsi ghemuită pe podeaua micii camere de zi, cu capul între mâini.

— Ce e, Miryam?

Nu-i răspunse. Părul despletit îi cădea peste umeri. O mângâie pe cap.

— Ce s-a întâmplat, Miryam? Hai, spune-mi!

— E Carl, suspina ea. În mintea mea. Mă chinuie. Vai! Avea fața schimonosită şi îşi strângea capul în mâini. Ce mă doare!

Plânsul ei îi sfâşia inima.

— Îl opresc. Găsesc eu o cale.

— Nu, se repezi fata şi îl trase lângă ea. O să-ți facă rău.

— Nu-mi poate face mai mult rău decât îți face ție.

— Te poate ucide. Stai aici.

— Nu mă ucide, nu-l las.

Les o îmbrățişă, pentru a o linişti. Strigăte înăbuşite îl conduseră la Carl.

Năvăli în cameră, unde îl văzu pe Trevor rostogolindu-se pe pat şi ținându-se de gât, în timp ce Carl stătea deasupra lui, râzând. Se repezi la Carl, îl prinse şi-l imobiliză.

— Opreşte-te! Nu-l mai chinui! țipă Les în urechea lui Carl. Jur că te omor dacă nu te opreşti.

Carl nu făcu niciun gest de a slăbi strânsoarea sau de a riposta. Era cât se poate de liniştit.

— Nu poți să mă omori până n-o omori pe Miryam, spuse el calm.

— E adevărat, Les, auzi în spate vocea lui Miryam. Lasă-l în pace.

Trevor se ridică, frecându-şi gâtul şi uitându-se la Carl.

— Eşti nebun. Apoi întâlni privirea lui Les. El o omoară, adăugă. Îi absoarbe toată puterea.

Les îi dădu drumul lui Carl şi făcu un pas înapoi, pregătit să-l atace din nou.

— Îți omori propria soră?

— Hai, nu fi melodramatic. Carl zâmbea din nou. Nu e chiar aşa. Da, împrumut ceva putere de la ea. Are destulă. Dar dacă te preocupă aşa de mult, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să mă ajuți să intru în Comunitate. Acolo sunt o mulțime de oameni de la care pot împrumuta putere şi nu mai e nevoie s-o folosesc pe a ei.

— Te-am ajutat, dar tu ai vrut să te întorci aici în loc să mergem la doctorul Tenney.

Carl îşi aranjă haina şi-şi netezi pantalonii.

— Da, acum sunt gata, spuse el, schimbându-şi imediat atitudinea. Se pare că nu ne putem baza pe ajutorul lui Doss Hamlyn, aşa că hai să-l găsim pe misteriosul doctor.

12 Fum

Pentru a doua oară în acea zi, Les a coborât dintr-o birjă de piață şi s-a trezit în fața uşii de intrare a unei case mari, care totuşi nu putea fi numită vilă. Lui Les îi amintea de casele bântuite din poveştile cu fantome spuse în jurul focurilor de tabără când mergea cu şcoala în excursie. Era o clădire cu o formă neregulată, cu două etaje şi mansardă, iar acoperişul era înalt şi destul de abrupt. Şindrile desprinse se mişcau în bătaia

vântului; altele fuseseră smulse cu totul, lăsând în urmă găuri negre, urâte. Geamurile erau murdare şi sparte, iar unele lipseau cu desăvârşire. Dacă a fost vreodată vopsită, culoarea dispăruse şi scândurile spălate de ploi ajunseseră cenuşii şi scorojite, cu pete care păreau mai degrabă mucegai decât rămăşiţe din vechiul pigment.

Găsiseră casa cu destulă greutate la capătul unui drum murdar de la periferia oraşului. În jur nu se mai aflau alte clădiri. Birjarul a cam bombănit când a văzut că trebuie să meargă într-o zonă atât de pustie, unde nu putea spera să mai găsească vreun muşteriu, dar Carl l-a îmbunat cu un bacşiş gras. Îşi permitea să fie generos: banii pe care-i cheltuia fuseseră furaţi de la Les şi Trevor.

De data aceasta însă, Les n-a mai obiectat, pentru că birjarul a acceptat să-i aştepte. Les nu voia să rămână acolo, fără nicio posibilitate de a scăpa din cine ştie ce-i mai aştepta într-o astfel de casă.

Trevor îi spusese lui Carl adevărul în legătură cu ceea ce ştia el despre doctorul Tenney de la unchiul Matt, dar Les nu era deloc sigur că nu-i vorbise şi despre cele aflate de la Veronica. Trevor n-o credea pe Veronica, dar Les da, şi-i era cam teamă de „Doctorul Impostor”, cum îl numise ea.

Treptele care duceau spre veranda mare erau crăpate şi nesigure.

— Nu-mi place, spuse Carl gânditor, mai mult

pentru sine decât adresându-i-se lui Les. Locul ăsta pare pustiu. Cred că Hamlyn şi-a cam bătut joc de noi.

Les tăcea, dar se uita uşor amuzat la Carl care încerca să se hotărască dacă să se aventureze sau nu pe treptele şubrede şi pe veranda lăsată într-o parte.

— Dacă asta-i o glumă îl fac pe Hamlyn să mi-o plătească, spuse Carl şi puse piciorul pe prima treaptă.

Les aşteptă să ajungă la verandă şi apoi începu şi el să urce, păşind cu grijă pe urmele lui Carl, aşteptându-se dintr-o clipă în alta ca lemnul putred să cedeze sub greutatea sa.

Nu s-a întâmplat nimic. Îl urmă apoi pe Carl până la uşa scorojită. În timp ce Carl bătea cu putere, Les s-a întors pentru a se asigura că trăsura îi aşteaptă. Mai era o oră sau două până la asfinţit şi nu voia să rămână aici peste noapte. Se linişti văzându-l pe birjar deoarece ştia că omul le urmăreşte înaintarea şi că ar fi venit să-i salveze dacă ar fi căzut prin podeaua putredă.

Sau dacă ceea ce auzea apropiindu-se de uşă nu era o fiinţă omenească.

Paşii grei nu prevesteau nimic bun. Les se trase înapoi când se întredeschise uşa. Mirosul acru de tutun de pipă invadă veranda. Les îşi întinse gâtul să se uite pe după Carl. Fiinţa din pragul uşii era înconjurată de un nor de fum. Les văzu un cap chel, care-i ajungea lui Carl cam până la bărbie.

Ochii de onix luceau în fumul dens, iar din gură îi atârna o pipă aprinsă.

— Doctorul Tenney? întrebă Carl cu ezitare.

— Desigur. Vă aşteptam. De ce a durat atât de mult? Şi fără a mai aştepta un răspuns, îi făcu semn birjarului. E în ordine, domnul meu, tună vocea lui groasă. Poți să pleci.

— Nu, aşteaptă, strigă Carl.

Prea târziu. Birjarul plecase deja, nerăbdător, fără doar şi poate, să se îndepărteze cât mai mult de acel loc, iar strigătul lui Carl se pierdu în zgomotul de copite al cailor.

— Trebuia să ne aştepte, se înfurie Carl. Cum ne mai întoarcem în oraş?

— Nicio problemă, zâmbi omul din fața lor. Cred că aveți o scrisoare pentru mine.

Carl îi dădu scrisoarea de la unchiul Matt. Doctorul Tenney pufăi din pipă, deschise plicul şi începu să citească. Les, care stătea lângă Carl, vedea acum ceva mai bine prin vălul de fum. Omul avea nasul butucănos şi bărbia ascuțită, acoperită de o barbă îngrijită, aranjată în formă de triunghi. Avea păr cărunt şi cârlionțat, doar la spate, şi era îmbrăcat elegant, cu o vestă bej şi cravată gri-închis. Un lanț de ceas din aur atârna din buzunarul pantalonilor. Nu se potrivea în niciun fel cu acea casă părăginită, ba chiar părea atât de deplasat acolo, încât Les bănuia că sunt victimele unei înşelătorii. Îi aştepta, aşa le spusese. Les se întrebă dacă era chiar doctorul Tenney sau cineva

pe care l-a trimis Hamlyn în această casă părăsită, pentru a-i amăgi.

Indiferent cine era, termină de citit scrisoarea, o împături şi o puse din nou în plic.

— Hm! Haideți, intrați!

Les îl urmă pe Carl printr-un coridor întunecos şi plin de praf. În timp ce urcau o scară care scârțâia foarte tare, Les se sprijini de perete, deşi acesta era plin de pânze de păianjeni care i se lipeau de degete. Când auzi ceva fojgăind pe trepte, abia se abținu să nu o ia la fugă. Carl se hotărâse să meargă până la capăt, iar el nu avea de ales. Trebuia să-l urmeze, de dragul lui Miryam şi al lui Trevor.

Ajunseră la capătul scării şi o luară apoi pe un coridor pe care se vedeau câteva uşi închise. Când au ajuns la ultima, gazda lor s-a oprit, a scos o cheie din buzunarul vestei şi a descuiat-o.

În cameră era o lumină galbenă, slabă. Peste tot erau măsuțe care-i aminteau lui Les de sălaşul ciudat al Veronicăi. Oricât i s-ar fi părut însă de bizar acel loc, se simțise acolo ca acasă.

Obiectele de pe măsuțele de aici erau făcute mai ales din metal, răsucit în forme ciudate, din care ieşeau sârme şi spirale în toate direcțiile. Trecând pe lângă o masă, Les atinse un fir din care au ieşit scântei, iar el a simțit un şoc în braț şi în umăr. A sărit înapoi, mai mult de surprindere decât de durere, iar când şi-a reluat drumul, o spirală dintr-un alt obiect i s-a agățat de pulover şi s-a

încurcat între firele de lână, sfâşiindu-le. Doctorul Tenney a țâțâit din buze, dar nu s-a scuzat.

Les a trebuit să se oprească, să-şi scoată puloverul şi să descurce spirala. În timp ce se ocupa de asta, un fir ascuțit l-a înțepat în încheietură şi a apărut o picătură de sânge. I se păruse că firul s-a întins spre el, dar şi-a zis că-i joacă feste imaginația.

Aşa că şi-a ținut brațele pe lângă corp în timp ce se îndreptau spre mijlocul camerei.

Acolo erau trei fotolii, aşezate în cerc.

— Luați loc, domnilor, îi invită doctorul Tenney şi se lăsă în cel mai apropiat.

Carl l-a ales pe cel din fața lui, iar Les s-a aşezat prudent în cel de-al treilea. Cu toată grija lui, acesta a scârțâit şi i-a „răspuns” un aparat de pe o masă alăturată care a scos un sunet strident. Doctorul Tenney a chicotit la tresărirea speriată a lui Les.

Ciudățenia locului părea să nu-l impresioneze pe Carl.

— Înțeleg, spuse el aplecându-se în față, că domnul Hamlyn v-a informat în legătură cu vizita noastră şi cu scopul ei.

Les bănuia că vrea să încerce să ia inițiativa, dar nu i-a mers. Doctorul Tenney continua să pufăie din pipă şi să se uite la fumul care se ridica. Apoi i se adresă lui Les.

— Aşadar, domnule Simonton, speri să-ți descoperi harurile. Câți ani ai?

— Optsprezece, domnule, răspunse Les, nemulțumit să-i dea până şi o informație atât de inofensivă.

— Când un har rămâne ascuns atâția ani, există întotdeauna un motiv întemeiat pentru asta. Eşti sigur că vrei să agiți lucrurile?

— Nu... nu sunt sigur, îi răspunse Les şi îndrăzni să-l mai întrebe: Sunteți doctor în medicină, domnule?

— N-ai încredere că aş fi în măsură să te ajut, nu? Te asigur că sunt, deşi nu sunt doctor în medicină, ci în inginerie. Mai pufăi gânditor, apoi adăugă cu un zâmbet viclean: Da, aşa e, în inginerie.

— Domnul Hamlyn spune că nu poate să între în Comunitate dacă nu ştie ce talente are, interveni Carl, vădit neinteresat în performanțele lui Tenney.

— Şi *dumneata* vrei să intri în Comunitate, se îndreptă doctorul Tenney spre Carl, reținându-şi râsul.

— Da, domnule, foarte mult. Şi Les vrea. Dar trebuie să se supună hotărârii Comunității.

— Dar Comunitatea se supune hotărârii mele, asta vrei să mă întrebi, nu? sări omulețul în picioare. N-am nicio îndoială că se va supune, dar numai după ce vă testez pe amândoi.

— Dar puterea mea e evidentă! protestă Carl. Nimeni nu-mi pune la îndoială talentele.

— Poate că nu. Dar lucrurile nu sunt

întotdeauna aşa cum par. Unchiul tău îşi exprimă încrederea în capacitățile mele. Aşa că n-ai niciun motiv să te temi că ți-aş putea face vreun rău.

— Domnule, unchiul meu nu a avut privilegiul să vă cunoască personal. Îl cunoaşte doar pe Doss Hamlyn. Vă cunoaşte doar după reputație, şi aceasta mai ales pe baza unor informații de acum mulți ani. Pentru a vă permite să mă testați, trebuie să ştiu mai multe despre dumneavoastră şi despre locul pe care-l ocupați în Comunitate.

— Adică vrei să-ți testez prietenul, dar fără să te supui şi dumneata aceluiaşi test?

Carl se trăgea nervos de guler, iar Les se amuza văzându-i agitația.

— Vreau doar ca Les să fie testat, pentru că a venit de atât de departe ca să între în Comunitate şi n-aş vrea să-l văd dezamăgit.

— Dar şi dumneata ai venit de tot atât de departe, nu-i aşa? întrebă el gata să izbucnească în râs.

— Da da, desigur. Dar domnul Hamlyn m-a asigurat că eu voi fi primit în Comunitate.

Hamlyn nu spusese aşa ceva.

Carl adoptă o atitudine ofensată, iar doctorul Tenney începu să se plimbe în jurul lui, pufăind furios din pipă. Fumul îl învălui pe Carl, ascunzându-l într-o ceață albăstruie. Mirosul înțepător îl făcu pe Les să tuşească.

Din fum se auzeau accese de tuse, apoi urmă o linişte bruscă, profundă. Doctorul Tenney hohotea

de râs.

— Ce faceți? întrebă Les.

— Citesc, se auzi răspunsul derutant, urmat de un triumfător „Aha!”

Doctorul Tenney s-a repezit în cealaltă parte a camerei şi a luat de pe masă un cilindru de metal înalt şi subțire, cu fire care ieşeau din partea de sus şi se revărsau de-a lungul lui. Îl aşează pe podea, între cele trei scaune. Baza cilindrului era un alt cilindru mai mic şi mai lat din sticlă opacă, în care se vedeau scântei.

— Ce-i asta? întrebă Les îngrijorat.

— O să vezi, băiete. O să vezi.

Deasupra cilindrului se formă un spațiu negru, un gol oribil, un vid care a tot crescut până a ajuns suficient de mare pentru a înghiți un om.

Doctorul Tenney a bătut din palme şi fumul a început să se vălătucească, îndepărtându-se de Carl până când a fost supt de vid. Carl se uita cu ochii mari la fum şi părea amețit.

Doctorul Tenney s-a dus la o măsuță din apropiere şi şi-a golit pipa într-o farfurioară din ceramică. Ignorându-i pe Les şi pe Carl, şi-a luat un curățător de pipă şi a început s-o curețe încet şi metodic. După ce a terminat, a pus-o cu grijă pe marginea farfurioarei şi s-a întors. A rămas în picioare în fața vidului.

— Îl cunoşti bine pe unchiul prietenului tău, băiete? întrebă el pe neaşteptate, fără a-l privi pe Les, ci Uitându-se cu atenție în vid ca şi cum ar fi

văzut ceva în negreala aia.

— Nu prea, răspunse Les, neştiind cât să-i spună. Am stat puțin la el acasă când eram mic şi de atunci nu l-am mai văzut până când m-am dus cu Trevor în vizită, chiar înainte de a veni la Port-of-Lords.

— Nu sunteți de mult timp aici, nu?

— De câteva zile, spuse Les uimit.

Se întâmplaseră atâtea de la sosirea lor încât i se părea că au trecut ani buni.

Doctorul Tenney s-a întors şi s-a aplecat deasupra lui Les. Îşi ținea mâinile la spate şi şi-a apropiat foarte tare fața de a lui, mirosindu-i; nasul butucănos îi tremura ca al unui iepure.

— Hm! făcu el. N-aş zice – nu, sunt sigur că a trecut prea mult timp. N-ar dura atâtea zile. Oricum, n-ar fi atât de puternic. Se încruntă şi îi cercetă fața lui Les. Ai un miros foarte puternic de magie, băiete. Nu e al tău. Harul tău, oricare ar fi acesta, este ascuns prea adânc pentru a emana un astfel de miros. Şi nu e nici al prietenului tău, spuse el arătând disprețuitor din cap spre Carl care nu se mişcase. Îmi spui cu cine ți-ai mai petrecut timpul în ultima vreme?

Puterea nu miroase! gândi Les. Instinctul îl opri s-o amintească pe Veronica. Sau pe Miryam.

— Am fost dimineață la domnul Hamlyn, domnule.

Doctorul îşi coborî şi îşi ridică sprâncenele.

— Hm, făcu el din nou. Poate. Dar nu cred. Bine,

bine, vom afla în curând, nu-i aşa?

Doctorul Tenney se întoarse spre vid şi se uită din nou atent într-acolo.

— Vino, vino, spunea el, dar cuvintele răsunau înăbuşit ca şi cum gaura neagră le-ar fi tras în adâncuri. A, iată-te, în sfârşit! zâmbi el în cele din urmă.

Îşi întinse mâinile în vid, iar acestea dispărură. Când le trase înapoi, ținеau alte două mâini ce fură urmate imediat de un trup înveşmântat în alb şi de o față îngrozită.

Doctorul Tenney o trase pe Miryam afară, peste aparat, şi o ajută să-şi găsească echilibrul pe podeaua de lemn.

— Miryam! strigă Les sărind în picioare.

Fata se împletici şi-i căzu în brațe lui Les. Tânărul o ajută să se aşeze pe scaunul de pe care se sculase el, apoi se întoarse să-l înfrunte pe doctorul Tenney.

Carl, care ieşise de sub vraja ce-l țintuise pe scaun, se ridică şi el şi se uita în jos la bărbatul mai scund din fața sa.

— De ce-ați adus-o aici? Ce se întâmplă?

Cu Miryam alături, liber să-şi ia putere de la ea, Carl putea fi extrem de periculos. Les se aşează protector în fața fetei, iar ea îl prinse de mână. Avea degetele reci ca gheața.

— Acesta-i doctorul Tenney? îl întrebă ea în şoaptă.

El dădu din cap şi începu să-i maseze mâna ca

s-o încălzească. Atent la Miryam, n-a auzit ce i-a spus doctorul Tenney lui Carl, dar l-a pus la locul lui, deşi tânărul părea gata-gata să explodeze.

— A, cred că a mai găsit ceva căutătorul meu, îi anunță Tenney uitându-se din nou în vid. Ia să vedem ce-mi trimite.

Trevor privea încruntat tapetul decolorat de pe pereții închisorii sale şi se gândea cum l-ar putea învinge pe Carl. În primul rând, trebuia să-l despartă de Miryam.

Nu înțelegea cum stoarce Carl putere de la sora sa şi nici nu-i păsa. Dacă Miryam nu avea destulă voință şi era prea înspăimântată ca să rupă legătura dintre ea şi fratele său, era problema ei şi nu a lui, a lui Trevor. El trebuia s-o țină departe de Carl un timp. Les părea s-o placă. Poate că se foloseşte de asta: să-l convingă pe Les s-o ademenească şi s-o îndepărteze. Când Les şi Carl se întorc de la doctorul Tenney, trebuie să găsească un prilej de a vorbi cu Les între patru ochi. Îi trebuie doar câteva minute. Stătea întins pe pat, cu ochii închişi, gândindu-se la un plan care să-i asigure acele minute. Deschise brusc ochii, dar în cameră nu era nimeni. Probabil că fumează cineva pipă în fața uşii. Poate că s-a întors Carl. Nu-l mai văzuse pe ticălos cu pipă, dar, în fond, nici nu-l cunoştea de mult timp. Dacă nu era Carl, înseamnă că, pe lângă Miryam, se mai afla şi altcineva în casă.

Se sculă, se duse la uşă şi adulmecă. Mirosul de fum nu era mai puternic. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic.

Prin faţa ochilor îi trecu un fuior de fum. Încă unul. Poate că a luat foc casa. Începu să bată în uşă.

Fumul îl înconjura tot mai mult. Începu să tuşească şi să bată mai tare în uşă. Fumul se învârtea acum în jurul lui ca un ciclon. Trevor dădea din mâini, încercând să-l îndepărteze şi striga după ajutor. Nici nu se mai vedea uşa. Îl usturau ochii şi îl durea gâtul. Îi era şi greaţă.

Deodată îl prinse cineva de braţe, îl trase în faţă şi îi făcu vânt afară. Aterizã cu o bufnitură.

Nu-l cunoştea pe bărbatul chel care îl scosese din beznă, dar îl zări alături pe Carl. Nu departe de el era Les. Iar pe un scaun, mai în spate, şedea Miryam.

— Acum ne-am adunat cu toţii. Închid căutătorul şi stăm un pic de vorbă.

Cu aceste cuvinte, se aplecă şi meşteri ceva la dispozitivul de la picioarele sale. Negreala de deasupra dispăru. Ridică aparatul din sticlă, metal şi fire, îl puse pe o masă, luă o pipă de pe altă masă şi se alătură grupului. Trevor începea să-şi dea seama că nu se mai află în apartamentul lui Carl şi că fusese transportat în altă parte. Prezenţa în acel loc a lui Les şi a lui Carl îi dădea de înţeles că se afla în casa doctorului Tenney şi că însuşi doctorul îl adusese acolo.

— Ne mai trebuie două scaune. Le-aş putea aduce şi eu, dar pentru asta există servitori, nu?

Se duse la o altă masă şi îşi făcu de lucru cu un aparat în formă de corn, montat pe o cutie pătrată. Întoarse un mâner şi îşi întinse gâtul, ascultând parcă ceva.

Se apropie o siluetă înveşmântată din cap până în picioare, deşi Trevor nu-şi dădea seama de unde ieşise.

— Mai adu două scaune pentru musafirii mei.

Arătarea se înclină, alunecă tăcută afară din cameră, dar reveni imediat cu două scaune grele pe care le ducea de parcă ar fi fost pene. Le puse lângă celelalte şi se întoarse cu faţa spre stăpânul său, care rămăsese lângă aparatul cu care îl chemase.

— Asta-i tot.

Arătarea se înclină şi dispăru. Apoi doctorul se întoarse spre oaspeţii săi.

— Vă rog să vă simţiţi ca acasă, îi invită el. Permiteţi-mi să mă prezint doamnei şi domnului care tocmai au sosit. Sunt doctorul Berne Tenney. Vă rog, vă rog, luaţi loc. Avem multe de vorbit.

Trevor se grăbi să dea curs invitaţiei doctorului Tenney.

Carl se lăsă posomorât pe alt scaun. Părea atât de năucit încât lui Trevor îi venea să râdă.

Les îşi trase un scaun lângă Miryam şi se aşeză, ţinând-o în continuare de mână. Se uita la gazda lor plin de suspiciune, ceea ce-l nedumerea pe

Trevor. Doctorul Tenney îi salvase doar.

Doctorul Tenney se lăsă pe spate, îşi puse picior peste picior şi scoase din buzunarul vestei o punguță cu tutun.

— Se pare că avem nişte mistere de desluşit, spuse el în timp ce-şi umplea pipa. Frumos vă şade să provocați un om bătrân!

Nu-i răspunse nimeni. Doctorul Tenney se uita atent la pipă, mulțumit de rezultatul muncii sale, apoi pocni din degete şi imediat la vârful acestora se aprinse o flacără. După ce îşi aprinse pipa, stinse şi flacăra. Apoi începu să fumeze, trimise în aer un nor de fum şi chicoti.

— Ce tăcuți sunteți! Nu vreți să mă ajutați deloc, nu? Bine. Atunci cred că trebuie să mă descurc singur.

Fruntea încruntată a doctorului nu-l păcălea pe Trevor care era sigur că acesta ştia foarte bine cum stau lucrurile. El ar trebui să vorbească, să-l acuze pe Carl că l-a sechestrat şi că s-a dat drept el, Trevor. Poate că asta aştepta doctorul Tenney, îi dădea o şansă. Trevor îşi drese glasul, dar când încercă să vorbească nu ieşi niciun sunet. Se uită la Carl, dar acesta nu-şi lua ochii de la doctorul Tenney.

Doctorul îşi scoase pipa din gură şi o îndreptă spre Carl.

— Eşti un flăcău isteț şi îndrăzneț, asta-i clar. Aproape că l-ai păcălit pe Hamlyn, ştii asta, şi nu-i uşor de păcălit. Ai fi reuşit să intri în Comunitate

dacă n-ar fi fost cea de-a doua scrisoare, pentru mine. Eu cred că Matthew Blake voia să fie sigur că nepotul său, Trevor, nu acceptă intrarea în Comunitate fără prietenul său, Lesley Simonton. Cred că Blake s-a temut că vor avea o reacție nefavorabilă față de un talent ascuns, nedezvoltat. Şi probabil că n-a avut încredere că nepotul lui va rămâne lângă prietenul său, refuzând intrarea în Comunitate fără el. Am dreptate?

— Nu! strigă Trevor, căruia îi revenise vocea. N-aş fi făcut aşa ceva!

Un zâmbet larg lumină fața doctorului Tenney.

— Aha, deci tu eşti Trevor Blake!

Zâmbetul îi dispăru şi doctorul îi aruncă lui Trevor o privire atât de sfredelitoare încât acesta simți că e privit atât *înăuntrul* cât şi în afara lui. Simți că-i ia foc fața, deşi nu-şi putea explica de ce.

— Mă întreb de ce l-ai lăsat pe individul ăsta să-ți fure identitatea, cugeta doctorul Tenney de parcă ar fi trebuit să rezolve singur misterul.

— El m-a obligat, spuse Trevor. A furat scrisorile şi m-a sechestrat. M-a amenințat că mă omoară dacă Les şi cu mine nu cooperăm.

— Nu-i adevărat! îl întrerupse Carl. Ochii lui albaştri erau mari şi privirea intensă. M-am temut că slabele mele talente sunt insuficiente pentru a intra în Comunitate şi atunci l-am convins pe Trevor să-mi împrumute scrisorile, oferindu-i în schimb cazare şi masă. Urma să intru mai întâi eu

şi Les, apoi îl ajutam şi pe Trevor. Talentele lui sunt destul de mari ca să poată intra prin propriile merite.

Carl nici n-a clipit sub privirea cruntă a doctorului Tenney. Părea întruchiparea sincerității şi a inocenței.

— Înțeleg, spuse doctorul. Dar nu mi-ai explicat prezența domnişoarei, adăugă el îndreptându-şi pipa spre Miryam, care stătea cu capul plecat şi nu-l privea.

— Ea e sora mea, îl lămuri Carl, cu aceeaşi privire inocentă. Între noi există o puternică legătură psihică. Poate de aceea a adus-o aici vraja dumneavoastră.

Trevor se uita la fața doctorului Tenney, urmărind fiecare crispare, atent la nuanțele de expresie, încercând să-şi dea seama de părerea acestuia. Trevor era sigur că nu-l credea pe Carl. Dar îl deruta reacția blândă al doctorului la acuzația adusă lui Carl.

Trevor nu spera ca Miryam să vorbească şi să-l susțină. Fata era laşă şi se lăsase total dominată de fratele ei. Deşi Les o ținea de mână şi o încuraja, stătea ghemuită pe scaun ca un cățel bătut.

— O legătură foarte interesantă. Şi cred că şi foarte utilă, îi spuse doctorul Tenney lui Carl uitându-se la fumul care se ridica din pipă spre tavan.

— Şi asta duce la o apropiere între noi pe care ar invidia-o mulți frați şi surori, îl asigură Carl cu

vocea numai miere.

Trevor nu-şi putea explica tăcerea lui Les. Probabil că nu-i dădea voie Carl, aşa cum nu-i dăduse nici lui.

Miryam se lăsase pe umărul lui Les, cu ochii închişi.

— Sora ta, căreia îi arăți atâta afecțiune, e gata să leşine observă doctorul Tenney. Probabil că a obosit-o foarte mult aducerea ei aici. Ar trebui s-o conducem într-o cameră unde să se poată întinde.

Les sări în picioare şi o ridică pe brațe.

— O duc eu, se oferi el. Spuneți-mi unde.

— Nu, nu, băiete, îl opri doctorul Tenney. O duce fratele ei. Tu rămâi aici.

Carl sări în picioare şi se îndreptă spre Miryam care părea leşinată. Les refuză la început să-i dea drumul, apoi o lăsă să cadă atât de brusc încât ar fi ajuns pe podea dacă n-ar fi prins-o Carl. Lui Trevor îi era clar, şi nu se poate să nu fi observat şi doctorul Tenney că încercarea lui Les de a se opune a fost zădărnicită prin intervenția puterii. Doctorul însă nu obiectă.

— Aşteptați aici, le spuse el lui Les şi lui Trevor.

Pufăind în continuare din pipă, îl conduse pe Carl afară din cameră. Lungana de Miryam atârna în brațele fratelui ei.

De îndată ce ieşiră din cameră, Les îl apucă pe Trevor de braț.

— Repede, şopti el. Asta-i şansa noastră. Mergem s-o căutăm pe Veronica şi s-o rugăm s-o

salveze pe Miryam.

— Eşti nebun? Suntem salvați. Doctorul Tenney îl dă de gol pe Carl.

— Omul ăsta-i mai rău decât Carl. Nu uita ce ne-a spus Veronica, îl îndemnă Les trăgându-l de haină. Grăbeşte-te, înainte de a fi prea târziu.

Trevor îi îndepărtă însă mâna.

— Veronica! Iar Veronica! Ți-a descoperit talentul?

— Nu ştiu, nu mi-a spus.

— Atunci de ce ai încredere în ea? Cred că a spus numai minciuni despre Comunitate. Eu pariez pe doctorul Tenney.

— Trev, nu fi prost. Trebuie să ieşim de aici.

— Parc-ai fi Veronica. Nu plec nicăieri. Fugi dacă vrei. Eu rămân să văd ce face Carl când îi dă doctorul Tenney ce merită.

— Să nu ai încredere în el, îl rugă Les uitându-se spre uşă. Vino cu mine.

— Ți-e frică să pleci singur? îl luă Trevor peste picior.

Jignit, Les îşi privi prietenul şi fugi din cameră.

Trevor nu crezuse că Les chiar va pleca. Dacă Les o implică pe băgăreață de Veronica, poate să dea totul peste cap. Veronica nu simpatiza Comunitatea şi le-ar fi putut distruge şansa de a fi admişi acolo.

Se ridică în picioare să meargă după Les, dar în acel moment se întoarseră Carl şi doctorul Tenney. Doctorul se uită de jur-împrejur.

— Unde ți-e prietenul?

Surprinderea lui părea autentică.

— I-a fost frică, răspunse Trevor stânjenit, apoi adăugă, vrând să pară mai convingător: A crezut că o să dați vina pe el pentru că l-a ajutat pe Carl să vă inducă în eroare. I-am spus să aştepte, dar n-a vrut să mă asculte.

— Bine, bine. Păcat.

Din pipa doctorului țâşneau cu repeziciune colaci de fum.

— Nu-ți face griji, nu poate fi departe, spuse el scoțându-şi pipa din gură şi făcându-i cu ochiul. Hai să ne aşezăm şi să aşteptăm să se întoarcă.

13 Cotituri

Les ajunse la scară, dar nu coborî; nu se îndura s-o părăsească pe Miryam. Carl şi doctorul Tenney o duseseră într-o odaie de sus. Ştia că dacă mai întârzie poate fi descoperit. Holul era slab luminat, dar încercă uşa de lângă scară. Nu era încuiată şi o deschise. Era un fel de debara. Se strecură înăuntru şi închise uşa, lăsând doar o crăpătură prin care să privească.

S-a ascuns chiar la timp, pentru că a auzit o uşă deschizându-se în apropiere. Se uita prin crăpătura îngustă, ținându-şi respirația. Nu îndrăznea să facă nicio mişcare.

Doctorul Tenney şi Carl ieşiră dintr-o cameră

vecină. Convins că o să fie descoperit când doctorul va începe să adulmece, lui Les era să-i scape un suspin de uşurare văzând că acesta se îndreaptă spre camera în care aştepta Trevor. Carl îşi târa picioarele în urma lui, de parcă ar fi mers în somn.

Les se duse încet la uşa camerei din care ieşiseră cei doi: acolo trebuie să fie Miryam. Deschise uşurel uşa şi păşi în camera întunecată, unde bâjbâi până ajunse la un pat.

— Miryam? şopti el.

Niciun răspuns. Se aplecă, atinse patul şi dădu de cineva culcat. Era precis Miryam, dar n-o putea trezi. Nu era doar leşinată.

— Miryam, trezeşte-te, o rugă el.

Nu se trezi. O ridică şi o luă în braţe. Ar fi putut s-o ducă pe o distanţă mai mică, dar drumul până în oraş era lung şi nu avea niciun mijloc de transport.

Nu avu încotro şi o puse din nou pe pat.

— Miryam, îi şopti, deşi nu-l auzea. Trebuie să plec s-o găsesc pe Veronica. Ea o să mă ajute să te salvez. Mă grăbesc, îţi promit, îi spuse el, dându-i la o parte părul de pe frunte şi sărutând-o.

Se întoarse în hol. Avea muşchii încordaţi, gata să sară la bătaie dacă era nevoie.

Holul era gol. Se îndreptă spre scară, nevenindu-i să creadă că are atâta noroc. Îşi sprijini mâinile de perete până când coborî treptele care scârţâiau. Era imposibil să păşească fără să fie auzit. Dacă-l

urmărea, nu era nicio problemă să-l prindă. Se împiedică de marginea desprinsă a unei scânduri şi îşi pierdu echilibrul, lovindu-se de perete. Mai bine ar fi strigat: „Sunt aici!” Nu auzi însă pe nimeni în urma lui nici de astă dată.

Ajunse jos şi încercă să desluşească ceva în întuneric. Îşi aminti că uşa de la intrare este chiar în față, la capătul holului, care nu era mobilat. O luă înainte.

Mersese însă prea mult. Grăbi pasul, dar atunci piciorul i se lovi de ceva şi căzu în față cu mâinile desfăcute.

O mână îi alunecă pe o scândură şi se umplu de aşchii. Se lovise de scară şi îşi julise palma în aceeaşi scândură în care se împiedicase la coborâre.

Nu ieşise pe nicio uşă şi nu-şi luase mâna de pe perete. Şi totuşi se învârtise cumva în cerc, la baza scării.

Încercă s-o ia pe lângă peretele opus. Bâjbâi până acolo şi porni din nou, mişcându-se încet de această dată, atent să nu dea niciun colț, să nu facă nicio cotitură. Nu s-a abătut de la drumul drept. Putea să jure asta. Dar ajunse din nou la un obstacol pe care-l pipăi şi-şi dădu seama că e tot scara.

— Se pare că trebuie să mă întorc. N-am altă ieşire.

Nu se poate să se fi schimbat casa. Ar fi fost imposibil. Ştia că nu s-a rătăcit pur şi simplu.

Doctorul Tenney şi-a folosit puterea ca să-l deruteze şi să-l facă să se întoarcă. De-aia nici nu l-a urmărit.

Putea să rămână acolo şi să încerce din nou, dar n-ar fi făcut decât să piardă vremea şi să se obosească. Mai bine ar urca şi l-ar înfrunta pe doctorul Tenney. Oricum, se gândea el trist, fără putere n-avea nicio şansă în faţa doctorului.

Urcă cu greutate scara, iar când ajunse la uşa camerei în care era Miryam intră să vadă ce face. O exclamaţie îngrozită îi dădu de ştire că se trezise.

— Şşt! Sunt eu, Les.

Ajunse la pat şi îi căută mâna pe întuneric.

— Cum te simţi? Ce ţi-a făcut?

Se aşeză pe marginea patului, iar ea se ridică şi se sprijini de el.

— E din cauza lui Carl, şopti ea. Doctorul Tenney l-a pus într-un fel de transă şi, pentru că noi împărţim totul, acum o simt şi eu.

— Carl trebuie oprit. La fel şi Tenney. Trebuie să scăpăm. Dar Tenney mi-a făcut ceva şi nu pot să ajung la uşa de la intrare.

Şi îi povesti în şoaptă ce a păţit când a încercat să iasă din casă.

— Tenney e Adept, îi spuse Miryam. Nu cred că putem scăpa. Carl ştie că eşti cu mine. Legătura dintre noi îi permite să ştie tot ce fac. În afară de…

Tăcu şi se îndreptă. Îl strângea puternic de braţ.

— În afară de?…

— Stai. Poate că avem o şansă. Dacă aş putea…

Nu termină nici de astă dată ce avea de spus, dar se ridică în picioare şi-l trase lângă ea. Îi simțea încordarea, îşi dădea seama că face ceva, dar, pe întuneric, nu vedea despre ce e vorba.

Brusc, îi atinse brațul, îl apucă de încheietură şi îl strânse puternic.

— Urmează-mă, îi şopti.

Mergea înainte, trăgându-l după ea. Uşa camerei se izbi de perete, iar camera se lumină. Doctorul Tenney se repezi spre ei orbit de furie.

Miryam mergea înainte calmă. Au dispărut şi doctorul, şi camera, şi lumina. Les a crezut la început că le-a făcut doctorul ceva, dar mersul neabătut al lui Miryam îi dădea încredere.

Fata se opri atât de brusc încât Les se lovi de ea.

— Ce e? întrebă el întinzându-şi mâna pe care i-o puse pe umăr. Unde suntem?

— Şşt!

Miryam rămase țintuită, fără să mai facă vreo mişcare.

Au stat aşa, ca două statui, minute întregi. Întunericul şi tăcerea erau atât de depline, încât n-o vedea absolut deloc şi doar mâna lui pe umărul fetei îl asigura că n-a pierdut-o.

Brusc îşi pierdu şi simțul pipăitului şi nu-şi mai simțea nici propriul corp: nu mai era nimic, nicăieri.

Nu mai era şi apoi era din nou. Simțea pământul sub picioare, mirosi parfumul dulce al lui Miryam, îi ghicea umărul sub mâna sa. I-a auzit apoi vocea.

— Tenney aproape m-a prins. E atât de puternic! Cred că nu ne poate găsi aici, dar nu sunt sigură. Este locul unde mă refugiez să scap de Carl, şi dacă nu mă găseşte Carl, sper să nu mă găsească nici el.

Nu mai era întuneric deplin. O lumină slabă îi permitea s-o vadă şi să-şi dea seama că se aflau printre copaci. Un vânt rece îi înfoia părul şi hainele. Îi înconjurau zumzetele şi țârâiturile insectelor nopții.

Les se uită în sus: printre ramuri se vedeau petece de cer. Încercă să-şi dea seama după stele unde se află, dar nu reuşi. Erau alte constelații decât cele pe care le cunoştea. Nu erau în lumea pe care o ştia, lumea în care se găseau Amesley şi Port-of-Lords şi toate celelalte localități dintre ele.

— Am trecut în alt plan, răspunse Miryam la întrebarea lui nerostită. E singura putere pe care o am şi pe care Carl nu mi-o poate lua. Nu ştiu de ce. Dar mă poate totuşi chema înapoi. Greu. Durează o oră sau mai mult, deci avem puțin timp. Doar dacă nu-i sporeşte doctorul Tenney puterea.

— Cum funcționează? Poți să ajungi de aici într-un alt loc?

Era cam confuz şi fata nu înțelegea.

— Ai putea ajunge la locul unde m-ai găsit prima dată? întrebă el din nou. Acolo am fi în siguranță. Ştiu.

— Hm! Nu sunt sigură. Pot încerca. Mi-ar fi mai uşor să găsesc drumul spre apartament, dar acolo

se aşteaptă fratele meu să mă duc.

— Dacă putem ajunge la casa Veronicăi, ea o să ne ajute. Şi ea e Adeptă, dar nu e rea, ca doctorul Tenney.

Miryam îşi puse degetele pe buzele lui.

— Nu-i mai rosti numele, îi spuse ea repede. Niciun nume. Ne pot găsi după asta.

Les încuviință din cap, iar Miryam îşi retrase mâna.

— Hai, îl îndemnă ea şi îl conduse pe o cărare care abia se vedea.

Miryam se opri la un moment dat, unde poteca se mai lărgea.

— Aici l-am găsit pe prietenul tău. De aici cred că sunt în stare să găsesc locul în care vrei să mergi. Va dura cam mult şi trebuie să mă concentrez foarte tare. Fii atent. Pădurea e plină de animale sălbatice – Trevor a fost atacat. De obicei, ziua nu e nicio problemă, dar noaptea… e altă poveste.

— O să fiu atent, îi promise el, întrebându-se ce poate face el dacă se trezeşte cu un animal în față.

Aşa neînarmat nu avea cum să se apere nici pe el, nici pe Miryam.

Ea stătea în mijlocul poieniței cu ochii închişi, cu buzele întredeschise, cu mâinile ridicate la nivelul mijlocului şi îndreptate spre exterior, cu palmele în sus. Nu ştia ce face, dar oricum nu se vedea niciun rezultat. Nu se întâmpla nimic.

Nu-i spusese să nu se mişte, aşa că începu să

cerceteze luminişul, atent la orice semn care i-ar fi putu semnala prezența vreunui animal. Se auzi un foşnet în tufişul din apropiere, dar nu zări nimic de care să se teamă.

O auzi pe Miryam suspinând şi când se întoarse spre ea, o văzu lăsându-şi mâinile în jos.

— Nu pot, spuse ea. M-am blocat.

— Tenney?

— S-ar putea. Nu ştiu. Veronica asta – s-ar putea să reuşesc dacă aş şti mai multe despre ea. Descrie-mi-o.

Les îi povesti cum i-a salvat Veronica când el şi cu Trevor erau la închisoare şi când Trevor aproape că-l omorâse cu puterea minții. Îi descrise apariția excentrică şi cum, fără a-şi schimba hainele, se transformase într-o persoană autoritară pe măsură ce se apropiau de casă.

În timp ce vorbea, Miryam se uita în ochii lui şi Les îşi dădu seama că nu-şi poate muta privirea de la ea. Se simțea tras prin ochii căprui în mintea din spatele lor.

Apoi fata clipi, eliberându-i.

— Am crezut o clipă că o văd, spuse ea încet, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Apoi a dispărut.

Umerii îi căzură de oboseală; atunci Les făcu câțiva paşi şi o luă în brațe. Fata se sprijini de el şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău, suspină ea.

— Te rog, Veronica, o imploră Les cu voce tare, ajută-ne!

O molie îi trecu prin față.

— Hai! o îndemnă.

Insecta părăsi luminişul, iar Les o urmă, conducând-o pe Miryam.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate că avem o şansă, îi răspunse, nepierzând molia din ochi.

Nu era uşor de urmărit, mai ales când intra printre copaci. Culoarea deschisă îl ajuta s-o vadă, dar era ca un strop auriu care zbura printre frunzele unei crengi, reapărând mai încolo, apoi dispărând.

Les se uita unde a văzut-o ultima oară, prindea apoi cu coada ochiului o mişcare fugară pe deasupra unei tufe şi îşi urma drumul.

Miryam mergea alături. Trecură peste un pârâu îngust şi, din fericire, puțin adânc. Lipăiau cu pantofii uzi peste pietre, printre muri, pe sub ramuri joase, urmând un drum ciudat care îi scoase într-o pajişte mare. Îşi dădu atunci seama că nu mai vedea molia. Sau poate că nici nu fusese pe acolo. Avea aşa de mare nevoie de ajutor, încât i s-a părut probabil că vede molia în jocul luminii stelelor pe frunzele lucioase.

Miryam îl privea uimită, iar el habar nu avea ce să-i spună.

— Amândoi renunțați prea uşor.

Les se întoarse şi o văzu pe Veronica. Stătea cu mâinile în şolduri şi îi privea aspru.

— Trebuie să fiți mai puternici dacă vreți să-l

învingeți pe Berne Tenney. Apoi se întoarse spre Miryam: Să nu faci nicio greşeală. Acum, că a văzut câtă putere ai, *trebuie* învins. Carl e la el şi Carl controlează această putere. Ai fost aruncată într-un război şi trebuie să te foloseşti de toate armele pe care le ai dacă vrei să supraviețuieşti.

Miryam se aruncă la picioarele Veronicăi.

— Vă rog, îi spuse fata îmbrățişându-i picioarele, facem tot ce spuneți. Ajutați-ne.

— Începem acum? o întrebă Veronica uitându-se în jos, la capul plecat al lui Miryam. N-o să-ți placă să faci ce-ți spun. Nu mai trebuie să-ți laşi fratele să te folosească.

— Credeți că eu nu vreau asta? suspină ea. Dar n-am de ales.

— Ridică-te, îi porunci Veronica. Îți dau o alternativă. Însă nu-ți va fi uşor.

— Spuneți-mi ce să fac, o imploră Miryam, care îmbrățişa în continuare picioarele Veronicăi. Mă trage.

— Ridică-te!

Les se aplecă s-o ajute să se ridice, dar un gest ferm din partea Veronicăi îl făcu să se dea înapoi. Privi neputincios cum Miryam se ridică încet în picioare şi rămase cu capul plecat şi umerii căzuți.

— Îndreaptă-te! se răsti Veronica.

— Trebuie să plec, gemu Miryam. Mă trage. N-am ce să fac.

— Ba ai, dacă suporți durerea.

— Lăsați-mă s-o ajut, interveni Les

îndreptându-se spre ea.

— Nu!

Comanda Veronicăi îi stăvili mişcarea.

Miryam îşi îndreptă umerii. Se uită repede la Les, apoi la Veronica.

— Nu merg, spuse ea încet, dar ferm.

— Bun, făcu Veronica. Continuă să spui aşa şi să şi crezi.

Fața lui Miryam se schimonosi şi îşi dădu ochii peste cap. Dar nu căzu.

— Nu merg, repetă ea. Nu merg.

Veronica îi făcu lui Les semn cu capul să treacă în spatele fetei. Când ajunse acolo, Adepta îl prinse de mâini, iar Miryam se afla acum în cercul făcut de mâinile lor.

Fata tremura din tot corpul. Les era sigur că o să cadă, dar ea rămase în picioare şi îşi deschise ochii.

— S-a oprit, spuse ea. Nu pentru mult timp, aşa cred, dar…

— Nici nu avem nevoie de mult timp, răspunse Veronica.

Lăsă mâinile lui Les, îşi ridică brațele şi trasă conturul unui dreptunghi. Apăru o uşă pe care o deschise şi intrară în camera ei plină de măsuțe. După ce închise bine uşa, Veronica făcu un semn cu mâna şi aceasta dispăru.

— Vino, îi porunci ea lui Miryam şi o duse în cealaltă parte a camerei, unde o întinse pe o blană groasă şi lucioasă. Trebuie să lucrăm repede, n-

avem timp de pierdut. Vino aici, Les. Avem nevoie de tine.

Băiatul se repezi printre mese şi dădu cu cotul în una, în timp ce încerca să evite funiile şi sforile care se bălăbăneau, aruncându-i în față mănunchiuri de ierburi, mici oale şi pensule. Când ajunse lângă ele, Veronica îi porunci să se aşeze pe blană, lângă Miryam.

— Acum o să desfacem firele puterii care o țin legată de fratele ei, îl lămuri Veronica. Durează mult şi e foarte dureros pentru ea. Nu sunt sigură că n-o s-o omoare.

Se opri şi o privi pe Miryam.

— Eşti sigură că vrei să rişti?

— Dacă aşa pot să scap de Carl, da, răspunse Miryam cu hotărâre. Risc orice.

— Bun. Atunci să începem.

14 Drumuri încurcate

În vreme ce Veronica aduna diverse lucruri de pe mese şi dezlega altele de pe sfori, Les şedea pe blană, lângă Miryam. Ar fi vrut s-o încurajeze, dar nu ştia ce să zică, aşa că o mângâia doar pe mână.

Veronica se apropie şi puse obiectele pe blană. Acestea păreau destul de inofensive: o lumânare, un ac, un smoc de fire albe şi negre încolăcite, o foarfecă de croitorie, o ceaşcă de porțelan, o rămurică dintr-o plantă cu miros dulceag, o oală

cu apă, o oglindă, şi o piatră ovală, netedă care părea de râu.

— E foarte important să aveți amândoi încredere în mine, le spuse ea aşezându-se pe o blană cu dungi late gri cu galben. Procedeul este extrem de delicat. Dacă vă îndoiți la momentul critic, poate fi fatal.

— Ce faceți? întrebă Les.

— Vreau să separ firele puterii lui Carl care sunt încâlcite cu cele ale lui Miryam.

— Carl mi-a spus că aşa ceva e imposibil, se auzi vocea timidă a lui Miryam. Mi-a spus că suntem legați pe viață.

— Sunt sigură că a făcut tot ce-a putut să fie aşa. Eu cred totuşi că separarea e posibilă. Faptul că puterea ta îți permite să intri în alt plan în care el nu te poate urma arată că ți-a rămas un punct de unicitate. De acolo putem porni să desfacem firele încurcate.

— Dar o să ştie ce faceți şi o să se împotrivească.

— Sigur că da, dar aici intervine Les. Pentru că el are putere, dar talentul lui e inactiv, este un tampon perfect. Procedeul e foarte complex. Nu pot să ți-l explic în întregime, dar, pe scurt, Miryam, puterea lui Carl va fi canalizată în Les, pe măsură ce o separ. Les, pentru tine o să fie neplăcut, dar nu-ți produce un rău iremediabil. Riscant e pentru Miryam, nu pentru tine. Vom pune puterea într-un loc în care Carl să nu mai ajungă. Pe măsură ce el îşi pierde puterea, tu,

Miryam, vei putea să preiei o parte din munca mea şi să te eliberezi. O să-ți dai seama ce ai de făcut la momentul respectiv.

Procesul e extrem de dureros şi, odată început, nu mai poate fi oprit. Dacă încerci să-l întrerupi n-o să supraviețuieşti. Trebuie să înțelegi acest lucru.

Les se uită la Miryam. Fața ei, de obicei palidă, nu mai avea acum nicio culoare. Mâinile îi tremurau.

— Înțeleg, spuse ea. Mergem înainte. Sunt gata.

— Şi tu, Les? se întoarse Veronica spre el. Vrei să mă laşi să-ți folosesc mintea drept capcană pentru puterea lui Carl?

— Sunteți sigură că n-o să poată să mă folosească *pe mine?*

— Sunt sigură! îi răspunse ea categoric.

— Dar puterea lui nu rămâne în mintea mea, nu?

— Nu ştiu, se încruntă Veronica. Dacă rămâne n-o să-ți fie de niciun folos. Nu se combină cu harul tău şi nici nu ți-l schimbă. Iar disconfortul durează doar atât timp cât durează şi procedura. După aia nici nu mai ştii ce s-a întâmplat.

— Bine, spuse el inspirând adânc. Sunt gata să fac orice s-o salvez pe Miryam.

Veronica fărâmiță rămurica uscată în oala cu apă pe care o ținu apoi în căuşul palmelor. În câteva secunde, din oală ieşeau aburi care aveau un miros plăcut, de lămâie. Veronica turnă

lichidul fierbinte în ceaşca pe care i-o dădu lui Miryam.

— Bea asta. Te relaxează, nu te adoarme. Trebuie să rămâi trează să mă ajuți la separare.

Miryam duse ceaşca la buze, inspiră adânc aburul aromat şi bău. Apoi îi dădu ceaşca goală Veronicăi, iar Adepta dădu din cap.

— Pe tine trebuie să te aduc în transă, se întoarse ea spre Les. Nu prea tare, o să mă vezi şi o să mă auzi.

Îşi puse vârfurile degetelor pe tâmplele lui şi îl privi fix în ochi. Bătăile inimii încetiniră, respirația deveni mai profundă şi îşi simți corpul mai greu. Veronica era scăldată într-o aură de lumină. Restul camerei se întunecă.

Miryam stătea întinsă pe spate, cu capul pe piciorul lui Les. Aura de lumină o învălui şi pe ea. Se uită la Les şi îi zâmbi.

— Dă-mi mâna, făcu ea somnoroasă.

Les nu se putea mişca şi i se părea că visează. Miryam îi luă mâna şi şi-o duse la piept. Veronica luă pietricica şi o puse pe fruntea lui Miryam. Treptat, piatra deveni transparentă şi căpătă o lucire aurie, de parcă înăuntru ei ar fi ars o flacără.

Les nu-şi lua ochii de la piatra care strălucea. În ea se reflecta imaginea Veronicăi, distorsionată: corpul apărea mic şi depărtat, dar mâinile, care țineau smocul de fire, erau mari şi umpleau toată suprafața pietrei, care devenise o gemă portocalie,

strălucitoare.

Iar el vedea *în* şi *prin* piatră, ca şi cum aceasta ar fi fost o fereastră în capul lui Miryam. Degetele Veronicăi trăgeau încet firele.

— Miryam, te rog să te gândeşti la lumea în care mergi pentru a scăpa de Carl, o îndemnă Veronica, dar vocea se auzea, parcă, de la mare distanță. Gândeşte-te că te duci acolo, deşi n-o s-o faci.

În timp ce vorbea îşi înfipse degetele adânc în smocul de fire şi Les văzu că scoate un căpețel firav din cel alb.

— Bine, Miryam. Îndepărtează-te încet din locul acela şi urmează-ți linia puterii până în punctul în care se uneşte cu cea a lui Carl.

Mâinile Adeptei trăgeau de capătul firului. Degetele s-au dus pe firul alb până când acesta a intrat într-un nod de fire negre. A început să-l descurce cu răbdare, l-a trecut printr-un ochi negru şi l-a tras afară, mergând mai departe, până când a ajuns la o încâlceală şi mai mare de noduri, pe care a încercat s-o descurce, trăgând şi împingând firul alb.

Miryam a gemut şi şi-a clătinat capul. Gema portocalie a alunecat, dar Veronica a prins-o şi a aşezat-o mai bine.

— Nu te mişca. Trebuie să tai nodul.

Les a văzut cum mâinile reflectate în piatră au luat foarfeca, i-au introdus vârful în nod şi l-au lărgit puțin, apoi au tăiat o bucățică de fir negru, eliberându-i pe cel alb. Când a tăiat, Miryam a

țipat puternic arcuindu-şi spinarea.

— Uşurel, murmură Veronica, continuând să descâlcească firul. A apucat un capăt negru şi pe cel alb şi le-a despărțit, strângându-le apoi în două gheme separate pe care le ținea în mână.

Un junghi dureros a străbătut capul lui Les, de la rădăcina nasului, dintre ochi, până la ceafă. Era ca o frânghie aprinsă, întinsă între cele două puncte, ca un sfredel care se mişca înainte şi înapoi, provocându-i o durere imensă. Nu putea să țipe, dar respira greu, luptându-se cu durerea. A rămas cu ochii deschişi, iar gema-fereastră care reflectase mişcările Veronicăi deveni o pată portocalie neclară în care fire albe şi negre se răsuceau şi zvâcneau ca nişte şerpi. Şarpele negru s-a făcut mai mare, apoi a alunecat sâsâind pe frânghia aprinsă până în capul lui Les, unde a lovit, înfigându-şi colții în creierul său, încolăcindu-se în jurul conştiinței sale, strângând tot mai tare. Veninul lui negru i-a cuprins tot corpul.

— Ține-te bine, Les, auzi o voce de foarte departe. Ține-te bine, să n-o ucizi pe Miryam.

Şarpele s-a răsucit în jurul lui, zdrobindu-i, înmuindu-i oasele.

— Miryam, repetă vocea, sau era doar ecoul.

— Miryam.

Cuvântul ieşea chiar din gâtul lui strangulat şi, odată cu el, un curent de aer înghețat care făcu şarpele să dea înapoi, să se retragă arzându-i

creierul pentru a se opri apoi încolăcit strâns, ca o minge fierbinte în ceafa lui Les.

Uluit, ameţit, abia respirând, se lăsă cu toată greutatea în mâini pentru a nu se prăbuşi. Atunci auzi tăietura foarfecii şi vocea Veronicăi spunând „S-a terminat”.

Miryam îşi desprinse capul din strânsoarea lui. Nişte mâini îl împinseră pe Les pe spate, pe blană. Greutatea din ceafă îl trăgea în jos, în linişte, în întuneric.

— Sunt liberă, spuse o voce dulce. Dar ce s-a întâmplat cu Les? Aţi spus că nu păţeşte nimic.

— N-ar trebui, se auzi o altă voce care nu era dulce, ci mai degrabă acră ca oţetul. Îi fac ei ceva – mai degrabă doctorul Tenney – la celălalt capăt. Taci, copilă, până văd eu ce se întâmplă.

Les încercă să rămână treaz, dar ochii săi refuzau să se deschidă, iar greutatea din creier îl trăgea în uitare.

Doctorul Tenney discuta politicos despre tot felul de lucruri fără importanţă, dar Trevor se gândea la altele şi auzea doar frânturi de conversaţie. Înţelegea că doctorul aşteaptă întoarcerea lui Les înainte de a trece la subiecte mai serioase şi Trevor era tot mai îngrijorat de absenţa prelungită a prietenului său. Doctorul însă nu părea deloc îngrijorat.

Trevor ar fi vrut să-l întrebe pe doctor multe lucruri. Era evident că omul avea puteri deosebite

şi perspectiva de a învăța de la el îl umplea pe Trevor de bucurie. Dar, deşi doctorul era atât de volubil, Trevor nu reuşea deloc să-şi plaseze întrebările în vorbăria fără şir a acestuia. De câte ori deschidea gura să întrebe ceva, Tenney se lansa într-o poveste încâlcită şi, aparent, fără nicio noimă.

Şi Carl asculta în tăcere. Avea ochii deschişi, dar se uita în gol şi părea vrăjit.

Unul dintre subiectele despre care ar fi vrut să vorbească Trevor era Carl: cum folosea puterea lui Miryam, cum de a reuşit să-l domine atât de uşor pe el, pe Trevor, şi dacă va fi pedepsit de Comunitate pentru fărădelegile sale. Trevor voia să se asigure că el şi Les îşi vor primi înapoi banii şi toate lucrurile.

Carl se foi şi clipi: ieşea din transă. Iar Trevor *trebuia* să afle toate răspunsurile înainte ca acesta să-şi revină complet. Aşteptă ca doctorul să se oprească un pic din trăncăneală şi se hotărî să schimbe subiectul şi să-şi înceapă interogatoriul.

Nu mai avu ocazia. Carl sări în picioare.

— E cu ea! strigă el, oprindu-l pe doctor în mijlocul unui cuvânt.

Doctorul îşi înălță capul pentru a auzi mai bine, dar Trevor nu reuşi să distingă nimic.

— Aşa e, întări Tenney. Pare foarte atras de tânăra domnişoară. Mă întreb ce au de gând să facă. Ea nu-şi poate folosi puterea fără consimțământul tău, nu-i aşa?

— Nu, nu când sunt atât de aproape de ea.

Dar îngrijorarea de pe fața sa îi contrazicea afirmația.

— Am impresia că nu-mi spui chiar tot.

Tonul doctorului Tenney era blând, dar se simțea în el o undă de amenințare.

Ochii lui Carl se îngustară. Ezită puțin, apoi vorbi încet.

— Poate... dispărea. O oră sau două. Întotdeauna reuşesc s-o aduc înapoi de pe unde o fi umblând. Dar n-am reuşit niciodată s-o urmăresc.

— Prostule! strigă doctorul Tenney sărind în picioare. Trebuia să-mi spui mai devreme! Hai cu mine!

Se repezi spre uşă şi Carl îl urmă. Trevor se ridică în picioare şi se luă după ei, neştiind precis dacă îndemnul doctorului îi era adresat şi lui. Dar nici nu voia să-l scape pe Carl din ochi. Traversară în grabă holul întunecat şi intrară într-o cameră de lângă scară. Trevor trecu pragul şi se lovi de Carl care se oprise brusc chiar lângă uşă. Doctorul Tenney era la câțiva paşi mai în față şi înjura.

Trevor zări două siluete fantomatice care dispăreau în depărtare, la o distanță mult prea mare, dincolo de pereții camerei.

Îşi aminti că Miryam îl găsise într-un loc în care îl trimisese Veronica prin uşa cea misterioasă. Miryam nu a creat nicio uşă, dar a reuşit cumva să facă o potecă spre locul acela în care l-a luat şi

pe Les.

Doctorul Tenney se răsuci spre Carl.

— Ai spus c-o poți aduce înapoi. Hai, mai repede!

— Durează ceva. Mi-e greu s-o ajung.

— Grăbeşte-te! Nu pierde vremea!

Doctorul pocni din degete şi produse o flacără cu care aprinse fitilul unui felinar de pe o noptieră.

Carl se duse şi se aşează pe pat. Îşi închise ochii, iar fața sa căpătă o expresie de intensă concentrare. Doctorul, respirând greu din cauza agitației, se trânti în unicul scaun din încăpere – un balansoar din lemn care scârțâi sub greutatea lui.

Trevor se simțea stânjenit şi nu ştia ce să facă sau dacă să vorbească pentru a nu-l deranja pe Carl din concentrarea sa. Nu înțelegea de ce era Tenney atât de alarmat. Doar îi putea urmări sau îi putea aduce el înapoi. Puterea sa era mai mare decât a lui Miryam şi a Veronicăi. Dar acesta stătea în balansoar şi se uita la Carl. Părea să fi uitat cu totul de Trevor.

Trecuse mult timp. Trevor obosise de atâta stat în picioare şi se aşează pe podea, cu picioarele încrucişate, aşteptând. Doctorul Tenney îl ignora în continuare, îndreptându-şi întreaga atenție asupra lui Carl.

Brusc, Carl se îndreptă, iar expresia sa de concentrare deveni una de triumf. Făcea nişte mişcări cu brațele, de parcă se ținea de o frânghie. Doctorul Tenney încetă să se mai balanseze şi îşi

încleştă mâinile de scaun. Îşi scosese limba şi-şi umezea buzele.

Carl îşi încordă umerii ca şi cum ar fi tras o mare greutate. Fața îi era transpirată, iar expresia de triumf îi dispăruse.

Apoi brațele îi căzură pe lângă corp şi îşi scutură capul.

— Am pierdut-o. Niciodată nu mi s-a mai împotrivit ca acum.

— Încearcă, nu renunța! se răsti Tenney.

— Inutil. A plecat, spuse Carl obosit, lăsându-se şi mai greu pe pat.

Doctorul Tenney sări în picioare.

— Aşteptați-mă aici. Amândoi, mai spuse el şi ieşi din cameră.

Carl îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii. Nu vorbea, dar Trevor vedea cum îl cuprinde tot mai tare furia şi spera ca doctorul să se întoarcă înainte ca el să se dezlănțuie. Deşi, cum Miryam plecase, putea fi la fel de puternic ca şi Carl. Se ridică în picioare şi-şi adună puterea.

Doctorul Tenney se întoarse, urmat de arătarea fantomatică pe care o chemase mai devreme să aducă scaunele. Trevor făcu un pas înapoi, fără să ştie de ce.

— Cărarea pe care a luat-o sora ta mi-e din nefericire închisă, spuse doctorul. Nu pot să merg după ea, dar îmi pot trimite servitorul să-i dea de urmă. El nu oboseşte şi nici nu poate fi împiedicat s-o caute.

Arătarea înveşmântată alunecă tăcută spre mijlocul camerei. Capul său acoperit cu o glugă se mişca înainte şi înapoi, făcându-l pe Trevor să se gândească la un câine de vânătoare. Se deplasă încet înainte, spre perete, păru să licărească o clipă, apoi dispăru, ca şi cum ar fi trecut prin zid.

— Nu se va întoarce fără pradă, spuse doctorul frecându-şi mâinile. Hai să ne mutăm în camera de lucru unde e mai confortabil.

Îl prinse pe Carl de mână, ignorându-l din nou pe Trevor.

Nefericit, acesta se luă după ei, gândindu-se îngrijorat ce ar putea să le facă arătarea lui Les şi lui Miryam când îi va găsi. Pentru prima dată îi trecu prin cap că s-ar fi putut ca Les să aibă dreptate în legătură cu doctorul Tenney. Dar poate că doctorul tot n-a înțeles încă ce fel de om e Carl.

Trevor îşi jură să-i deschidă ochii. O să-l întrebe, o să acuze şi o să-l facă să-i răspundă. N-o să mai stea să-i asculte balivernele.

Intrară în camera de lucru şi doctorul Tenney le arătă scaunele.

— Luați loc, domnilor, vin şi eu imediat.

Apoi se duse la o măsuță din celălalt capăt al încăperii şi meşteri ceva la dispozitivul care se afla pe ea.

Carl se aşează. Trevor nu mai era atât de pornit, dar îngrijorarea pe care o simțea pentru Les nu-i dădea pace şi din cauza asta nu putea să stea jos. Se strecură prin labirintul de măsuțe şi se apropie

de doctorul Tenney. Acesta nu părea să-l observe, fiind ocupat să ajusteze unghiul unei emisfere din alamă care stătea în echilibru pe un arc subțirel şi rigid, înfăşurată dezordonat cu fire din aramă care cuprindeau şi jumătatea lipsă a sferei.

Trevor îşi drese vocea.

— Domnule, n-ați înțeles că acest Carl l-a forțat pe Les să vină aici cu el, nu-i aşa?

— L-a forțat? întrebă doctorul ridicându-şi ochii spre el. Iată un cuvânt interesant, cu multe nuanțe.

— Problema e, domnule, că Les a venit aici împotriva voinței lui şi a plecat de bună voie. Aş vrea să vă întreb de ce vreți atât de tare să-l aduceți înapoi. Ce intenționați?

— N-ați fi venit amândoi la mine, din proprie voință, să-mi aduceți scrisoarea de la unchiul tău, dacă s-ar fi derulat toate conform planului?

— Ba da. Sigur că da. Dar în acest caz, Les n-ar fi avut niciun motiv de neîncredere. Am avut parte de întâmplări nefericite, domnule. În loc să-l atrageți din nou pe Les aici împotriva voinței lui, mai bine l-ați lăsa în pace. Se întoarce el de bună voie dacă-i acordați timpul necesar. Şi dacă vede că are şi Carl de gând să ne dea ce ne-a furat.

— Şi totuşi, în final, scrisorile au ajuns la destinație.

— Da, dar domnul Hamlyn nu ştie că în locul meu s-a dus Carl şi…

— Nici nu trebuie să ştie, spuse Carl, care se

apropie şi el din spate, punându-şi mâna pe umărul lui Trevor. Avem o înțelegere, îți aduci aminte?

— O înțelegere la care m-ai forțat tu, se răsti Trevor dând la o parte mâna lui Carl.

— O, iar foloseşti cuvântul *forțat*.

Doctorul Tenney mai ajustă ceva la globul din aer şi metal, lăsându-l într-un balans fragil pe arc.

— Hai să discutăm implicațiile forței, vrei?

Punându-şi câte o mână pe umeri lor, doctorul Tenney îi conduse spre scaune. Deşi ar fi vrut să se opună, Trevor se răzgândi. Poate că va reuşi totuşi să aibă discuția pe care o dorea.

— Presupun că atunci când vorbeşti de forță, domnule Blake, nu te referi la forța fizică, ci la abuzul de putere.

O adresare atât de oficială îl cam intimidă pe Trevor.

— Le-a folosit pe amândouă, domnule. Mai mult decât atât, a jurat că ne nenoroceşte sau ne omoară dacă nu cooperăm, iar Les, care n-are putere, e lipsit de orice apărare împotriva unui individ ca ăsta.

Doctorul Tenney îşi îndreptă pipa neaprinsă spre Trevor.

— Dar tu ai putere şi, prin urmare, nu eşti lipsit de apărare.

Apoi se întoarse spre Carl.

— Domnule Holdt, se pare c-ai depus eforturi considerabile pentru a intra în Comunitate. Ce

avantaje crezi că vei avea?

— De unde ştiți cum mă cheamă? îl întrebă el pe Tenney, aplecându-se puțin spre el. Nu v-am spus niciodată.

— E treaba mea să ştiu diverse lucruri, zâmbi doctorul Tenney. Acum, răspunde-mi *dumneata* la întrebare.

— Şi de ce să nu intru? întrebă Carl disprețuitor. Doar am har.

— Sigur că ai, încuviință amabil Tenney. Dar sora dumitale e mult mai talentată. Şi totuşi, nu încerci s-o ajuți şi pe ea să între.

— O s-o ajut după ce intru. E timidă şi n-ar încerca singură. Eu trebuie să fac o mulțime de lucruri pentru ea.

— Eşti un frate foarte grijuliu. De fapt ar trebui să spun „frate vitreg", nu?

— Ce mai contează? se apără Carl. De unde ştiți?

— Să zicem că-ți urmăresc de ceva vreme cariera, spuse el şi apoi se opri să-şi umple pipa. Ştiu multe despre dumneata şi sora dumitale. Adică sora vitregă. Ştiu că mama voastră s-a căsătorit împotriva voinței ei şi în ciuda faptului că iubea un alt bărbat. Că la trei ani după ce te-ai născut, a fugit cu omul de care era îndrăgostită şi te-a abandonat, ceea ce, aş zice, te deranjează foarte tare. Timp de doi ani s-au tot ascuns de soțul său. Atunci s-a născut Miryam. A primit numele de familie al tatălui ei, Vedreaux, deşi

părinții nu erau căsătoriți.

Pe măsură ce doctorul Tenney povestea, Carl devenea tot mai nervos şi mai furios.

— Nu aveți niciun drept… M-ați spionat.

— Într-un fel. Treaba mea e să ştiu tot ce se poate despre cei cu har. Mama era foarte talentată. De la ea ați moştenit, dumneata şi Miryam, harul. Tatăl dumitale i-a găsit pe fugari, l-a împuşcat pe iubit şi şi-a adus-o înapoi soția. A rămas cu el pentru a-şi proteja fiica deoarece soțul ei a amenințat-o că-i omoară copilul dacă mai fuge. E trist, dar nu surprinzător, că mama a murit tânără, lăsându-şi fiica la mila dumitale şi a soțului ei.

Descoperiseşi nu numai că Miryam avea puterea şi că puteai s-o foloseşti şi dumneata, ci şi că poți să te legi atât de strâns de ea, încât s-o transformi în sclavă. Biata fată n-are o viață prea uşoară.

— Nici eu! se răsti Carl. Mama mă ura.

— Iar tatăl dumitale o ura pe Miryam. Totuşi, ea a ieşit din această copilărie tristă mai întreagă decât dumneata.

— Cum adică? se rățoi Carl de parcă ar fi vrut să sară de pe scaun şi să se repeadă la doctorul Tenney.

Trevor îi urmărea atent, gata să sară în ajutorul doctorului dacă ar fi fost necesar. Doctorul nu părea însă îngrijorat şi se putea apăra şi singur. Trevor era încântat de felul în care doctorul Tenney dăduse la iveală adevăratul caracter al lui

Carl. Aştepta acum ca Tenney să-l acuze şi să-i dea pedeapsa corectă – care ar fi inclus, în opinia lui Trevor, interzicerea admiterii lui Carl în Comunitate şi obligația de a înapoia tot ce furase de la el şi de la Les.

În schimb, doctorul Tenney zâmbi doar, apoi continuă.

— Adică, ambiția dumitale e demnă de laudă, dar motivația nu e pe măsură şi nu te lasă să vezi posibilitățile care ți se deschid cu rarul talent pe care-l ai.

Trevor nu mai rezistă.

— Talent rar! E un hoț şi un escroc. Asta numiți dumneavoastră talent?

— E şi lipitoare. La acest talent mă refer.

Doctorul se opri să dea afară fumul din gură şi se uită cum acesta formează un inel perfect care se îndreaptă spre Carl şi începe să i se rotească în jurul capului.

— Nu e un talent acceptat, dar a devenit extrem de rar. Are nişte avantaje de necontestat.

— Dar mi s-a spus că n-o să fiu acceptat niciodată în Comunitate cu acest har.

— Mi-e teamă că aşa e, încuviință doctorul Tenney şi mai suflă un inel de fum. Cel puțin nu în condiții normale.

— Stați puțin. Eu nu înțeleg, îi întrerupse Trevor jignit. După cum vorbiți, mie mi se pare că ați fi de acord ca el să între în Comunitate. Chiar dacă v-ați dat seama ce face şi cine este.

— O, desigur, spuse doctorul Tenney zâmbind discret, îmi dau seama perfect. *Dumneata* nu-ți dai seama.

Tinere, eu sunt Adept. Nimeni din Comunitate nu are mai multă putere decât mine. Unii nu sunt de acord cu felul în care-o folosesc şi, trebuie să mărturisesc, chiar au propus să fiu dat afară. Asta nu se poate însă din moment ce n-are nimeni puterea s-o facă.

Chicoti şi mai trimise câteva inele de fum spre tavan înainte de a continua.

— Sunt pe deplin conştient de caracterul dubios al domnului Holdt. Felul în care şi-a tratat sora vitregă e îngrozitor. Din întâmplare însă, talentul său mi se pare foarte util. L-aş fi căutat şi eu destul de curând, dar a fost atât de amabil şi m-a scutit, apărându-mi la uşă. Şi nu voi avea nicio problemă să-l controlez pe domnul Holdt. De fapt, exercit acest control încă de când a ajuns. Probabil că ai observat că de câteva ori a căzut într-o stare de semiconştiență în care a ascultat ordinele, dar n-a avut nicio inițiativă.

Carl sări în picioare şi îl înfruntă pe doctor cu pumnii strânşi.

— Ce drept aveți…

Pumni i se descleştară şi îşi duse mâinile la gât de parcă ar fi vrut să desfacă un laț invizibil. Începu să tuşească, se făcu roşu ca o sfeclă şi se prăbuşi înapoi pe scaun.

Apoi culoarea îi reveni la normal şi mâinile îi

căzură în poală. Se uita la doctorul Tenney fără a zice nimic.

— Vezi? îl întrebă Tenney pe Trevor. Încă o demonstrație. Când va învăța să accepte instrucția, va deveni o unealtă folositoare.

Trevor era îngrozit. Les avusese dreptate: voia să-i aducă pe Les şi pe Miryam înapoi. Toți vor fi sub puterea lui.

Nu, nu! N-o să se lase el influențat de paranoia lui Les. Doctorul Tenney n-a făcut nimic care să-l pună în pericol şi a promis să descopere talentul lui Les. Iar Carl are ceea ce merită. Trevor se hotărî să nu-l mai judece, înainte de a şti mai bine ce are de gând doctorul.

— Îl faceți pe Carl să ne dea înapoi banii pe care ni i-a furat? întrebă Trevor.

— M-aş mira să mai aibă prea mulți. Nu-ți face griji. Poți fi mult mai bogat când îți descoperi în întregime talentul.

Răspunsul îl intrigă pe Trevor. Nu se gândise că ar putea deveni bogat datorită puterii pe care o are, dar de ce nu? Carl vorbise despre opulența de la Doss Hamlyn. Precis a fost obținută prin folosirea judicioasă a talentelor sale.

Doctorul Tenney pufăia calm din pipă, iar Carl tăcea posomorât. Trevor căzuse pe gânduri. Mintea sa imagina planuri pentru a controla afaceri, făcând investiții prin folosirea puterii, creând un vast imperiu financiar. Îşi linse buzele.

Unchiul Matt şi mătuşa Ellen nu-şi folosiseră

talentele în acest fel. Trăiau totuşi confortabil, fără a munci atât de mult ca tatăl său. Dar nu erau ambiţioşi.

El însă era.

Nici Les nu era. S-ar fi mulţumit să rămână la fermă, s-o moştenească într-o bună zi de la tatăl său, şi să-şi petreacă viaţa curăţând cocinile şi cultivând mazăre, morcovi, napi, porumb şi varză. Les avea mare noroc că Trevor l-a luat de acolo pentru a se bucura de o viaţă mai bună, mai interesantă şi cu mai multe satisfacţii. Şi s-ar putea să dea cu piciorul la toate astea dacă doctorul Tenney nu-l găseşte şi nu-l aduce înapoi. Sau dacă îl aduce, dar refuză să-i permită doctorului să-l testeze. Les îi era prieten de ani de zile şi nu avea de gând să-l lase să facă o asemenea greşeală. Trebuia să-l ţină aici şi să-l ajute să-şi dezvolte talentul.

Gândurile îi fură întrerupte de un zbârnâit. Urmări privirea grăbită a doctorului şi văzu sfera din metal şi firele pe care acesta o aşezase cu atâta grijă, rotindu-se şi agitându-se pe arc ca un titirez. Doctorul Tenney se sculă şi se repezi spre ea, punându-şi pipa pe prima masă care-i ieşi în cale.

Ţipătul lui Carl îl opri însă cu puţin înainte de a ajunge acolo.

— Nu! Nu poate! urla Carl, frângându-şi mâinile. Opreşte-o!

Doctorul Tenney lăsă globul să se învârtă mai departe şi alergă spre Carl care se zvârcolea şi se

zbătea pe scaun.

— Hai, băiete! strigă doctorul la Trevor. Ajută-mă!

Trevor se ridică şi se apropie de doctor fără nicio tragere de inimă, pentru că nu voia să-şi ajute duşmanul.

— Apucă-i mâinile.

Carl voia să-şi sfâşie faţa, se trăgea de păr. Trevor îşi folosi toată forţa pentru a-i ţine mâinile depărtate şi nemişcate. Carl se zbătea ca un nebun, ţipa, din gură îi curgea salivă, ochii i se dădeau peste cap. Reuşi să răstoarne scaunul şi căzu pe podea. Trevor şi doctorul Tenney îl scăpară din mâini şi fură nevoiţi să se arunce cu toată forţa asupra lui pentru a-l potoli, dar continua să se dădea cu capul de podea. Trevor îl ţinea cu ambele mâini şi îşi puse un genunchi pe fruntea lui Carl pentru a-i ţine capul. Doctorul îl ţinea de picioare.

Criza nu se mai termina. Doctorul Tenney gâfâia foarte tare şi faţa îi era roşie de la efortul cu care nu era obişnuit. Lui Trevor îi alunecau mâinile din cauza transpiraţiei şi ştia că nu va reuşi să-l mai ţină prea mult pe Carl.

Brusc, acesta rămase fără vlagă. În tăcerea profundă care se lăsă, Trevor auzi o bufnitură puternică. Sfera ciudată din fire şi alamă căzuse de pe arc şi se rostogolea spre ei.

Doctorul Tenney îl lăsă pe Carl şi o ridică, apoi se uită printre fire, în interior.

— Bine. Trebuia să-mi fi dat seama, spuse el supărat. Iar s-a amestecat băgăcioasa aia. Crede că a câştigat, dar se înşală amarnic. Încă am unealta care să mă ajute să-i storc de putere pe membrii Comunității şi ştiu cum s-o folosesc.

Ridică sfera deasupra capului lui Carl şi îşi adânci mâna printre sârme. Trevor auzea degetele care ciocăneau în emisfera din alamă. După câteva secunde, îşi scoase mâna. Trevor şedea pe podea, lângă Carl. Doctorul puse mâna pe care o scosese din sferă pe fruntea lui Carl, doar o clipă, apoi pe a lui Trevor.

Îi simțea degetele reci pe fruntea încălzită de sudoare, dar atingerea era liniştitoare şi se relaxă.

— Bun băiat, murmură doctorul.

Trevor îl auzi pe Carl mişcându-se lângă el, dar nu se sinchisi să se întoarcă şi să vadă dacă îi revenea criza. Ținea ochii închişi. Nu avea de ce să-i deschidă atâta vreme cât mâna liniştitoare a doctorului rămânea pe fruntea lui.

— Ce faceți? îl auzi pe Carl întrebând cu o voce slabă, dar clară.

— Ştii că legătura dintre tine şi sora ta s-a rupt. Ai nevoie de alt partener. Ți-l pregătesc acum.

Trevor era amețit şi prinse doar parțial sensul acestor cuvinte. Ar fi trebuit să se opună. Ştia asta, dar nu avea suficientă energie.

Mana doctorului apăsa tot mai tare, făcându-l să se întindă pe podea.

— Dormi, îl îndemnă el încet.

Căzu brusc într-un vis din care nu se mai putea trezi. În vis, văzu un şarpe care aluneca printre fire pe emisfera din alamă. Era verde şi lucitor ca cei care-l urmăriseră în pădure şi se îndrepta spre el. Iar el, Trevor, zăcea neputincios, incapabil să se mişte în timp ce şarpele îi alunecă pe corp şi îi trecu peste față unde îşi înălță capul şi lovi, înfigându-şi colții în fruntea sa.

Trevor gemea de durere, dar nu se putea mişca să alunge şarpele. Acesta nu-şi scoase colți, ci, prin rana făcută, începu să i se strecoare încet în creier. Îl simțea rotindu-i-se prin cap, străbătându-i gândurile, înlănțuindu-i voința.

Când şarpele intră cu totul în el, se opri şi durerea. Simțea nişte degete care apasă locul pe unde intrase.

— Gata, anunță o voce. Puterea lui e a ta. Iar a ta îmi aparține.

15 Fire încurcate

Comunitatea nu era deloc aşa cum se aşteptase Trevor. El îşi imaginase un fel de complex de clădiri înconjurate de un gard, cu porți masive din fier, în spatele cărora membrii trăiau în deplină siguranță şi izolare.

Comunitatea nu era însă un loc, ci oameni. Oameni obişnuiți, diferiți unul de altul, de toate felurile, aşa cum se găsesc în orice mare oraş.

Treizeci-patruzeci dintre ei se înghesuiau în curtea interioară a casei unui membru al Comunității – plăcută, dar fără pretenții – un loc de întâlnire ales întâmplător, aflase Trevor. Locația le fusese transmisă membrilor printr-un cod. Comunitatea funcționa ca o societate secretă: membrii săi schimbau parole şi strângeri tainice de mână, îşi trimiteau mesaje codate şi organizau întâlniri clandestine. Lui Trevor îi amintea de clubul secret pe care el şi Les îl înființaseră când aveau vreo nouă ani, cu singurul scop de a-şi exclude colegii care nu se numărau printre prietenii lor apropiați.

La fel ca şi în clubul lor, şi membrii acestui grup îşi aruncau unul altuia priviri suspicioase, întrebându-se care ar putea fi trădătorul. Toți vorbeau în şoaptă şi, în ciuda aglomerației, toți păstrau distanța față de inițiați pentru că nu se ştia dacă nu sunt cumva informatori sau spioni.

Doar doctorul Tenney părea stăpân pe sine şi avea chiar un aer vesel. Trecuse peste nemulțumirea provocată de faptul că servitorul se întorsese fără Les şi Miryam şi s-a apucat plin de entuziasm să aranjeze primirea lui Carl şi a lui Trevor în Comunitate. Iată că sosise şi momentul respectiv, iar el afişa multă încredere şi bună dispoziție.

Stătea împreună cu cei doi ucenici ai săi sub un prun în care erau agățate felinare. Cei mai mulți oaspeți stăteau în picioare, iar Doss Hamlyn şedea pe o bancă din piatră în mijlocul curții. Lângă el

era o femeie tânără şi exact în spatele lui, în picioare, un bărbat musculos care lui Trevor i se păru a fi *bodyguard.* Doctorul Tenney nici nu se uită la el, dar le spuse că tânăra de lângă Hamlyn era fiica acestuia, Leila. Fata îi privea cu mult interes pe cei doi tineri, dar tatăl său o certă când văzu încotro se uită.

Hamlyn ştia că, atunci când îl vizitaseră acasă, Carl se dăduse drept Trevor. Ce explicație îi oferise însă doctorul, Trevor nu mai ştia. Oricum, doctorul Tenney nu părea să creadă că acest lucru le va diminua şansele de admitere în Comunitate.

După ce el şi Carl au fost patru zile prizonieri în casa doctorului Tenney, Trevor n-a mai vrut să între în Comunitate. Doctorul nici n-a vrut s-audă. Admiterea lor, i-a explicat el, ar înclina balanța puterii în favoarea lui şi în defavoarea lui Doss Hamlyn.

Atunci când şi-au demonstrat talentele, Trevor a sperat ca cei de acolo să-şi dea seama că, pentru a reuşi, Carl îşi trăgea puterea de la Trevor. Trevor a făcut un salt atât de înalt încât ar fi fost imposibil de realizat fără folosirea harului şi a ridicat o piatră din grădină, făcând-o să zboare în jurul unui copac, apoi în mâna lui. Carl a ridicat un scaun de grădină şi l-a făcut să vină la el şi apoi a sărit peste un tufiş înalt. Trevor se aştepta ca cineva să vadă că probele lor sunt foarte asemănătoare.

Se pare că n-a observat nimeni. Doctorul Tenney

îi explicase înainte că demonstrația nu trebuia să impresioneze prea tare, ci să arate doar că aveau har. Membrii nu-şi dezvăluiau toate talentele în fața celorlalți. Dimpotrivă, de obicei şi le ascundeau pe cele mai importante.

— Atunci la ce foloseşte Comunitatea? îl întrebase Trevor.

— Asigură protecția membrilor săi. Iar unora dintre noi ne dă posibilitatea de a ne explora creativ puterea, încheiase el făcându-i cu ochiul lui Carl.

După demonstrație, urmau discursurile pro sau contra candidaților. Doctorul Tenney îi prezentase grupului înainte de demonstrație, în termeni foarte elogioşi. Acum spuse doar câteva cuvinte prin care recomanda să fie admişi, iar preşedintele dădu cuvântul celorlalți membri care aveau să-şi spună opinia pro sau contra candidaților.

Doss Hamlyn se ridică în picioare şi se făcu linişte. El se adresă grupului cu o voce joasă, dar care se făcea foarte bine auzită.

— Mă pronunț împotriva intrării acestor doi tineri în Comunitate. Scrisoarea de introducere care mi-a fost trimisă de Matthew Blake nu este suficientă pentru a mă convinge că nepotul său, Trevor Blake, ar fi o achiziție demnă şi valoroasă pentru Comunitatea noastră. De fapt, scrisoarea nu mi-a fost prezentată de domnul Blake ci de domnul Holdt, care se dădea drept domnul Blake. Explicația că această fraudă a fost doar o încercare

de a asigura intrarea ambilor tineri nu m-a convins. Nu le pun la îndoială talentele, dar nu sunt pregătiți şi le lipseşte autodisciplină. În ciuda scrisorii de la prietenul meu, mă abțin să votez admiterea lui Trevor Blake. Iar în ceea ce-l priveşte pe Carl Holdt, care nu are decât recomandarea dubioasă a doctorului Tenney, propun respingerea cererii sale.

Se aşează, iar adunarea răspunse discursului său cu murmure şi şoapte. Atunci păşi în față doctorul Tenney, anunțând că doreşte să vorbească.

— Regret că stimații mei colegi au atât de puțină încredere în recomandările mele, spuse el înclinându-se uşor înspre Hamlyn. Fiecare cu opinia sa. Îndrăznesc însă să sugerez că recomandarea de respingere a candidaților reflectă animozitatea pe care o are față de mine şi nu este o apreciere obiectivă a talentelor lor şi a beneficiului pe care l-ar putea aduce Comunității. Dacă i-ar fi sponsorizat altcineva şi nu eu, aş îndrăzni să afirm că domnul Hamlyn nu ar fi ridicat această obiecție. Nu a spus domnia sa de nenumărate ori că trebuie să pregătim tinerii?

Mica indiscreție săvârşită de cel ce a adus scrisoarea de recomandare nu a fost făcută cu intenții rele, ci din încercarea greşit înțeleasă, dar bine intenționată a unui tânăr care voia să-i asigure intrarea prietenului său. Vă rog să vedeți în acest lucru marea sa dorință de a deveni parte integrantă a acestei Comunități.

Trevor se uită la Doss Hamlyn care îşi clătina chiar atunci capul cu o privire resemnată. Fiica sa îl bătu pe umeri pentru a-l consola. Reacția lor îl uimi pe Trevor. Doss Hamlyn ocupa, evident, o poziție prestigioasă în Comunitate. Fusese sigur că discursul lui va da lovitura de grație aspirațiilor lor. Hamlyn însă părea să se recunoască învins.

Doctorul Tenney se întoarse din nou sub prun şi le zâmbi lui Carl şi Trevor. Murmurele reveniră.

— Nu cred că va mai vorbi nimeni, îi anunță el. Într-un minut sau două se votează şi atunci trebuie să plecăm. Ne cheamă ei înapoi când termină.

Aşa cum spusese doctorul, se apropie preşedintele şi îi rugă să plece în timpul votului. Îşi croiră drum prin mulțime, străbătură casa şi ieşiră pe veranda din (ață unde doctorul se lăsă pe uşiță, făcându-le tinerilor semn să se aşeze pe trepte. Carl se aşează, dar Trevor se sprijini de balustradă, uitându-se în noapte.

Indiferent ce se întâmpla, indiferent de rezultatul votului, speranțele sale se năruiseră. Doctorul Tenney făcuse din Carl o unealtă, iar prin legătura creată cu Carl, el, Trevor, nu era decât o extensie a acelei unelte. Nu va mai reuşi niciodată să-şi realizeze propriile ambiții pentru că acum nu mai era decât un sclav, aşa cum fusese Miryam.

Ajunsese să deteste mirosul de fum de pipă care plutea în jurul lui. Se uită la doctorul Tenney, apoi întoarse capul, scârbit de mulțumirea care se citea

pe fața individului în timp ce pufăia din pipă.

Votarea n-a durat mult. Spre surprinderea lui Trevor, cea trimisă să-i cheme a fost fiica lui Hamlyn. Fata a făcut un pas înapoi pentru a-i lăsa să treacă în fața ei, urmând să străbată casa şi să ajungă apoi în curtea interioară. Când a ajuns în dreptul ei, fata i-a strecurat o bucată de hârtie în mână.

Deasupra uşii spre curtea interioară atârna un felinar. Trevor rămase în urma lui Carl şi a doctorului şi se opri puțin acolo să desfacă biletul şi să-l citească.

Dacă ai nevoie de ajutor, dă o dată din cap în direcția mea. Fac tot ce pot.

Doss Hamlyn

Trevor mototoli hârtia şi o ascunse în palmă, apoi se grăbi să-şi prindă din urmă tovarăşii. Când ajunse lângă doctorul Tenney, Adeptul îi strânse puternic mâna închisă, forțându-l să-şi desfacă degetele.

— Țțț, făcu doctorul, luându-i bilețelul. Nu te las să te aliezi cu duşmanul.

Tenney ținea biletul în mână şi, deşi Trevor nu-l văzu citindu-i, era sigur că-i ştia conținutul. Trevor se uită la Doss Hamlyn şi încercă să dea din cap, dar nu-şi putea mişca gâtul.

Muşchii îi erau încordați, transpirația îi curgea pe față, dar gâtul îi rămase înțepenit şi capul

neclintit. Hamlyn se uită la el de câteva ori, dar îşi îndepărtă apoi privirea. Avea buzele strânse şi clătina supărat din cap. Şi tipul solid din spatele lui părea supărat. Leila se întorsese la locul ei, lângă tatăl său. Trevor îi întâlni privirea, tânără se strâmbă puțin dezgustată şi se uită şi ea în altă parte. Trevor se simțea părăsit.

Preşedintele anunță rezultatele votului. Trevor îl auzea, dar abia atunci când din mulțime se ridicară aplauze şi strigăte de bun-venit, îşi dădu seama ce se întâmplă. Fuseseră primiți în Comunitate.

Les se trezi cu senzația că a dormit mult, mult timp. Îşi simțea corpul lipsit de vlagă, iar pielea rece şi umedă. Puțea a transpirație şi a vomă. Gura îi era uscată şi urât mirositoare, buzele îi erau crăpate şi îl usturau. Pleoapele parcă îi erau lipite şi nu avea putere să-şi ducă mâna la ochi să-i şteargă.

Încerca să-şi amintească ce s-a întâmplat, dar mintea îi era la fel de neputincioasă ca şi corpul. Căuta să găsească ceva de la care să pornească, un contact cât de mic cu lumea exterioară care să-i permită să înțeleagă de ce era în asemenea hal.

Era întins pe ceva moale şi învelit cu altceva, cald şi mătăsos. Ca o blană.

Îşi aminti blănurile care acopereau podeaua din… din casa Veronicăi.

Veronica. Ea i-a făcut ceva. Şi i-a făcut ceva şi

lui Miryam. Îşi amintea c-a auzit-o spunând „Sunt liberă”. Acesta era ultimul lucru de care-şi aducea aminte. Ştiuse ce înseamnă şi acum se străduia să înțeleagă.

Şirul gândirii îi fu întrerupt de paşi uşori. Auzi clipocitul apei, simți un şervet umed ştergându-i fața cu mişcări blânde peste frunte şi obraji, coborându-i pe gât. Îi răcorea pielea, îi înmuia buzele. Reuşi să deschidă ochii.

Miryam era aplecată deasupra lui şi îi ştergea gâtul şi pieptul. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât un bolborosit.

Fata tresări şi puse jos ligheanul pe care-l ținea în mână.

— Les! Slavă Dătătorului de Putere! Te-ai trezit!

Încercă din nou să vorbească, să-i rostească numele, dar nu se auzi niciun sunet.

— Stai să-ți aduc nişte apă.

Plecă şi se întoarse în câteva clipe. Îi săltă capul, îi duse o cană cu apă la buze şi îl ajută să bea. Îi dispăru uscăciunea din gură şi i se înmuie gâtul.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era răguşită, dar reuşi să articuleze.

— Nu ştim precis. Ai reacționat foarte rău la firul puterii care a fost tras prin tine. Veronica a spus că doctorul Tenney făcea ceva în acelaşi timp, dar nu ştie exact ce. Crede că, până nu descoperă, ar putea fi periculos să folosim puterea pentru a te vindeca.

Vocea i se stinse, iar ochii i se umplură de

lacrimi.

— Şi mă-ntrebam dacă să n-o folosesc totuşi, în ciuda spuselor ei.

— De cât… de cât timp?

Nu reuşi să termine întrebarea.

— De patru zile. M-am temut tare mult pentru tine. O lacrimă caldă căzu pe pieptul gol al lui Les.

Fata îşi şterse ochii. Pe un deget avea un inel pe care nu-l purtase înainte. Piatra portocalie semitransparentă avea o lumină interioară care-o făcea să lucească.

Şi-a amintit de piatra pe care Veronica i-o pusese lui Miryam pe frunte, care s-a transformat apoi într-o fereastră de lumină mistuitoare, de ceea ce a văzut prin acea fereastră.

— Te-ai eliberat. De Carl.

— Pentru prima dată din copilărie. Dar n-am putut să mă bucur, Văzându-te pe moarte. Preţul ar fi fost prea mare dacă te-aş fi pierdut.

— Ba nu. Ar fi meritat. Tu eşti mai importantă.

Ar fi vrut să vorbească mai mult, să-i amintească tot ce poate face cu darurile ei, să-i spună cât e de talentată. 1 nici nu se compara cu ea, ar fi încurcat-o doar.

— Nu cred, spuse ea aplecându-se şi sărutându-i pe obraz.

Tandreţea ei îl mişcă atât de mult, încât nu putu să mai spună niciun cuvânt câteva clipe. Şi, neştiind cum să reacţioneze, preferă un subiect mai sigur.

— Unde-i Veronica?

— Aici. Lucrează ceva. Îi spun că te-ai trezit. Miryam se ridică, dar n-apucă să facă niciun pas.

Veronica era lângă ei.

— V-am auzit vorbind, spuse Adepta. Fac nişte supă. Trebuie să te întremezi. Miryam, am nevoie de tine.

Veronica luă ligheanul şi şervetul cu care-l ştersese Miryam şi se îndepărtă. Miryam îi zâmbi trist lui Les şi o urmă.

De undă stătea întins, Les nu le vedea, dar auzea zgomotul din bucătărie, apa care fierbea. Inspiră aromele amestecate de carne şi mirodenii şi îşi aminti de casă.

Era slăbit şi nu se putea gândi decât la cât îi era de foame şi ce bună va fi mâncarea. Apoi căzu într-o toropeală, o stare între somn şi trezie. Sunetele şi aromele trecură într-un plan secund şi începură se amestece cu miros de pipă. Simțea blana groasă şi moale de sub el şi căldura care-i învăluia corpul. Dar, în acelaşi timp, simțea şi o adiere rece care-i ciufulea părul, iar el mergea – mergea! — pe o stradă întunecată. Apoi s-a urcat într-o trăsură.

Copitele calului, hurducăiala trăsurii pe drumurile desfundate, ceilalți doi călători care-l înghesuiau dintr-o parte şi din cealaltă pe o banchetă prea mică pentru trei persoane – toate astea erau la fel de reale ca zgomotul lingurii lovite de pereții oalei şi ca fluieratul aburului care ieşea din ceainic în bucătăria Veronicăi. Era vag curios

în legătură cu ciudatul fenomen, zicându-şi că e doar vis, până când auzi o voce.

— Ei, Trevor Blake, cum te simți acum, că ți-ai atins scopul?

Les recunoscu vocea doctorului Tenney. Simți un fior de teamă din cap până-n picioare. Nu, nu era vis.

— Nu la asta se aştepta, spuse persoana care-l înghesuia din dreapta. Nici eu, de fapt. Dar nu mă deranjează. Toți se tem de dumneavoastră.

Vocea era a lui Carl şi era încărcată de atâta venerație şi respect, încât Les fu cuprins de uluire.

— O, nu-i chiar aşa, chicoti doctorul. Am şi eu duşmani. L-ai auzit pe Doss Hamlyn. Dar, atâta timp cât pot controla majoritatea, Doss nu prea are şanse.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum vă exercitați controlul.

În tonul nerăbdător al lui Carl se ghicea lăcomia.

Lui Les i se păru că vede o scânteiere şi fumul pipei îi umplu nările, înecându-l. Îl auzea pe doctorul Tenney trăgând cu sete din pipă.

— O să înveți, se auzi vocea Adeptului, deformată de parcă ar fi vorbit cu pipa în gură. O să învățați multe; amândoi o să învățați. Atâta timp cât nu uitați cine vă controlează…

Les nu-şi dădea seama dacă tremurul care-l cuprinsese venea din el sau de la Trevor. Nici nu mai conta. Ajunsese cumva în mintea lui Trevor: altfel nu-şi putea explica ceea ce simte sau aude.

Oare să-i semnaleze lui Trevor prezența sa? Dacă-ar şti cum să transmită…

Dar dacă era în mintea lui Trevor, n-ar trebui să transmită. Poate că e suficient dacă vorbeşte.

Nu putea. Cel puțin nu cu voce tare. Nu putea formula cuvinte, nu-şi putea mişca limba şi buzele.

Nu-i nimic, formulează cuvintele în minte. Clar şi distinct, ca şi cum ai vorbi. Aşa: Trevor, sunt Les. Sunt aici. Ce-ai pățit? Unde eşti?

I se mişcară buzele.

— Les? murmură Trevor.

A reuşit! A depăşit bariera!

Trăsura se zgâlțâi: probabil că o roată a intrat într-o groapă. Apoi se înclină periculos, iar cei trei bărbați dinăuntru se înghesuiră şi mai tare. Doctorul Tenney înjură, iar pe brațul lui Les-Trevor căzu scrumul fierbinte. Les auzi pipa doctorului căzând şi spărgându-se.

— Uite supa.

Vocea veselă a Veronicăi şi mirosul îmbietor de carne şi legume înlocuia senzațiile din visul-viziune pe care-l avusese.

— Hai, te ajut eu să te ridici.

Nu-i mai era foame.

— Trevor, gâfâi el. Am fost în mintea lui Trevor. I-am auzit vorbind – pe Carl şi pe doctorul Tenney. Trevor e în pericol. Trebuie să-l găsim.

Veronica îi puse cu forța castronelul în mână. Îi ardea degetele, dar trebuia să-l țină. Ea îi sprijinea

capul şi umerii pentru a putea mânca.

— Mănâncă!

— Nu pot. Ați auzit ce-am spus? Am fost cu Trevor. Nu era vis. Chiar am fost în mintea lui. Ştiu sigur.

— Mănâncă-ți supa. Vorbim după aia, hotărî ea şi luând supa groasă cu o lingură i-o duse la gură.

— Cum am reuşit? întrebă el întorcându-şi capul. Îmi descopăr talentul?

Ea clătină din cap şi îi băgă lingura în gură înainte de a mai apuca el să se ferească. Lichidul fierbinte îi opări limba.

— Înseamnă că ceea ce am făcut eu atunci când te-am folosit drept canal a creat o legătură între voi.

Les încercă să pună castronelul jos, dar ea i-l luă din mâini şi îl hrăni mai departe.

— Îți spun după ce termini supa. Trebuie să te refaci. Legătura sporeşte pericolul pentru tine, dar îți oferă posibilitatea să-ți ajuți prietenul. Nu-l poți însă ajuta dacă eşti atât de slab şi nici nu te ții pe picioare.

Ceea ce era, evident, adevărat, aşa că Les nu mai protestă şi mâncă toată supa. Chiar mai acceptă încă un castronel. În tot acest timp, repeta în minte: *Rezistă, Trev! Vin!*

Dacă Trevor i-ar fi trimis lui un astfel de mesaj l-ar fi primit. Dar el nu avea talent şi se îndoia că Trevor îl va recepționa. Şi totuşi, mintea lui repeta întruna: *Vin, Trev! Rezistă, vin!*

16 Drumuri în noapte

Trăsura se opri. Trevor încercă să îndepărteze cu mâinile scrumul şi scânteile din pipă de pe haine. Apoi se lăsă cât mai mult pe spătarul banchetei pentru ca doctorul Tenney să se aplece şi să adune cioburile, pe care le băgă în buzunar, suspinând îndurerat. Carl înjură şi-şi strânse haina pe lângă el. Apăru şi birjarul.

— N-aţi păţit nimic?

— Ne-am scuturat niţel, răspunse Tenney. S-a stricat trăsura?

— Nu prea tare, o repar. Da' iapa şi-a scrântit picioru' şi şchioapătă. Nu mai poate trage. Nu ştiu ce să facem. La ora asta nu-i uşor să mai găsim alt cal.

Din vocea răguşită a omului răzbăteau teama şi supărarea. Trevor ştia că aşa ceva se vindecă încet. Dacă omul nu mai avea alţi cai, însemna că nu mai câştiga nimic câteva săptămâni.

— E aproape imposibil, spuse doctorul. Lasă-mă să mă uit la cal. Poate că nu e atât de rău precum pare.

— Nu, domnule. Aş vreau eu să fie aşa, da' e rău de tot şi biata de ea suferă.

Doctorul sări totuşi din trăsură şi se duse să se uite la cal, chemându-i imediat pe Carl şi pe Trevor. Trevor coborî pe drumul desfundat.

Felinarul trăsurii lumina calul care stătea cu capul plecat şi tremura.

— Băiete, tu poți tămădui? îi şopti la ureche doctorul Tenney lui Trevor. Când Trevor îi răspunse că nu, se întoarse spre Carl: Tu?

— Miryam putea, dar de când nu mai am putere de la ea…

— Bine, atunci trebuie să ne prefacem.

Doctorul îi aruncă o privire birjarului, care stătea mai în spate şi se uita la ei cu neîncredere.

— Om bun, îi spuse el. Ştiu foarte multă medicină. De fapt, sunt doctor. Cu ajutorul tovarăşilor mei mai tineri pot pune la loc piciorul calului şi îi trece durerea. Aşa poate merge fără probleme.

Omul clătină din cap a îndoială.

— N-aş vrea să pățească ceva.

— Nici noi nu vrem. Te asigur că ştiu ce fac.

Nelăsându-i birjarului nicio posibilitate de a riposta, doctorul Tenney îşi puse mâna pe piciorul vătămat al iepei.

— O vrajă, ca să nu mai simtă durerea, îi şopti el lui Carl.

Trevor simți că i se scurge toată puterea din el. Calul îşi înalță capul şi necheză. Doctorul îi apăsă piciorul şi când îşi ridică mâna, nu se mai vedea nicio urmă de luxație.

Trevor ştia că e o înşelătorie. Doctorul Tenney nu a vindecat iapa, ci a mascat doar durerea şi a ascuns partea vătămată sub o iluzie. Birjarul era

convins. Înşeuă din nou calul, iar pasagerii se înghesuiră înăuntru.

Trevor se disprețuia pentru că nu vorbise. Ştia prea bine ce va păți calul. Când se va spulbera vraja, răul o să fie atât de mare încât nu se va mai putea face nimic, iar calul va trebui să fie împuşcat. Pentru a ajunge fără probleme acasă, Adeptul condamnase iapa la agonie şi moarte, iar pe stăpânul ei, la sărăcie.

Les, ai avut dreptate. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

Les îi bântuia gândurile. El n-ar fi tăcut. Les şi-a dat seama cum e doctorul Tenney de fapt. Bine c-a scăpat şi că servitorul fantomatic n-a reuşit să-l prindă. Probabil că-l protejează Veronica, dar Trevor nu se mai putea baza pe ajutorul ei după ce fusese atât de necioplit, punându-i la îndoială puterea şi neținând seama de sfaturile ei. A intrat singur în toată această încurcătură şi tot singur trebuia să şi iasă. Tot restul drumului se gândi cum să facă asta.

În fiecare zi de când îl legase doctorul Tenney de Carl, Trevor îşi testase toate talentele pe care le avea sau credea că le are, dar nu găsise niciunul care să-l elibereze de sub dominația lui Carl şi, prin urmare, de cea a doctorului Tenney. Trebuia să scape, dar nu ştia deloc cum va trebui să-l omoare pe doctor. Nu cu puterea – acest lucru ar fi fost imposibil. Va trebui să găsească o altă cale, un tertip ceva, şi să-şi folosească forța fizică

superioară.

Observă că stilul de viață libertin al doctorului îl făcuse slab şi vulnerabil. Dacă l-ar putea lua prin surprindere să-l lovească rapid, înainte ca Adeptul să-şi adune puterea ar avea şanse! Faptul că doctorul Tenney insistase să-i țină pe lângă el pe Carl şi pe Trevor putea fi în avantajul lui Trevor şi i-ar fi crescut şansele de reuşită.

Trevor ar fi vrut să-l omoare şi pe Carl, dar ştia că legătura dintre ei nu i-ar fi permis acest lucru. Ar fi însemnat să se sinucidă. Dacă-l înlătură pe Tenney, s-ar angaja într-o luptă de putere cu Carl şi l-ar putea domina.

Când trăsura ajunse la casa doctorului Tenney, casa groazei, Trevor nu-şi făcuse încă un plan pentru uciderea doctorului, dar era convins că poate şi trebuie s-o facă cât mai repede, înainte ca acesta să-i fi stors toată vlaga.

Miryam insista să meargă şi ea cu Veronica să cerceteze casa doctorului Tenney. Les spunea că dacă se duce ea, merge şi el. Îşi recăpătase forța în ultimele trei zile, dar Veronica şi Miryam erau de părere că nu e destul de întremat pentru o asemenea incursiune. Aşa că Miryam cedă şi acceptă să rămână acasă cu el, iar Veronica plecă singură în recunoaştere. În fond, Adepta era în stare să se ascundă şi să se protejeze singură.

— Eu nu lucrez ca el şi nici nu-mi place să mă bazez pe toate maşinăriile alea. Chiar cu ele, e mai

slab decât mine. Voi doi staţi încuiaţi aici. Sunteţi în siguranţă cât sunt eu plecată. Nu vă faceţi griji pentru mine.

Plecă, iar Les se simţi dintr-odată stânjenit. Miryam va deveni în curând Adeptă, de asta era sigur. Nu trebuia să se îndrăgostească de ea, dar o plăcea foarte mult.

Fata îi zâmbi şi temerile lui Les dispărură.

— Miryam, n-ar trebui să te iubesc, dar… te iubesc.

— De ce n-ar trebui? se încruntă ea.

— Eu nu am niciun talent şi te-aş trage înapoi.

— Doar de asta? râse ea uşurată, sărutându-i repede pe frunte. Les, eu tocmai de-asta te iubesc. Carl mi-a folosit puterea atâţia ani pentru a le face oamenilor mult rău. M-a făcut s-o disprețuiesc.

— Dar n-ai nicio vină pentru ce-a făcut el, spuse el luând-o de mână.

— Puterea era a mea, deci sunt şi eu părtaşă. M-am simţit mereu vinovată şi impură, îi mărturisi şi înghiţi cu greu, înainte de a continua. Vreau… vreau să fiu ca tine. Adică să nu-mi folosesc puterea şi să fiu tare şi fără ea.

— Dar ai atât de multă. Ar fi păcat.

— Şşt! făcu ea punându-i vârful degetelor pe buze.

Les îi luă mâna şi simţi inelul cu piatra fierbinte.

— Inelul acesta nu-ţi dă libertatea să-ţi foloseşti harul?

— Sau să nu-l folosesc, îl privi ea surprinsă. Mi

l-a făcut Veronica. Mi-a spus că mă protejează şi că atât timp cât îl port nu-mi poate lua puterea nici Carl, nici altcineva. Nimeni nu mă mai poate controla.

— Atunci promite-mi c-o să-l porți mereu.

Se uită în ochii ei căprui şi blânzi. Îi dispăruse privirea aceea rănită şi nu văzu în ei decât reflectarea propriei iubiri.

Nu-i venea să creadă că are atâta noroc, că îl iubeşte şi ea, că era bucuroasă că el nu are har sau că, dacă-l are, nu-l poate folosi. După toate cele întâmplate în Port-of-Lords, nici nu mai dorea să-şi descopere talentul. Ar fi continuat să şi-l caute de dragul ei, dar era fericit să ştie că nu mai trebuie s-o facă.

O îmbrățişă şi-şi lipi buzele de obrazul ei.

În clipa aceea, camera dispăru, iar fața fetei se estompă în ceață.

Nu mai era îngenuncheat pe blană, ci i se părea că merge cu băgare de seamă pe o podea din lemn. În lumina slabă abia dacă reuşea să-şi vadă mâinile întinse, căutând să-şi facă drum printr-o adevărată pădure de măsuțe. Nu erau cele din camera Veronicăi pentru că pe acestea se aflau tot felul de obiecte din metal, sârmă şi sticlă. Era în laboratorul doctorului Tenney.

Şi totuşi nu era acolo. Simțea mâinile care-i mângâiau fața, îi scuturau umerii. Cineva îl striga pe nume.

Nu putea răspunde. Nu-şi mişcase corpul şi era

vag conştient de el. Şi totuşi mintea îi era captivă altundeva, privea prin ochii altcuiva. Prin ai lui Trevor.

Era sigur de asta, deşi în această viziune nu vorbea nimeni şi nici el nu putea citi intențiile care călăuzeau mişcările gazdei sale.

Veronica îi explicase că experiența precedentă s-a datorat unei legături create când a trecut puterea lui Carl prin el, atunci când i-a fost separată de a lui Miryam. Când Veronica a eliberat-o pe Miryam, doctorul Tenney trebuie să fi fost cu Carl şi, dându-şi seama ce se întâmplă, l-a legat probabil pe Carl de Trevor. Dar, nu se ştie cum, Les a fost şi el implicat, pentru scurt timp, în această legătură.

Veronica credea că fenomenul n-o să se repete. Era, îi explicase ea, un fel de imagine consecutivă, o umbră suprapusă. Se înşelase însă. Iată-l din nou în mintea lui Trevor, însoțindu-l într-o misiune misterioasă.

Trevor se opri la o masă şi desprinse o sârmă lungă şi subțire dintr-un aparat ciudat. Les îl vedea încercându-i rezistența, înfăşurându-şi de câteva ori un capăt al firului pe o mână, iar celălalt pe cealaltă şi trăgând. Astfel echipat, ieşi pe furiş în coridor.

Lui Les îi era clar că Trevor vrea să stranguleze pe cineva.

Trevor, nu! Fii atent! Les țipă în gând, avertizându-l, dar Trevor înainta neabătut, fără

nicio ezitare care să arate că l-ar fi auzit.

Les îşi blestemă neputința.

Trevor se întoarse şi intră într-un fel de birou. Prin ochii lui Trevor, Les zări după spătarul unui scaun chelia doctorului Tenney. Doctorul şedea la o masă de lucru, dar Les nu vedea ce face – scrie, citeşte sau moțăie. Trevor se apropia încet. Les încercă din nou o avertizare mentală, dar şi aceasta trecu neobservată.

Trevor era chiar în spatele scaunului şi îşi ridică mâinile pentru a trece sârma pe după capul doctorului. Les, prin ochii lui Trevor, se uită la ceea ce acaparase atenția doctorului.

Pe birou, exact în fața lui, era un borcan cu capac. Iar înăuntru, o molie albă îşi lovea aripioarele de închisoarea din sticlă.

Mâinile lui Trevor îşi opriră mişcarea descendentă. Doctorul Tenney se aplecă puțin, iar sârma se aprinse, se strânse şi dispăru. Trevor scoase un țipăt ascuțit.

Scaunul şi ocupantul său se făcură nevăzuți, iar în locul lui apăru Miryam. Fata îl scutura pe Les, îl lovea pe obraji, îl striga. Amândoi stăteau în genunchi, pe blănuri.

Les sări în picioare, trăgând-o şi pe ea.

— Doctorul Tenney a prins-o pe Veronica, gâfâi el. S-ar putea să-l omoare pe Trevor. Trebuie să mergem acolo. Repede.

Până să-l ajungă Miryam, ajunsese deja la uşă şi o deschise.

— De unde ştii? îl întrebă ea apucându-l de braț. Veronica a spus să nu plecăm de aici.

— Am fost cu Trevor. Am văzut. Trebuie să mergem, Orice-ar fi.

Îşi trase mâna şi o luă la fugă pe strada întunecoasă. Când se uită înapoi, o văzu pe Miryam care închidea uşa şi se grăbea să-l ajungă.

— E miezul nopții. Cum ajungem acolo?

— Nu ştiu, îi răspunse, privind în susul şi în josul străzii. Trebuie să ajungem. Dacă e nevoie, furăm biciclete. Sau vreun cal, dacă găsim unul pe aici.

— Am putea găsi o bicicletă. Unele blocuri au câte o curte unde-şi țin locatarii bicicletele. Nu-mi place să fur, dar am făcut lucruri şi mai rele pentru Carl, aşa că dacă tu crezi că e nevoie…

— Sunt sigur. Hai!

O luară la fugă împreună. Traversară o stradă luminată de un felinar care abia pâlpâia şi apoi se afundară în beznă. Miryam îl opri lângă o arcadă dincolo de care nu reuşea să vadă nimic.

— Aici, îi şopti ea. Cred că pasajul ăsta dă într-o curte.

— Ne trebuie lumină.

Fata şi făcu mâinile căuş şi deasupra palmelor apăru o flăcăruie, ca cea a unui chibrit. Deşi mică, lumina le permitea să vadă zidurile de cărămidă ale pasajului şi să se strecoare printre ele. Nu vedeau însă decât la câțiva paşi şi nu-şi dădea seama ce se află în fața lor.

Se grăbeau foarte tare, dar trebuiau să fie şi prudenți, aşa că Les nu înainta prea repede, neîndrăznind să se aventureze dincolo de raza slabă a luminii.

Se auzi ceva în întuneric şi Les încetini pasul. Miryam ridică luminița. În fața lor se afla o siluetă înveşmântată într-o haină lungă, cu glugă pe cap. De sub mânecile lungi ieşiră mâini din metal, cu degete din oțel care le cuprinseră brațele. Lumina din mâinile lui Miryam dispăru.

— Doctorul Tenney vă aşteaptă, se auzi de sub glugă o voce fără inflexiuni.

Era servitorul doctorului. Mâinile metalice erau reci ca gheața, iar lui Les îi amorți brațul. În bezna deplină încercă să se desprindă din strânsoarea ca de menghină. Se lupta cu mâna liberă, cu picioarele, cu genunchii, dar loviturile sale cădeau ca pe o bucată de piatră: îl răneau şi-i umpleau ochii de lacrimi, dar nu aveau niciun efect asupra răpitorului. Brațul lui Les era plin de sânge, la fel şi pumnul şi genunchii juliți. Iar faptul că n-o vedea pe Miryam îi sporea chimul. Îşi aminti de inelul pe care-l avea fata. Trebuia s-o apere.

O lumină orbitoare învinse întunericul. Săgeata unui fulger lovi brațul care-l ținea pe Les. Acesta rămase năuc şi orbit.

— Fugi, Les! îi strigă Miryam.

Clipi şi văzu în fața sa o ceață roşiatică. Veşmântul servitorului ardea. Iar la lumina focului văzu că Miryam e încă prizonieră. Îşi

folosise puterea pentru a trimite fulgerul ca să-l elibereze pe el, nu pe ea.

— Fugi! strigă ea din nou.

Dar nu putea s-o părăsească. Servitorul tropăia, cu mişcări dezordonate. O târa pe Miryam după el ca un copil care trage neatent o păpuşă în urma sa. Trebuia s-o salveze.

Arzându-i veşmântul, apăru şi trupul creaturii: o construcție din metal şi sârme răsucite, ca aparatele din laboratorul doctorului.

Les se întinse spre brațul care-o ținea pe Miryam, dar acesta se feri. În timp ce-i cădeau ultimele resturi din veşmânt, servitorul se întoarse şi o luă la fugă prin pasaj, trăgând-o pe Miryam după el. Les îi urmări; mâna de metal îi era încă prinsă de încheietură.

Ieşi din pasaj la o fracțiune de secundă după servitor, dar strada era goală. Scrută întunericul încercând să vadă, să audă.

Noaptea era tăcută. Totul ar fi putut fi un vis, dar de mână îi atârna încă brațul răsucit din metal. Se scutură şi acesta căzu pe jos.

— Miryam! strigă el. Miryam, unde eşti?

— Nu mai face gălăgie, se auzi de la o fereastră glasul supărat al unui bărbat.

O luă la fugă în josul străzii, scrutând bezna, sperând să-şi zărească duşmanul. Auzi în spatele lui un urlet şi o bufnitură şi se întoarse pentru a goni în direcția opusă.

O pisică slăbănoagă trecu drumul din câteva

salturi şi sări peste un gard din piatră. Nimic altceva.

Descurajat, s-a întors la pasaj. Servitorul o va duce pe Miryam acasă la doctorul Tenney. Neştiind ce altceva să facă, Les orbecăi prin pasaj şi ajunse în curte. Străduindu-se să se orienteze pe întuneric, bâjbâi până dădu de una dintre bicicletele despre care vorbise Miryam. Ajunse pe pipăite la partea din față a bicicletei, apucă ghidonul şi o îndreptă spre pasajul pe care reuşise cumva să-l localizeze în întuneric.

Bicicleta făcea zgomot şi Les era sigur că locatarii îl vor auzi şi se vor lua după el. De la una dintre ferestre răsună o întrebare, dar nu-l urmări nimeni. Când trecu prin pasaj, abia îndrăzni să respire şi abia când ajunse în stradă îşi luă inima în dinți şi se urcă pe bicicletă.

Avea doar o vagă idee asupra locului unde îşi avea casa doctorul Tenney. Ştia că e la periferie, departe de zona unde se afla el. Îl durea tot corpul de la loviturile aplicate servitorului şi nici nu era un bun ciclist: mersese cu bicicleta doar de două, trei ori în toată viața sa. Roata din față era descentrată şi nu putea menține direcția, iar bicicleta o lua dintr-o parte în alta ca un vas în derivă. Când ajunse într-o porțiune de stradă luminată, transpirat şi stors de puteri, se opri să-şi revină şi să se gândească ce să facă.

Ştia puține despre Port-of-Lords, dar în lumina slabă îşi găsi un reper: Muzeul Marinei. Carl li-l

arătase când i-a condus de la gară până la localul în care i-a drogat şi i-a jefuit. Les îşi aminti de construcția ciudată, cu fațada care amintea de prova unei corăbii. Îl revăzuse apoi atunci când el şi Carl fuseseră la Doss Hamlyn.

Se gândi că ar putea ajunge de acolo la vila lui Hamlyn. Nu era prea departe şi ar fi reuşit. Hamlyn l-ar putea îndruma spre casa doctorului Tenney. Cu puțin noroc îl va convinge să-l ajute.

17 Terori nocturne

Les coborî de pe bicicletă şi merse clătinându-se până la uşa lui Doss Hamlyn unde apucă ciocanul greu de bronz şi-l lăsă să cadă de câteva ori. Apoi începu să bată în uşă cu pumnii.

— Cine-i acolo?

Les nu-şi dădea seama exact din ce direcție veneau cuvintele, dar i se păru că recunoaşte vocea lui Doss Hamlyn.

— Les Simonton. Am nevoie de ajutor.

După câteva minute de tăcere, Les se întrebă dacă a fost auzit. Tocmai îşi ridică mâna să lovească din nou cu ciocanul, când uşa păru că se deschide singură. Les nu văzu pe nimeni în holul luminat, dar intră totuşi. Uşa se închise în urma sa.

— Nu e cea mai potrivită oră pentru vizite, se auzi o voce. Spune-mi, te rog, ce te aduce aici. Pe

scurt.

Cum ar putea povesti pe scurt când erau atâtea lucruri de explicat?

— Am nevoie de ajutor pentru prietenul meu, Trevor Blake. Şi pentru o fată pe care o cheamă Miryam Vedreaux. I-a răpit doctorul Tenney şi sunt în mare pericol.

Aşteptă din nou. Ar fi vrut să se aşeze, să se odihnească şi privi cu jind spre scaunul elegant, dar rămase în picioare.

— Ia-te după lumină, te rog, spuse vocea făcându-l să tresară, pentru că aproape ațipise din cauza oboselii.

Un glob de lumină argintie începu să plutească în fața lui. Se luă după el, neluând deloc în seamă camerele prin care trecea. Se aştepta să ajungă în biroul în care Hamlyn discutase cu el şi cu Carl. A fost condus însă într-un dormitor mare, cu un pat imens în care ar fi încăput uşor opt oameni. Globul de lumină se sparse ca un balon de săpun. Nici nu mai era nevoie de el. Candelabrul de deasupra capului răspândea o lumină bogată, aurie.

Doss Hamlyn, îmbrăcat într-un halat maro din catifea, şedea pe un scaun cu spătar, lângă o fereastră acoperită cu o draperie. Era nepieptănat şi se vedea că fusese trezit din somn. Părea mult mai bătrân decât şi-l amintea Les. Îi făcu semn cu capul spre un scaun.

— Cred că e ceva important.

— Este, domnule.

Şi Les îşi începu povestea, vorbind repede şi neuitând nimic.

Hamlyn îl întrerupea din când în când cu câte o întrebare pertinentă, se încruntă când Les îi vorbi despre Veronica, dar nici întrebările puse şi nici expresia sa nu-i trădară reacția față de cele auzite, până la sfârşitul poveştii.

Apoi vorbi.

— Carl Holdt m-a înşelat cu ajutorul tău. M-am oferit să-l ajut pe prietenul tău Trevor când el şi Carl au intrat în Comunitate, dar mi-a nesocotit oferta. Iar vrăjitoarea de Veronica poate avea grijă de ea şi singură.

— Dar, domnule, protestă Les, Trevor e prizonierul lui Tenney şi probabil că l-a împiedicat să vă accepte ajutorul. Situația e disperată, vă rog să mă credeți.

Dumneavoastră şi unchiul lui Trevor ați fost buni prieteni. Tocmai de aia, unchiul lui, Matt, ne-a trimis la dumneavoastră. Şi pentru că el crede în Comunitate şi în rolul ei pozitiv. Oare s-a înşelat în privința Comunității şi a dumneavoastră? Nu-l ajutați pe nepotul bunului dumneavoastră prieten?

— Hm! Am fost bun prieten cu Matthew Blake, dar asta s-a întâmplat demult. Iar Comunitatea nu mai este ceea ce era atunci când îi scriam lui Matt despre ea, spuse Hamlyn, apoi se opri şi se uită câteva clipe la fereastra acoperită cu draperie. Mda, cred că de dragul lui Matthew Blake ar trebui

să fac ceva pentru tânărul Trevor.

Se ridică şi se îndreptă spre Les.

— Aş vrea să-l aduc pe Tenney din nou pe drumul cel drept. un tip strălucit. Probabil că are mai mult talent decât toți cei din Comunitate adunați la un loc. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar acum trei sau patru ani, cam pe când s-a mutat în casa aia urâtă de la marginea oraşului, a început să-şi folosească puterea pentru a manipula oamenii şi a-şi câştiga o nemeritată influență în Comunitate. Le-am atras atenția unor membri. Până acum am reuşit să-l împiedic să preia frâiele, dar acum a înclinat balanța în favoarea sa aducându-i în Comunitate pe Carl şi pe prietenul tău. Va conduce toată Comunitatea într-o direcție în care n-are ce căuta şi nu cred că sunt destul de puternic să-l opresc, spuse el, ştergându-şi fruntea transpirată cu mâneca halatului.

— Nu va reuşi dacă îi salvăm pe Trevor şi pe Miryam.

— Avem nevoie de ajutor.

Hamlyn se uită la uşă ca şi cum de-acolo ar fi aşteptat ajutorul.

— Mă apuc imediat de treabă, dar mai durează puțin până să pornim împotriva lui Tenney. Ai putea să dormi un pic. Te conduc în camera de oaspeți.

Altă întârziere. Les se întristă şi mai tare.

— Nu cred că e prudent să aşteptăm.

— Categoric nu e prudent să ne apucăm de aşa ceva nepregătiți. Eu ştiu mult mai multe despre Tenney decât ştii tu. Trebuie să ai încredere în mine. Şi nici nu eşti în cea mai bună formă să porneşti acum.

Ceea ce Les fu nevoit să recunoască. Aşa că îl urmă pe Hamlyn într-o cameră în care un pat primitor îi înfrânse ultima urmă de rezistență. Cearşafurile de sub plapuma moale miroseau a levănțică. Se întinse, jurându-şi că va ațipi doar, dar căzu într-un somn adânc plin de vise chinuitoare: vise cu Trevor, cu durere, cu strangulări.

Un şnur invizibil îi strângea gâtul lui Trevor, sufocându-l, tăindu-i carnea. Nu mai putea să vorbească, să respire şi îşi duse mâinile la gât.

— Iată ce gust are medicamentul tău, Trevor, băiete. Nu prea-ți place, nu?

Doctorul Tenney împinsese într-o parte scaunul de la birou şi se postă în picioare în fața lui.

Trevor se dădu înapoi spre perete. Trebuia să se sprijine. Şnurul îl sugruma tot mai tare şi nu putea să-l lărgească cu mâinile. În fața ochilor îi jucau puncte negre. Simțea că-şi va pierde cunoştința.

Doctorul Tenney îl privea calm.

— M-ai dezamăgit, băiete. După tot ceea ce-am făcut pentru tine. Chiar nu-nțeleg ce ai împotriva mea. Poate ai crezut că acum, fiind membru al

Comunității, nu mai ai nevoie de mine.

Trevor nu putea răspunde. Genunchi i s-au înmuiat şi s-a lăsat în jos, lângă perete. Doctorul Tenney l-a prins de mâini, l-a tras în sus şi l-a forțat să se aşeze pe scaunul de la birou. Strânsoarea din jurul gâtului a slăbit şi nu mai era în pericol de a leşina, dar îl durea în continuare şi era cuprins de frică.

— Băiat prost, cum ai crezut că poți face rău unui Adept? Nimeni nu se poate apropia pe furiş de mine. *Nimeni* – nici măcar un alt Adept, spuse el arătând cu mâna spre borcanul de pe birou.

Molia se aşezase pe fundul borcanului şi doar câte o zbatere din aripi din când în când îi arăta lui Trevor că e încă vie.

Doctorul Tenney îl privi pe Trevor cu tristețe.

— M-ai trădat şi aveam planuri mărețe pentru tine. Cum ai putut să-ți bați joc de ocazia pe care ți-am oferit-o? Mi se pare că nu poți să-mi răspunzi. Fără îndoială c-ai amuțit din cauza faptei tale cumplite. Ce păcat!

Lui Trevor îi venea să sară şi să-şi încleşteze mâinile în jurul gâtului doctorului, sau cel puțin să-şi repeadă pumnul în burtoiul care era o țintă prea ademenitoare. Dar puterea Adeptului îl ținea nemişcat şi fără grai.

— Nu pot binecuvânta un trădător, nu-i aşa? clătină el trist din cap. Nu, mi-e teamă că ți-ai pierdut dreptul asupra puterii şi bogăției care ar fi putut fi ale tale. Carl, cred, nu-i la fel de prost sau

de nerecunoscător. Te-am apărat de el, să ştii. I-am permis să-ți ia foarte puțină putere. Suficientă pentru a trece testul de intrare în Comunitate sau pentru ca iapa cu piciorul scrântit să ne aducă acasă. Nimic care să te afecteze sau de care să-ți fie ruşine. Se opri şi se întoarse, deschise sertarul biroului, scotoci un pic şi scoase o pipă făcută din lemn de iarbă-neagră pe care o privi drăgăstos. O mângâie şi o ridică spre lumină.

— Pipa mea preferată.

Făcu un mic spectacol din a o umple şi a o aprinde, apoi pufăi şi suflă tot fumul în fața lui Trevor. Băiatului îi dădură lacrimile. Strânsoarea din jurul gâtului îl împiedica să tuşească. Abia mai respira.

Doctorul zâmbi, satisfăcut de agonia lui Trevor.

— Carl e inteligent. Da, e foarte viclean. Dar ştie cum să-şi realizeze ambițiile. El n-ar fi făcut greşeala stupidă pe care-ai făcut-o tu.

Vreau să ridic restricțiile pe care i le-am impus. El îmi va respecta ordinele. N-are încotro. Dar atât timp cât recunoaşte că depinde de mine, poate face cu tine ce vrea. Îi voi permite să tragă de la tine câtă putere vrea şi să te trimită în orice fel de misiune îi trece prin cap. Se opri şi mai suflă câteva rotocoale de fum. Simți o strânsoare neplăcută în jurul gâtului? Da, văd că da. Mi-e teamă că vei rămâne cu ea ca să-ți aminteşti de nebunia pe care ai făcut-o. Vei putea totuşi să bei şi să mănânci alimente mai moi. Nu-ți va permite

însă să vorbeşti, iar durerea nu-ți va trece niciodată.

Îşi puse pipa pe birou, lângă borcan.

— Acum am treabă. Te las în grija lui Carl. Probabil că doarme, dar sunt sigur că nu se supără că-l trezesc atunci când o să-şi dea seama ce dar îi fac.

Adeptul, cu o lumânare aprinsă în mână, îl forță pe Trevor să-l urmeze umilit în camera lui Carl. Îi era imposibil să se opună voinței doctorului.

Se uită neputincios cum Tenney îl trezeşte pe Carl, îi povesteşte cum a încercat Trevor să-l ucidă şi că, drept pedeapsă, acesta va fi în totalitate controlat de Carl.

— Fă ce vrei cu el, îi spuse doctorul. E jucăria ta.

Carl se uita prostit, crezând că visează. Dar, treptat, cuvintele Adeptului îşi făcură drum în mintea sa, iar Carl rânji fericit.

— Distracție plăcută! îi ură doctorul înainte de a ieşi din cameră.

— Mă distrez, râse Carl. Îi făcu semn lui Trevor să se apropie. Da, da, mă distrez eu n-avea grijă, spuse el, cu ochii lucind în lumina lumânării lăsate de doctorul Tenney pe noptieră.

Trevor clocotea de furie şi neputință. Orice încercare de a-şi folosi puterea era inutilă. Îşi duse mâna la gât pentru a slăbi „şnurul”, dar acolo nu se afla nimic şi, frecându-şi pielea, îl duru şi mai cumplit. Regreta că şnurul nu se strânge mai tare,

să termine odată cu toată umilința. Puterea doctorului Tenney controla strânsoarea astfel încât să-i provoace o durere insuportabilă, dar să-i permită să respire puțin.

Carl îl privea satisfăcut. Lui Trevor îi căzură mâinile pe lângă trup; încercă să-şi ascundă îngrijorarea. Veselia lui Carl îi arăta cât de mult decăzuse.

— Scoate-ți cămaşa! îi porunci dintr-odată Carl.

Trevor încercă să protesteze, uitând însă că nu poate să vorbească. Carl râse la strâmbăturile lui şi repetă ordinul.

Trevor încercă să-şi încrucişeze brațele la piept, dar se trezi descheindu-şi nasturii. Mâinile i se mişcau independent de voința sa. În câteva clipe, cămaşa îi căzu pe podea şi rămase gol până la brâu.

— Hai aici, țărane. Doctorul Tenney a spus că eşti jucăria mea. Aşa. Hai să ne jucăm un pic. Ce bine că nu poți să țipi când devin un pic mai dur. Scoate-ți cureaua.

Trevor trebui să se supună. Cu mâini tremurânde îşi desfăcu şi îşi scoase cureaua. Fără voia lui, îşi înfăşură un capăt în jurul mâinii, celălalt, cel cu catarama, rămânând liber.

— Acum, hai să vedem cât de tare poți lovi, spuse Carl învârtindu-se în jurul lui.

Trevor se văzu nevoit să-şi ridice brațul şi să se lovească tare cu catarama peste spatele gol. Tare, dar nu suficient de puternic pentru a-şi mulțumi

călăul.

— Mai tare! încă o dată!

Mai lovi o dată. Şi încă o dată. Şi de multe ori, până când spatele deveni tot o rană şi sângera, iar brațul îl durea. Când, în cele din urmă, Carl îi permise să-şi lase brațul în jos, crezu că s-a terminat, dar după câteva secunde, Carl îl făcu să ridice din nou cureaua şi să se lovească peste piept.

Noaptea i se păru nesfârşită. Corpul îi era tot o rană, plin de sânge; de fapt, îl simțea ca pe ceva străin, ca pe un prieten trădător care se supune toanelor bizare ale altcuiva. Ororile din mintea sa îl înnebuneau. Durerea fizică şi chinurile minții provocate de faptul că-şi vedea puterea acționând împotriva sa deveniră atât de cumplite, încât şi stomacul i se revoltă şi dădu afară tot, în ciuda şnurului de putere care-l strângea de gât. Iar Carl îl bătu şi-l puse să curețe. Lacrimile îi curgeau şiroaie.

În cele din urmă, îi permise să se lase pe podeaua rece şi să zacă acolo, în timp ce Carl, întins în patul lui moale, îi povestea despre noile chinuri la care voia să-l supună.

— Cu cât eşti mai terminat, cu atât mai puternic va fi şuvoiul puterii, îi spuse el vesel. Am aflat asta când cu Miryam. Puterea trece prin tine şi eu o absorb pentru că n-o mai opreşte nimic.

Trevor îl auzea, dar nu-i păsa. Putere. La ce folosea? Nu-l ocrotise. Se simțea de parcă ar fi fost

sfâşiat în mii de bucăţele şi nu va mai ajunge niciodată întreg. Îşi amintea cât de jignit fusese atunci când Carl îi furase banii şi scrisorile. Acum, Carl îi sfâşiase nu doar trupul, ci şi mândria. Era amorţit, incapabil să simtă altceva decât dorinţa de a muri.

Bătaia uşoară din uşă nu-i stârni nici cea mai mică urmă de interes sau de teamă. Rămase inert, iar Carl păşi peste el şi se duse la uşă.

Auzea vocea doctorului Tenney ca prin ceaţă.

— Scuză-mă că te scol atât de devreme. Cred c-ai fost ocupat toată noaptea. Dar mă gândeam c-ai vrea să vezi cine a mai venit pe la noi. Nu, nu am spus *să vezi*. Nu mai este a ta. Ţi-am dat altă jucărie în locul ei. Dar a sosit exact la timp; am planuri cu ea. Am considerat totuşi că e frumos din partea mea să te informez că sora ta nu mai e printre cei absenţi.

Sora lui Carl! Miryam! Trevor se întoarse cu spatele la uşă şi se ghemui. Poate că Miryam nu l-a văzut. Nu voia să-l vadă nimeni în starea asta. Poate că totuşi mai avea un strop de mândrie.

Auzi vocea lui Miryam, dar nu făcu niciun efort să distingă cuvintele. Oricum, hohotele lui Carl acopereau totul.

— Lăsaţi-mă cel puţin să-i vindec rănile.

Vocea lui Miryam.

Să-i vindec rănile. Ale cui? Ale lui? Deci îl văzuse şi era martora decăderii sale.

Să-i vindec rănile. Unele răni erau prea adânci

pentru a mai fi vindecate. Iar Miryam ştia cel mai bine acest lucru.

Carl râse din nou, iar restul discuției se pierdu din nou în hohotele sale.

Pleacă! se gândi Trevor. *Pleacă şi lasă-mă în pace!*

Uşa se închise. Cineva îi luă în seamă rugămintea mentală.

Nu Carl. Acesta a păşit din nou peste el şi s-a aşezat pe pat, apoi l-a lovit cu piciorul.

— Scoală-te, drăguță jucărie! De fapt, nu mai eşti aşa de drăguță, dar n-avem ce-i face. Hai scoală-te! Să ne mai jucăm şi altceva.

Trupul trădător al lui Trevor se sculă şi ridică din nou cureaua, în timp ce mintea i se ghemui într-un colțişor întunecat.

18 Sticlă spartă

Pe Les îl trezi un miros apetisant de peşte prăjit şi fructe proaspete, însoțit de o voce veselă. „Ți-am adus micul dejun. Tata mi-a spus că eşti probabil mort de foame.”

Deschise ochii şi îşi aminti de noaptea trecută. Micul dejun! Nu avea timp. Trebuia s-o găsească pe Miryam şi să-l salveze pe Trevor. Se ridică în capul oaselor şi se uită încruntat la fata care stătea lângă patul lui, cu o tavă în mână.

Încruntarea se topi însă sub zâmbetul ei

luminos. O lăsă să-i pună tava în poală. Fâşiile de peşte pane erau aranjate în formă de evantai în mijlocul farfuriei, iar de jur-împrejur erau felii de câteva soiuri de fructe divers colorate. Iar alături, un pahar înalt plin cu lapte.

— Nu pot… Trebuie să mergem. A trecut şi aşa prea mult timp.

Îşi dădu seama de lipsa de convingere din vocea sa.

— Tata nu e gata încă. Ai timp să mănânci şi trebuie să fii puternic. Apropo, sunt Leila Hamlyn.

Zâmbi şi îi apărură gropiţe în obraji. Avea părul negru, scurt şi faţa în formă de inimă.

Fiica lui Hamlyn. Bogată. Probabil răsfăţată. Era drăguţă, dar nu putea avea caracterul lui Miryam.

Miryam! Trebuia să ajungă la ea. Puse jos furculiţa pe care o luase în mână fără să-şi dea seama. Nu putea să mănânce. Trebuia s-o găsească.

Leila îi puse o mână pe umăr.

— Ştiu, e greu să aştepţi şi te simţi vinovat că stai aici şi mănânci. Dar, serios, acum nu poţi să faci nimic. Dacă dai fuga afară şi te urci într-un taxi, ce faci când ajungi la doctorul Tenney? Ce crezi că poţi face singur împotriva unui Adept puternic?

— Mi-ai citit mintea, nu? pufni el.

— Mă pricep la oameni, admise fata şi se înroşi toată. Expresia, ţinuta, mişcările, toate astea arată la ce te gândeşti.

— Bine, mănânc, acceptă el neavând încotro. Dar dacă tatăl tău nu e gata când termin, plec singur.

— Şi atunci o să mai adaugi o persoană la numărul celor care trebuie salvați, îi răspunse ea nițel furioasă. Încerc să-l zoresc pe tata. Dar pentru a avea succes trebuie să facă o mulțime de pregătiri, mai spuse ea şi ieşi din cameră.

Se simțea într-adevăr vinovat că mănâncă. Fata avea dreptate. Şi a mai avut dreptate şi când a spus că trebuie să fie puternic. Luă o îmbucătură de peşte şi, învăluit în mirosul îmbietor, nu se opri până nu goli farfuria.

După ce bău şi paharul de lapte, puse tava pe podea, se sculă şi se întinse. Se uită în oglindă. Ar fi trebuit să se bărbierească, părul îi era ciufulit, hainele erau pătate de transpirație şi boțite.

Camera de oaspeți dădea într-o baie, unde găsi ustensile pentru bărbierit, perii de păr, piepteni. Se hotărî să-i mai acorde lui Doss Hamlyn tot atât timp cât avea el nevoie să se spele şi să se bărbierească. Trebuia să arate un pic mai prezentabil, deşi cu hainele nu prea avea ce să facă.

Când ieşi din camera de oaspeți se simți înviorat şi gata de acțiune. Încercă să se orienteze şi să găsească odaia lui Dos Hamlyn. Se deschise o uşă şi în hol apăru Leila.

— Vizitiul tatii aduce trăsura la intrarea principală. Plecăm în zece minute.

— *Plecăm?* se încruntă Les. Tu nu vii.

— Am insistat să vin şi eu, zâmbi ea. Poate că darurile mele vă sunt de ajutor.

— E periculos. Să nu te ucidă.

— Hotărârea a fost luată. Hai.

Trecu pe lângă el, iar Les o urmă pe un coridor şi apoi pe scară în jos, spre intrare. Îi aştepta o trăsură din abanos, cu ornamentații aurii, la care era înhămată o pereche de cai negri. Pe capră şedea un vizitiu în livrea.

Ce era în capul lui Doss Hamlyn? Les credea că Hamlyn îşi dădea seama ce-i aşteaptă, dar probabil că nu prea lua în serios operațiunea de salvare din moment ce-i permitea fiicei sale să-i însoțească. Nu era bine deloc. Lui Les îi părea rău că nu plecase aseară, imediat după ce şi-a dat seama că Hamlyn tărăgănează lucrurile. Îl făcuseră să doarmă până târziu şi să ia un mic dejun copios, iar acum mai luau cu ei o femeie şi se urcau într-o trăsură elegantă, de parcă ar fi pornit la plimbare.

— Urcă-te în trăsură! Vine şi tata într-o clipă, îl îndemnă Leila punându-i o mână pe braț.

Les porni încet spre trăsură, păşind greoi, de parcă l-ar fi împiedicat un vânt puternic. Toată expediția asta era o greşeală. Trebuia s-o oprească şi să găsească o altă modalitate de a ajunge acasă la doctorul Tenney, să-i salveze pe Trevor şi pe Miryam. Dar nu ştia cum să remedieze răul făcut, să împiedice dezastrul pe care-l declanşase.

Vizitiul, un bărbat înalt, lat în umeri şi cu muşchi care întindeau la maximum cusăturile livrelei cu fireturi, sări de pe capră şi deschise portiera trăsurii. Cu Leila în spatele lui, Les nu putea fugi. Aşa că nu-i rămânea decât să se urce în trăsură, să se cufunde în scaunul pluşat şi să se gândească la nenorocirea care-i aştepta.

Urcă şi Leila şi-şi adună fusta albastră de mătase pentru a-şi face loc lângă el.

— Eşti îngrijorat. Crezi că nu e bine ce facem.

Nu putea nega şi nu ştia ce să spună ca să nu pară prost crescut şi necioplit.

— Îți înțeleg îngrijorarea pentru prietenii tăi. Dar să ştii că tata ştie ce face. Nu-ți pot promite că planul său va reuşi pentru că doctorul Tenney este inteligent şi puternic. Dar îți pot garanta că dacă îl poate învinge ceva pe Tenney, acesta e planul tatii.

— Iar îmi citeşti gândurile.

— Îți simt temerile, emoțiile.

— Îmi pare rău. Nu vreau să vă insult, nici pe tine, nici pe tatăl tău. Dar cred că e o mare greşeală să apărem la uşa doctorului Tenney într-o astfel de trăsură. Cred că nu e bine să vii şi tu. Îşi desfăcu brațele. Cred că toată călătoria asta e o greşeală.

— Nu ştiu cum să te conving că nu e. Aşteaptă şi ai să vezi. Uite, vine tata.

Doss Hamlyn înainta spre trăsură, îmbrăcat într-un sacou în dungi, cu joben de mătase şi

pantaloni negri perfect asortați. În mână avea un baston dintr-un lemn foarte lustruit, cu mâner şi vârf din aur. Les deveni şi mai pesimist. Tipul era îmbrăcat ca pentru o masă oficială sau ca pentru o întâlnire cu un demnitar şi în niciun caz ca pentru a da buzna în casa groazei şi a-l înfrunta pe doctorul Tenney.

Iar la salutul cordial al lui Hamlyn nu reuşi decât să îngaime jalnic: „Bună dimineața."

După ce se aşează Hamlyn, vizitiul închise portiera, apoi porni trăsura.

Mergeau în tăcere. Les ar fi vrut să-l întrebe pe Hamlyn care-i este planul, dar n-ar fi putut scoate un cuvânt fără să-şi arate nefericirea. Hamlyn nu-i oferi nicio informație, iar Leila stătea relaxată, nesimțind nevoia să zică nimic.

Hamlyn promisese să cheme şi alți membri ai Comunității pentru a asista la salvare şi Les se întreba unde-or fi aceştia. Îşi propuse să nu întrebe. Poate că se vor întâlni acasă la doctorul Tenney.

Hamlyn şedea drept, sprijinindu-se în baston, cu ochii închişi. Părul de pe mâna lui Les stătea zbârlit de parcă s-ar fi încărcat cu electricitate statică. Hamlyn făcea ceva, poate nişte vrăji.

Se uită la Leila care-i zâmbi pentru a-i da curaj, dar nu zise nimic. Precis că ea înțelegea ce face tatăl ei, dar nu se sinchisea să-i explice. În fond, pentru ei el era un om oarecare, lipsit de talent.

Trăsura se opri. Leila se ridică, iar tatăl ei îşi

deschise ochii.

— Începe, murmură Hamlyn.

Vizitiul deschise portiera şi îi ajută să coboare. Când Les ieşi din trăsură, vizitiul îi întinse mâna.

— Sunt Peter Loftman. Lucrez pentru domnul Hamlyn, dar sunt şi membru al Comunității.

Aşadar, era prezent cel puțin încă unul cu har. Les nu mai văzu pe altcineva şi spera ca Hamlyn, Leila şi acest Peter să fie destui. Se cam îndoia, dar era prea târziu pentru a mai comenta.

Spre surprinderea lui Les, Leila se afla în fruntea grupului ce înainta spre scară. Hamlyn era în spatele ei, apoi venea Les, iar Peter îşi luă locul în coada procesiunii. Les se bucura că e şi el acolo. Arăta ca un luptător profesionist şi era de mare ajutor în ceea ce avea să urmeze. Înaintară în această formație pe trepte şi pe verandă, până la uşa casei.

Leila bătu în uşă. *De parcă am fi venit în vizita,* se gândi Les. Se aştepta la orice, mai puțin la o abordare atât de directă.

Uşa se deschise. În prag stătea servitorul de metal al doctorului Tenney. Brațul lipsă îi fusese înlocuit.

— Vrem să-l vedem pe stăpânul tău, spuse încet Leila.

Creatura nu se mişcă. Bloca intrarea, dar nu făcea niciun gest de amenințare. Temându-se pentru Leila, Les trecu pe lângă Hamlyn, se opri lângă fată şi-şi întinse un braț în fața ei.

— Du-te mai în spate! îi spuse ea printre dinți.

În aceeaşi clipă, Hamlyn îl apucă de spate şi-l trase înapoi.

— Aşteaptă! şopti el în urechea lui Les.

Servitorul se înclină în față, apoi se legănă înapoi şi înainte, se roti şi se rostogoli în casă.

Hamlyn se aplecă spre Les şi-i spuse cu voce joasă:

— Fii gata de acțiune la semnalul meu. Cât eu şi Leila îi distragem atenția lui Tenney, tu şi Peter intrați. Nu aveți mult timp la dispoziție pentru a vă găsi prietenii. Trebuie să alergați.

— Şi Carl? întrebă Les.

— Se descurcă Peter cu el. Gata cu vorba. Vine Tenney.

Adeptul era precedat de un nor de fum de pipă frumos mirositor. Leila se dădu un pas înapoi şi se aşeză între tatăl său şi Les. Peter păşi înainte, aşa că cei patru formau acum un zid: Leila şi Hamlyn se aflau la mijloc, iar Les şi Peter, de o parte şi de alta.

Doctorul Tenney apăru în prag şi îşi cercetă oaspeții, aparent deloc surprins, ci doar puțin amuzat.

— Ia te uită! O delegație în toată regula. Oare cărui fapt îi datorez această onoare?

Îi privea prin perdeaua de fum şi pufăia de zor din pipă.

— A, da! croncăni el încântat L-ai adus pe tânărul domn Simonton ca să-i fac testul. Ce

amabil eşti!

— Domnul Simonton e îngrijorat din cauza prietenului său, Trevor Blake, îi răspunse Hamlyn. A venit să-l vadă.

— Dar, Doss, trebuia să-i spui că n-are de ce să se îngrijoreze. Doctorul Tenney tăcu câteva clipe pentru a împrospăta norul de fum. Acum, că domnul Blake a intrat în Comunitate împreună cu prietenul său, domnul Holdt, se află sub tutela mea. Şi aş vrea să adaug că aceşti tineri distinşi sunt o bună achiziție pentru Comunitate. I-am ținut până târziu azi-noapte pentru a-şi perfecționa concentrarea puterii. Am fost destul de sever cu ei, aşa că i-am lăsat să doarmă mai mult de dimineață. Nu pot primi musafiri.

Hamlyn îşi înclină respectuos capul.

— În acest caz, spuse el, te rog fii atât de amabil să-i transmiți domnului Blake o invitație din partea mea. În onoarea prieteniei mele cu unchiul său şi pentru a-i sărbători intrarea în Comunitate, mi-ar plăcea să ia diseară cina cu mine şi cu fiica mea.

Scoase din buzunarul vestei un plic sigilat cu ceară verde pe care i-l întinse doctorului Tenney.

— Dacă nu ai nicio obiecție, vom aştepta aici răspunsul domnului Blake.

Adeptul se încruntă, dar luă plicul. Degetul lui mare întârzie pe sigiliul de ceară. Hamlyn îl ținea şi el, iar cei doi bărbați rămaseră astfel cu câte o mână pe plic, nemişcați. Se părea că Tenney nu

reuşeşte să rupă legătura dintre ei, iar surpriza i se citi o clipă pe față.

În casă se auziră nişte trosnete puternice, iar pe acoperişul verandei se prăvăliră în ploaie cioburi de sticlă, ce căzură apoi pe pământ. Se Sparseră toate ferestrele, iar casa se cutremură şi în pereți apărură crăpături.

— Acum! strigă Hamlyn.

Peter se repezi pe uşă, urmat îndeaproape de Les. Li se părea că se prăbuşeşte toată casa. Trecură prin hol şi urcară scara care se clătina şi scârțâia. Sperând că Hamlyn va reuşi să-l țină pe doctor imobilizat, Les deschise prima uşă de la etajul doi. Camera era goală şi o luă mai departe la fugă în timp ce Peter ieşea din camera de vizavi.

Când au ajuns la uşa laboratorului, servitorul de metal le-a blocat drumul. Les se opri, dar Peter îi dădu un pumn, îl împinse înapoi, îl trânti la pământ şi sări pe el. Cizmele lui grele frământau scheletul din metal. Apoi sări jos şi arătarea încercă să se ridice. Peter se dădu un pas înapoi şi bătu din palme. Din mâini îi izbucni un glob de foc verde pe care-l îndreptă spre servitor. Acesta începu să danseze ca un fulger peste scheletul metalic, care căzu şi rămase nemişcat.

Les cercetă repede camera, dar era goală. Peter făcu un semn, iar focul verde părăsi creatura şi se adună din nou într-o minge care se întoarse la el. Apoi o îndreptă spre cea mai apropiată măsuță pe care se afla un ansamblu din sârme şi metal.

Pâlpâi în jurul obiectului, îl prefăcu în scrum şi se repezi la aparatul de pe următoarea măsuță.

— Hai! îl strigă Peter îndreptându-se spre uşă. Nu prea mai avem timp.

Les îşi desprinse privirea de la focul distrugător şi alergă să cerceteze, împreună cu Peter, restul camerelor.

Cele mai multe erau dormitoare, toate goale, iar oglinzile din camere erau sparte şi podelele pline de cioburi.

Ultima în care au intrat era camera de lucru a doctorului. Era goală, ca şi restul casei, dar pe birou se afla borcanul cu molia captivă.

Les îl ridică şi molia alunecă pe fundul borcanului ca moartă. Încercă să deschidă capacul, dar clădirea se cutremură.

— Trebuie să coborâm, spuse Peter. Aici nu e nimeni.

Les lăsă borcanul aşa închis, dar îl luă cu el. Coborâră scara ținându-se de balustradă şi încercând fiecare treaptă, pentru că lemnul se fărâmița sub picioarele lor. Cu un strigăt, Peter sări chiar când căzură ultimele trepte. Les, ținând strâns borcanul la piept, sări după el.

Se despărțiră pentru a căuta în camerele de la parter. Din tavan cădeau bucăți, iar pereții se crăpau tot mai tare. Camerele erau goale.

Les îl auzi pe Peter scoțând un strigăt puternic şi se luă după sunet. În bucătărie, Peter îl strângea de gât pe Carl care se zbătea din toate puterile.

— Şi ceilalți? întrebă Les.
— Numai pe el l-am găsit.
— Unde sunt Trevor şi Miryam?
Carl scuipă, iar Peter îl strânse şi mai tare.
— Nu-l sufoca, lasă-l să vorbească.
Casa se înclină atât de tare că îi trimise direct în perete, lângă soba din fontă. Apoi, încet, clădirea se îndreptă, iar zgomotele încetară. În tot acest timp, Peter nu i-a dat drumul lui Carl, iar Les nu a lăsat din mână borcanul.
Pereții crăpați începură să se refacă singuri, crăpăturile din podea se restrânseră, iar găurile din tavan se astupară.
— Tenney e liber, îl anunță Peter.
Carl rânjea.
Chiar dacă nu ar fi recunoscut paşii, duhoarea de fum i-ar fi dat de veste lui Les cine se apropie. Nu-i veni altă idee mai bună şi atunci sparse borcanul de sobă.
Molia albă căzu pe covor printre cioburi. Încet, foarte încet începu să-şi mişte aripile.

19 Capcane

Corpul lui Trevor era suspendat în neant. Un fum gros îi umplea nările, forțându-l să respire cu mare greutate.
Adeptul le spusese doar că vine cineva şi că trebuie să facă ordine pentru oaspeți şi de aceea îi

pune pe ei, Trevor şi Miryam, undeva unde să nu poată fi văzuți. Doctorul Tenney suflase fum de pipă printr-un instrument ciudat din laborator. Nişte sârme vibratoare şi instrumente ascuțite din metal țesuseră fumul într-un fel de cocon în care l-a ascuns pe Trevor. I se părea că e suspendat undeva în afara timpului şi spațiului, dar întrezărea totuşi foarte vag oameni şi lucruri în casa doctorului.

Mai vedea şi vălul de fum în care plutea Miryam, deşi silueta fetei apărea doar ca o umbră întunecată într-un nor cenuşiu. Nu avea cum s-o ajute – nu se putea ajuta nici pe el – aşa că nu se mai gândi la ea.

Nu ştia unde se află, dar avea un punct constant de referință: lucirea roşie din pipa doctorului. Punctul de jar nu stătea în loc, ci se mişca de colo-colo, iar el, Trevor, părea că se mişcă, mai bine zis că pluteşte, însoțind peste tot pipa. I se părea că se roteşte undeva deasupra ei şi că ea îl privea ca un funest ochi roşu. Din când în când, arunca flăcărui, fumul se întețea, iar Trevor cădea într-un fel de letargie.

Dincolo de vălul de fum se mişcau forme vagi şi neclare. Pete de culoare şi murmure depărtate ajungeau până la el ca un ecou sau ca în vis, dar nu-i stârneau interesul.

Ceva a zdruncinat coconul, făcându-l să se legene ca o barcă în derivă. Timp de câteva secunde fumul se mai subție. I se păru că-i vede o

clipă pe Doss Hamlyn şi pe fiica lui, Leila, faţă în faţă cu doctorul Tenney. Adeptul, cu pipa în gură, se uita la Hamlyn. Leila privea în sus, iar ochii ei albaştri se opriră parcă pe faţa lui. Credea că l-a văzut, dar fumul deveni din nou mai dens, înecându-l, iar imaginea pieri şi nici nu era sigur dacă n-a fost cumva o halucinaţie.

Cineva alerga în halucinaţia sa. Cumva, la marginea imaginii, văzu, sau i se păru că vede, o siluetă care o ia la goană de lângă Leila şi Hamlyn şi se gândi c-ar putea fi Les.

Les. Bunul Les. Dacă te-aş fi ascultat, n-aş fi aici, n-aş avea… Les nu trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Carl, cum mă controlează. Nu, nu pot să mă gândesc la asta. Nu pot să mă gândesc…

Imaginea lui Les nu dispărea însă. În starea sa de semiconştienţă, figura lui Les plutea cu el în neant. I se păru că-l aude pe Les strigându-l. Încercă să-şi adune toată puterea pentru a-i răspunde, dar îşi aminti că nu mai are voce. Urmă încă o izbitură şi, ca mai înainte, o legănare violentă care-l făcu să încerce să vadă din nou prin fum. Dar nu zări decât lucirea pipei doctorului.

Nu, mai era ceva. În raza vederii îi apăru o pată vagă. Probabil că era coconul de fum în care se afla Miryam.

Umbra dinăuntru se mişca, se răsucea ca şi cum ar fi încercat să scape. Pata se apropie.

Oare ce se va întâmpla dacă cele două închisori de fum se unesc? Miryam era tămăduitoare. Dac-

ar reuşi s-o atingă, i-ar putea uşura durerea care-i chinuia gâtul.

Se zvârcoli, dar se mişca cu dificultate, ca şi cum ar fi încercat să înoate în gelatină. Insistă totuşi, iar pata se mări. Forma dinăuntru se vedea mai bine: îşi mişca foarte încet braţele şi picioarele, stârnind valuri dezordonate.

Imită mişcările, iar pata se amestecă în coconul lui. Trevor întinse braţul împingând fumul ce opunea rezistenţă şi atinse ceva – un braţ. Îl apucă de încheietură, îşi strânse degetele în jurul lui şi trase corpul spre el.

Văzu faţa lui Miryam. Părul şaten al fetei se învârtea ca şi cum s-ar fi aflat în apă. Ochi îi erau mari şi înspăimântaţi.

Miryam îl prinse cu cealaltă mână de umăr.

— Les, şopti ea. E aici. În pericol. Trebuie ajutat.

Lui Trevor i se făcu ruşine. Primul ei gând a fost la Les, nu la ea. El tocmai voia să-i spună – sau încerca să-i spună – *Vindecă-mă.* Se chinui să zâmbească, se concentră şi reuşi să transmită.

Dacă ieşim de aici, ia-l pe Les şi du-l în celălalt loc – în pădure – unde nu poţi ajunge decât tu.

Miryam dădu din cap, părea să se liniştească. Nu-l mai strângea atât de tare de umăr, îl ţinea doar. Auzise!

Dar putea să fi sporit şi pericolul. Dacă fumul n-a blocat cursul puterii spre exterior, Carl a recepţionat.

Trevor se gândea ce să facă, dar brusc, pe

neaşteptate, coconul de fum se împrăştie şi căzură amândoi. Îşi strânse brațul încercând să atenueze şocul căderii, dar mâna i se înfipse într-un ciob de sticlă.

Căderea şi durerea care-i săgetă mâna îi distraseră atenția. Îşi dădea seama unde se află, dar trecură câteva momente până reacționă. Miryam îşi reveni mai repede şi sări în picioare.

Erau în bucătărie şi căzuseră lângă doctorul Tenney care stătea față în față cu Les şi Carl. Bărbatul masiv care stătuse în spatele lui Doss Hamlyn şi a fiicei sale la întrunirea Comunității îl strângea acum pe Carl de gât. Miryam alergă spre Les, dar el întinse brațul şi o opri, arătându-i ceva pe podea, între ei. Trevor nu vedea despre ce era vorba.

Opintelile lui Carl încetară, iar „şnurul" din jurul gâtului lui Trevor se strânse mai tare, mai dureros. Carl îi transferase lui durerea.

Nu reuşi decât să dea uşor din mână spre Miryam pentru a o face să se grăbească, să scape împreună cu Les. O văzu însă lăsându-se pe vine şi luând ceva de pe jos.

— Îți mulțumesc pentru insecta aia, spuse doctorul Tenney care trecu pe lângă Trevor şi se apropie cu mâna întinsă de Miryam. Face parte din colecția mea.

Trevor se sufoca, abia respira; nu înțelegea şi nu vedea ce se întâmplă. Simțea că i se învârte capul, avea nevoie de aer. Pierderea bruscă a puterii îi

dădea o amețeală cumplită, dar îi mai reduse strânsoarea din jurul gâtului. Inspiră, dorindu-şi foarte tare ca încăperea să nu se mai învârtă cu el.

Carl era liber. Bărbatul care-l ținuse zăcea pe spate, cu capul sprijinit de sobă. Din colțul gurii i se scurgea o dâră de sânge. Trevor nu-şi dădea seama dacă e mort sau viu.

Carl se repezi, îl dădu pe Les la o parte şi o prinse pe Miryam. Fata îşi desfăcu mâinile şi molia albă zbură spre tavan. Doctorul Tenney se repezi spre ea, dar n-o prinse şi se repezi din nou.

Miryam se zbătea să scape din strânsoarea lui Carl. Les încerca s-o ajute. Doctorul Tenney reuşi să facă o plasă din fum pe care o aruncă după molie. Niciunul dintre ei nu se uita la Trevor.

Acesta zări bucata mare de sticlă în care se tăiase. Se ridică în capul oaselor şi, cu mâna sănătoasă, o apucă. Apoi se ridică încet, nesigur.

Doctorul Tenney, cu spatele la Trevor, aruncă plasa de fum peste molia care zbura şi, cu un strigăt de triumf, o prinse.

Trevor se repezi la el şi-i înfipse adânc ciobul în spate, simțind cum sticla îi taie şi lui palma. Tenney scăpă plasa şi căzu pe burtă, rămânând întins pe podea. În jurul ciobului de sticlă ce-i ieşea din cămaşă se lăți o pată roşie. Trevor îşi şterse pe pantaloni palma însângerată şi sări la Carl, care o prinsese pe Miryam de mână.

Les îl lovi pe Carl sub centură, iar acesta se îndoi urlând de durere şi o lăsă pe Miryam.

Fugiți, amândoi! transmise Trevor disperat. Dar Miryam se aplecă din nou şi găsi molia care abia mişca din aripi în fumul ce se împrăştia. O luă cu mare grijă şi şi-o puse în palmă.

Trevor simți o durere cumplită şi căzu, gemând. Carl îi transferase din nou durerea. Şi în timp ce se uita neputincios, Carl îşi reveni şi o lovi pe Miryam peste mână, iar fata scăpă molia care începu să plutească spre podea. Carl se repezi s-o apuce, dar se năpusti şi Les, îmbrâncindu-l. Trevor simți din nou toată durerea, iar Les căzu grămadă pe jos.

Toată puterea lui Carl era acum concentrată asupra lui Les, aşa că Trevor se putea mişca din nou. Se târî spre molie, dar când o ajunse îi trecu prin față un şoarece care îi abătu atenția o clipă. Atât. Un picior încălțat în cizmă strivi molia făcând delicata creatură una cu pământul. Miryam gemu.

Trevor îl văzu pe omul care se lovise de sobă. Sângele se uscase, iar fața îi era palidă, vlăguită. Doar ochii păreau vii şi aveau în ei o lucire de triumf.

Carl se uita şi el hipnotizat la acea față.

— Doctorul Tenney? şopti el.

Trevor se sculă cu greu în picioare şi îl ridică şi pe Les.

— Trebuie să plecăm, reuşi el să îngaime.

Miryam apucă mâna lui Les şi îl trase spre uşă, iar Trevor îi urmă. Era chiar în spatele lui Les şi se îndreptau spre camera vecină. Dar muşchii de

la picioare i se blocară, oprindu-l. Strânsoarea din jurul gâtului deveni atât de puternică, încât nu mai putu să strige şi fu nevoit să-i privească neputincios pe Les şi pe Miryam care alergau pe coridor spre ieşire.

Trevor nu mai era cu ei, dar Les îşi dădu seama de acest lucru abia când ajunseră la intrarea principală. Se întoarse şi îl văzu pe Trevor stând țeapăn la celălalt capăt al coridorului, cu mâinile la gât. Vru să se întoarcă, dar strigătul lui Miryam îl opri. Ieşi pe verandă.

Doss Hamlyn zăcea inconştient, iar Leila îngenunchease lângă el. Plângea şi-i mângâia mâna. Miryam se lăsă lângă ea şi-şi puse o mână pe gâtul lui Hamlyn pentru a-i lua pulsul.

— Trăieşte. Pot să-l ajut, sunt vindecătoare, spuse ea dând-o pe Leila la o parte şi aplecându-se peste Hamlyn.

Les o ajută pe Leila să se ridice în picioare.

— Te simți bine?

Fata nu răspunse. Îl privea doar cu ochii ei albaştri, goi.

— Miryam, s-a întâmplat ceva şi cu Leila. Trebuie să-i ducem pe amândoi de aici. Dacă am ajunge la trăsură…

Trăsura aştepta la bordură; caii stăteau liniştiți, alungând muştele cu cozile.

Hamlyn gemu şi se ridică.

Miryam cuprinse cu brațul umerii bărbatului şi-

l ajută să se ridice.

— Nu e complet vindecat, dar acum n-am nici timp, nici putere s-o fac.

Les o conducea pe Leila şi o ajuta şi el cum putea pe Miryam cu Hamlyn. Ajunseră la trăsură, iar el deschise uşa şi o împinse pe Leila înăuntru, apoi îl ridică şi pe Hamlyn.

— O conduc eu. Ştiu să mân caii.

Miryam se urcă în trăsură, iar Les se cocoță pe capră, luă frâiele şi struni caii.

Animalele făcură doar câțiva paşi, apoi scoaseră un fel de tânguire, îşi scuturară capetele şi se opriră. Les se uită spre casă. Bărbatul cel masiv stătea pe verandă, iar Carl, lângă el, sprijinindu-l pe Trevor care părea inconştient.

Caii se ridicară în două picioare şi nechezară puternic, dar refuzară să se mişte.

— N-are niciun rost, Les, îi strigă Miryam de lângă trăsură. Coboară şi vino aici. Repede.

Les sări de pe capră şi i se alătură. Fata o trăsese pe Leila din trăsură şi o ținea de o mână.

— Ține-o de cealaltă mână şi nu-i da drumul, îi spuse Miryam. Vreau să ajungem în pădurea secretă.

— Şi Hamlyn?

— Trebuie să-l abandonăm.

Leila începu să se jeluiască.

— Şşt, draga mea, linişte, o povățui Miryam acoperindu-i gura cu mâna.

Miryam, împreună cu Leila şi Les traversară

încet şoseaua şi intrară apoi pe terenul viran de vizavi. Mergeau în linie dreaptă față de trăsură, pentru ca vehiculul să-i ascundă privirilor celor de pe verandă.

Unul dintre cei trei bărbați strigă ceva. Caii scoaseră din nou sunetul acela ca o tânguire şi porniră la trap. Trăsura porni clătinându-se şi hurducându-se pe strada pietruită, cu Doss Hamlyn înăuntru.

Les auzi pe cineva alergând în urma lor. Paşii se apropiau, apoi rămaseră în urmă, deşi nu păreau să-şi fi încetinit ritmul, iar Miryam nu se grăbea nici ea mai tare.

După ce trecură printr-o ceață rece şi cenuşie ajunseră pe o cărare străjuită de copaci. Îi cuprinse un sentiment plăcut de pace. Era aproape seară, iar păsărelele scoteau triluri adormitoare. Miryam îi conduse până la luminişul unde se opriseră mai înainte.

— Am reuşit, îi anunță ea. Nu cred că ne pot urmări până aici.

Apoi lăsă mâna Leilei şi se aşeză frântă la rădăcina unui copac înalt.

Leila privea uimită în jur.

— Unde?...

— E un alt loc, o altă lume, îi răspunse Miryam.

Leila o privi neînțelegând nimic.

— Doctorul Tenney a făcut ceva cu mintea ei. Nu ştiu dacă pot s-o vindec. O să încerc, dar trebuie să mă ocup de altceva mai întâi. N-o lăsa să plece,

îi spuse lui Trevor.

Apoi îşi sprijini capul de rădăcina copacului şi închise ochii.

Les se simțea şi el obosit şi slăbit, dar nu îndrăznea să urmeze exemplul lui Miryam. O ținea pe Leila de mână şi se plimbau prin poiană. Îi vâjâia capul. Tot vedea în fața ochilor cizma cu talpă groasă care strivise molia.

Şi Trevor. Avea cearcăne negre sub ochi, iar în jurul gâtului, o rană roşie, urâtă. Era fără cămaşă, cu pieptul şi spatele pline de sânge. Părea pe jumătate mort. Şi totuşi găsise curajul şi puterea de a înfige bucata aceea de sticlă în spatele lui Tenney.

Peter n-ar fi strivit molia şi nici nu l-ar fi ajutat pe Carl. Probabil că adevăratul Peter a murit, iar Tenney a fost grav rănit, dar a reuşit să-şi transfere conştiința în corpul lui Peter.

Dacă Tenney s-a putut salva astfel, poate că n-a murit nici Veronica. Era puternică. La fel ca Tenney. Poate că mai puternică.

Îşi aminti că a văzut un şoarece pe podea chiar când Trevor încerca să salveze molia. Şi-a amintit că Veronica i-a spus că îşi poate ascunde conştiința într-o molie. Poate că a transferat-o în şoarece în momentul fatal.

Îşi slăbi puțin strânsoarea din jurul încheieturii Leilei.

— Veronica, spuse el încetişor. Apoi mai tare: Veronica. Dacă trăieşti, te rog ascultă-mă. Avem

nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată.

Din adâncul pădurii se auzi țipătul unei bufnițe. Leila îşi trase mâna dintr-a lui şi se repezi într-acolo. Les o luă la fugă după ea, dar fata sărea şi se ferea ca un mânz speriat. Les intră într-o plasă de păianjen, îşi dădu la o parte de pe față şi din păr firele lipicioase şi porni mai departe. O creangă i se prinse de păr şi se opri să se elibereze.

N-o mai vedea pe Leila şi se făcea din ce în ce mai întuneric. Auzi un zgomot în tufişurile din dreapta sa şi se repezi acolo, strigând-o.

Deodată începu corul insectelor de noapte de parcă le-ar fi dat intrarea un dirijor invizibil, dar nu răspunse nimeni strigătelor lui disperate. Mergea mai departe, continua să strige, refuza să renunțe la căutare.

Auzi un plescăit. Pârâul. Îşi aminti că-l mai văzuse. Poate că Leila a căzut în el. Alergă spre locul de unde venise sunetul, se împiedică de rădăcina unui copac, căzu, se ridică şi mai înaintă câțiva paşi trăgându-şi piciorul.

Auzi susurul la timp şi reuşi să nu cadă în pârâu. Era foarte îngrijorat şi se uita atent la apa întunecată după fusta albastră a Leilei. Nevăzând nimic, îşi ridică privirea spre malul celălalt.

Luna lumina panta care ducea spre un pâlc de copaci. Leila şedea pe iarbă, iar în fața ei se afla o bufniță mare şi albă.

Bufnița îşi întoarse capul şi se uită la Les care rămăsese mut de uimire. „Bu-hu-hu“ făcu ea.

Leila chicoti.

— Veronica? abia îndrăzni să rostească Les.

20 Conspirații și contraconspirații

Atât de brusc, încât aproape că se răsturnă, Trevor se mişcă din nou. Şi cel mai important – eliberat de paralizia care-i cuprinsese nu numai trupul, ci şi mintea – putea să gândească.

Leila fusese acolo împreună cu tatăl ei. Au venit să-l ajute, deşi n-a răspuns la biletul pe care i-l dăduseră când el şi Carl au fost primiți în Comunitate. Probabil că i-a adus Les. Şi el fusese acolo, dar scăpase din nou.

Aşa, fără putere cum era, Les a făcut ceea ce Trevor nu fusese în stare cu toată puterea lui.

Dar pe Les l-a ajutat Miryam, iar puterea lui era legată de Carl.

Gâtul lui Trevor se contractă de la durerea pe care i-o trimitea Carl pentru a-şi răzbuna orgoliul rănit şi pentru felul în care se purtaseră cu el Les şi omul în al cărui corp intrase doctorul Tenney.

Doctorul Tenney, în noul corp, păşea încoace şi-n colo prin camera goală de la parter în care-i dusese după ce devenise evident faptul că Les, Miryam şi Leila îi scăpaseră.

— Au fost foarte inteligenți, prea inteligenți, bolborosea el, apoi se opri să-şi ia pipa şi să o umple. Aproape că m-au prins. N-ar fi trebuit să

reuşească. M-au lăsat prea slab şi nu i-am putut opri. Nu sunt obişnuit cu acest corp şi trebuie să învăț să-l strunesc.

Îşi aprinse pipa, trase din ea şi avu un acces de tuse.

— Foarte neplăcut, murmură el când tusea încetă. Am uitat că Peter n-a fumat. Trebuie să mă obişnuiesc ca să mă bucur din nou de pipă. Încă un motiv pentru care am o părere atât de proastă despre el şi despre amicii lui.

Îşi reluă plimbarea lăsând o urmă vizibilă în praful care acoperea podeaua.

— Ai noroc că a fost Peter pe aproape, îi spuse lui Trevor când trecu pe lângă el. A fost o nimica toată să trec în corpul lui şi să-l preiau. Altfel, l-aş fi luat pe-al tău. N-au nicio şansă să mă ucidă, deşi mi-au făcut mult rău. Acest corp e mai tânăr şi mai sănătos, dar îl prefer pe-al meu. Mi-e mai la îndemână.

Nefiind în stare să vorbească, Trevor îşi întoarse doar capul în semn de dispreț. În ciuda voinței sale, capul i se întoarse, aşa că întâlni privirea Adeptului.

— Când o găsesc pe sora lui Carl, continuă Tenney, o oblig să-mi vindece trupul ca să mi-l iau înapoi. Şi atunci vor plăti pentru ce mi-au făcut, iar tu la fel. E a doua oară când ai încercat să mă ucizi. Credeam că ți-ai învățat lecția după prima încercare. De data asta o vei învăța, n-am nicio îndoială. Vino cu mine, îi spuse el lui Trevor

luând-o spre scară.

Deşi abia respira, Trevor trebui să răspundă la comanda lui Tenney şi îl urmă ca un automat. Carl se luă după el, trimițându-i priviri furioase însoțite de puseuri de durere prin tot corpul.

Doctorul Tenney îi duse în laborator, unde zăceau resturile contorsionate şi parțial topite ale servitorului din metal. Iar dincolo de silueta dezmembrată erau mese răsturnate şi aparate împrăştiate, sparte şi arse.

— Asta-i opera lui Peter, clătină trist din cap Tenney. A fost întotdeauna foarte creativ cu focul.

Păşi peste servitorul zdrobit, făcându-şi loc printre resturi, şi se opri să ridice o fâşie de metal şi o bucățică de sârmă.

— Ei bine, acum plăteşte pentru asta.

— Adică vreți să spuneți că individul în care ați intrat nu a murit după ce l-am împins în sobă? întrebă mirat Carl.

— Bineînțeles că nu, răspunse doctorul grăbit, apucându-se să îndrepte mesele şi să pună pe ele resturile aparatelor. Nu m-ar fi ajutat deloc să trec dintr-un corp rănit într-unul mort. Ştii doar că nu sunt vindecător; Peter era doar inconştient.

— Şi ce s-a întâmplat cu el când i-ați preluat corpul? insistă Carl. N-a murit?

— Nu, va supraviețui atât timp cât există şi corpul lui. Esența sa dăinuie în stare difuză, într-un fel de semiconştiență, dar capabilă, sper, să sufere. Ia uită-te la asta!

Îşi întrerupsese explicaţia pentru a ridica instrumentul cilindric pe care-l folosise pentru a-i aduce pe Trevor şi pe Miryam în laboratorul său. Cilindrul era făcut zob şi deconectat de la bază, care rămăsese intactă. Adeptul o cercetă cu atenţie.

— E nevoie de multă muncă, dar se poate repara. Mi-e teamă însă că celelalte nu mai sunt de niciun folos, spuse el plimbându-şi privirea peste resturi.

Pe Trevor nu-l interesa condiţia aparaturii lui Tenney. Era însă fascinat de ceea ce aflase despre omul al cărui trup îl luase Adeptul. Ar fi deci posibil să-l salveze şi să-l scoată pe doctor din trupul său.

Ar fi posibil, dar nu prin puterea lui Trevor.

Doctorul Tenney lovi cu piciorul un ciob de sticlă, făcându-l să alunece pe podea. Privindu-l, Trevor îşi aminti de molia care scăpase din borcan, dar fusese imediat strivită fără milă. Dacă ar fi trăit, Veronica ar fi reuşit să-l scoată pe doctor din corpul lui Peter.

Doctorul Tenney îşi încheie plimbarea printre resturile instrumentelor şi se întoarse la Trevor şi Carl.

— Toate ajutoarele mele sunt distruse! se răsti el. Atâta muncă şi totul s-a făcut praf în câteva secunde. Oare chiar cred că mă pot opri? Dacă da, atunci fac o greşeală fatală!

Îşi frecă mâinile şi se uită pătrunzător întâi în

ochii lui Trevor, apoi în cei ai lui Carl.

— Aceste ajutoare mecanice au fost eficiente, dar nu sunt cele mai bune. Nu, cele mai bune ajutoare sunt cele umane. Zâmbetul lui sinistru transformă fața frumoasă a lui Peter în una diabolică. E un secret pe care Carl îl cunoaşte foarte bine, nu prietene?

Carl nu răspunse. Doctorul Tenney chicoti.

— Ajutoare umane, aflate sub controlul meu, care să contribuie toate, cu diversele lor haruri, la rezervorul de putere din care mă pot alimenta doar eu. Iar acest lucru e mult mai bun decât instrumentele pe care mi le-au distrus duşmanii, încheie el şi făcu un gest larg cu mâna, sugerând că nu-l mai interesează laboratorul distrus. Veniți.

Carl şi Trevor îl însoțiră afară din laborator şi coborâră apoi în biroul de la parter.

— O să convoc o şedință a Comunității. E timpul să-i pun pe diletanții ăia la treabă.

Se aşează la birou, luă un toc şi nişte foi de hârtie. Trevor stătea în spatele lui, incapabil să se mişte fără ordinul Adeptului, iar Carl se uita de la oarecare distanță cum doctorul scrie invitație după invitație.

— Ia gândiți-vă, spunea el în timp ce scria, o grămadă de oameni cu har, gata să facă ce le cer. Îi pot transforma pe toți în ajutoare personale. Când voi controla Comunitatea voi putea face orice şi avea totul. Iar voi, tinerii mei prieteni, aveți privilegiul de a înlesni acest control.

Tăcu, puse sugativa pe ultima invitație şi se uită la cei doi tineri cu acelaşi zâmbet îngrozitor pe fața lui Peter.

— Hamlyn a condus opoziția împotriva mea, el şi fata lui cea talentată. S-a terminat cu ei. M-au atacat, dar acum sunt descoperiți şi eu voi contraataca. Nu cred că Leila mai are multă minte, iar Hamlyn nu e în stare să participe la şedință. Poate că-şi va reveni, dar n-am de gând să aştept acest lucru. Voi acționa înainte ca duşmanii mei să se regrupeze.

Împături cu grijă scrisorile şi se apucă de altele.

— Acestea vor ajunge la fiecare membru al Comunității, îi lămuri el. Convoc şedința mâine la prânz, într-o clădire unde ne întâlnim adesea pentru că are o grădină mare şi începem cu toții. Bineînțeles că eu nu pot să particip şi cred că nici Doss Hamlyn nu se simte prea bine. Dar prietenul şi angajatul său, Peter Loftman, va merge în locul lui. Iar tu, Carl, îl vei reprezenta pe doctorul Tenney. Eşti maestru în înşelătorii aşa că nu va fi nicio problemă să-mi convingi partizanii să adere la ideea mea.

Carl luă un aer țanțoş, se îndepărtă de peretele de care se sprijinise şi făcu un pas înainte.

— Şi care-i rugămintea?

— Să-ți dea ție o parte din puterea lor pentru lupta împotriva forțelor care vor să distrugă Comunitatea, îi explică doctorul Tenney în timp ce scria mai departe invitațiile.

— Şi dacă întreabă care sunt acele forțe? dădu Carl glas întrebării pe care ar fi pus-o şi Trevor dacă ar fi fost în stare să vorbească.

— Forțele conduse de vrăjitoarea Veronica. Se ştie că ea se opune Comunității în forma sa actuală, deşi pe vremuri făcea parte din conducere.

Da, se gândi amărât Trevor, *şi dac-aş fi crezut-o n-aş mai fi acum în toată încurcătura asta.*

— Poți să spui că boala lui Doss Hamlyn şi indispoziția mea sunt urmarea maşinațiilor ei, continuă doctorul Tenney. Chicoti, apoi adăugă cu o dezgustătoare încântare: într-un fel chiar aşa e. Dacă nu s-ar fi amestecat, nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, mi-a făcut o mare favoare; păcat că nu va afla niciodată.

Amintindu-şi de strivirea moliei, lui Trevor i se strânse stomacul.

— Şi el ce rol are? întrebă Carl arătând cu degetul înspre Trevor.

— A, da, nu trebuie să uităm nici de el, se întoarse Tenney spre Trevor numai zâmbete. Are un rol foarte important. Un rol… dual. În primul rând, puterea lui va fi la dispoziția ta şi îți va permite să-ți exerciți harul în totalitate. Când fiecare se va deschide pentru a-ți da voie să iei o porție de putere, tu vei trage de la Trevor toată forța de care ai nevoie să le iei întreaga putere. Însă nu reuşeşti s-o ții pe toată şi aici prietenul nostru intră cu al doilea rol. Nici chiar un Adept

nu poate fi pretutindeni şi nu poate vedea totul în acelaşi timp, aşa că domnul Blake va forma legătura dintre noi şi nu-ți va da voie ție, atât de însetat de putere cum eşti, să reții o parte din ceea ce-ai luat. El va fi un fel de conductă prin care puterea ta va trece imediat la mine. Acest lucru este posibil datorită legăturii pe care am creat-o între voi şi pentru că vă controlez pe amândoi. N-am însă de gând să te las complet fără putere, băiete. După ce ți-ai îndeplinit misiunea, poți extrage ceea ce a mai rămas din puterea lui Trevor. Acesta e darul meu pentru tine, răsplata pentru munca ta.

Carl rânji bucuros. Trevor nu putea să protesteze şi chiar dac-ar fi putut nu i-ar fi folosit la nimic. Era un simplu instrument folosit de doctorul Tenney pentru a-şi atinge scopul.

Iar în privința scopului, nu exista nicio îndoială.

— Până mâine seară, spuse Adeptul, întreaga Comunitate va fi sub controlul meu şi toată puterea membrilor ei va fi a mea. Iar cu această putere nimeni şi nimic nu-mi mai sta în cale. Pot să conduc şi țara dacă vreau.

Se ridică de pe scaun; scrisese un teanc destul de mare de scrisori.

— Carl, acum fii bun şi du-te să aduci o trăsură. Apoi mă ajutați amândoi să distribui scrisorile.

Trebuie oprit, se gândea Trevor în timp ce aşteptau întoarcerea lui Carl. *Nu pot să-l omor direct, dar dacă eu şi Carl am muri subit când este*

legat de noi prin canalul puterii, cred c-am putea să-l slăbim – poate chiar să-l ucidem.

Trebuie să încerc. Carl o să mă omoare, oricum, după ce-mi ia puterea. Mai bine mor ca să-l opresc pe Tenney.

Nu era un plan grozav, dar nu-i venea altul în minte. Şi nici nu se putea gândi cum să-l pună în aplicare atâta timp cât Tenney nu-i dădea libertate de mişcare, iar Carl îi controla puterea.

Trebuia să găsească ceva, un talent care să fie în afara puterii de control a lui Carl.

Carl se întoarse şi anunță sosirea trăsurii. Doctorul Tenney ieşi cu Trevor din casă, se tocmi cu birjarul, apoi se urcară toți trei şi porniră spre oraş.

Trevor revăzu în gând toate modalitățile prin care şi-a folosit vreodată puterea. Cel mai des o folosise pentru a-l chema pe Les, dar Carl îi blocase total abilitatea de a transmite. Nu mai avea acces nici la darul de a atrage spre el obiecte sau de a le arunca la țintă. De asemenea, nu mai avea voie nici să îndoaie metale, aşa cum îndoise pistolul din mâinile secundului care a vrut să-i răpească, şi nici să-şi sporească forța fizică, ca atunci când au sărit de pe vas pe docuri.

— Grăbeşte-te, îi strigă Tenney birjarului. Vine ploaia.

Un tunet puternic îi întări parcă vorbele.

— Caii nu pot merge mai repede, domnule! îi strigă birjarul.

Doctorul Tenney se încruntă şi Trevor se temu că va mai vătăma încă un cal. Dar doctorul se mulțumi să rămână pe loc şi să muşte supărat capătul pipei.

La a doua bubuitură de tunet, Carl înjură şi se uită la cerul întunecat.

Trevor îşi aminti de furtuna pe care o stârnise împreună cu mătuşa Ellen în noaptea în care urmau să fie atacați. Bineînțeles că acolo se manifestase mai ales talentul mătuşii Ellen, dar ea îi spusese că n-ar fi reuşit să aducă furtuna fără ajutorul lui. Îşi aminti cum îşi imaginase ploaia, o ploaie puternică, nimicitoare. Iar ploaia se pornise, salvându-i.

Se gândi la ploaie, la o ploaie torențială care să te ude până la piele şi să inunde străzile.

Ploaia se porni sălbatică, un adevărat potop. Nu ştia dacă el o stârnise. Vremea era destul de urâtă şi tunetele anunțaseră apropierea furtunii. Poate că a fost doar o coincidență. Nici lui Carl şi nici doctorului Tenney nu li se părea ceva neobişnuit sau neaşteptat – îi deranja doar pentru că erau nevoiți să distribuie invitațiile pe ploaie.

Poate că nu avea nicio legătură cu această aversă, dar trebuia să creadă că are şi că o poate provoca din nou. Iar atunci când vor participa la şedința organizată de doctorul Tenney, vor putea produce un fulger care să-i lovească pe toți trei. Moartea nici n-ar fi un preț prea mare dacă ar reuşi să-l învingă pe maleficul Adept.

Les strigă din nou, dar după acel „Bu-hu-hu“ nici bufnița, nici Leila nu-i mai dădură atenție. Şi totuşi era convins că bufnița nu e una obişnuită.

— Les!

Se întoarse şi o văzu Miryam ieşind din pădure. Fata alergă în brațele sale.

— Les, am avut un vis îngrozitor şi când m-am trezit şi nu te-am mai văzut, am crezut că…

Suspină şi îşi ascunse fața la pieptul lui. Les o ținea strâns.

— Şşt. Nu-i nimic, o linişti el. Suntem amândoi aici.

Încet, suspinele se mai potoliră şi îl privi.

— Îmi pare rău. Mă simt ca o proastă, dar visul era atât de real…

— N-a fost decât un vis. Uită-te acolo. E Leila, dar nu ştiu cum a trecut peste pârâu. Şi bufnița. Cred că-i Veronica.

Privirea lui Miryam îi urmări mâna întinsă. Zâmbi printre lacrimi.

— Categoric nu e o bufniță obişnuită. Apa e adâncă aici, dar ştiu un vad pe unde putem trece.

— Leila, rămâi acolo, te rog, o strigă Les, sperând că-l va înțelege. Vin cu Miryam.

Miryam îl conduse din nou în pădure şi apoi pe o potecă şerpuită de unde nu se mai vedea pârâul. Les se temea că Leila şi bufnița vor dispărea până ajung ei. Trecură pârâul printr-un loc în care era mai îngust, unde se crease un fel de pod din pietre alunecoase.

Ajunşi pe celălalt mal, se grăbiră spre locul în care le lăsaseră pe Leila şi bufnița. Spre bucuria lui Les, fata era tot acolo, în fața bufniței. Pasărea albă şi mare dădu din aripi la apropierea lor, dar nu zbură. Băiatul se lăsă în genunchi în fața ei.

— Veronica? întrebă el nesigur.

Pasărea îl privi solemnă şi alt răspuns nu primi. Miryam se îndreptă grăbită spre Leila, se aşeză lângă ea şi-şi puse o mână pe fruntea fetei. Aceasta îşi întoarse privirea de la bufniță şi se uită la Miryam ca un copil. Les le privi, apoi îşi întoarse din nou atenția spre bufniță.

— Veronica, dacă eşti tu, îmi dai un semn? o rugă el. De ce ai luat forma asta? Ți-a făcut ceva doctorul Tenney? Mai poți reveni la forma omenească?

— Bu-hu-hu.

— Nu eşti bufniță adevărată, insistă Les. Dacă erai, zburai.

— Bu-hu-hu, făcu din nou pasărea, dând din aripi.

— Mai poți să spui şi altceva?

Pasărea se legănă pe un picior, şi-l întinse pe celălalt, apoi le schimbă şi repetă mişcarea.

— Oare ce înseamnă asta? Te-am rugat să-mi dai un semn, dar aş vrea ceva pe înțeles.

— Bu-hu?

— Parcă-i o întrebare. Poate c-ai uitat cine eşti. Cum se poate aşa ceva? Te rog, Veronica, nu te mai juca cu noi.

— Nu e Veronica, spuse o voce din spatele său.

Se întoarse şi întâlni privirea Leilei. Se vedea în ochii ei că-l recunoştea şi că-şi recăpătase judecata. Îşi puse o mână peste mâna lui Miryam care se afla încă pe fruntea ei.

— Atunci cine e?

— Nu sunt sigură. Cred că… S-a întâmplat ceva cu Peter?

Les i-a povestit despre lupta din bucătărie, cum a încercat Trevor să-l omoare pe doctorul Tenney şi cum a preluat Adeptul corpul inconştient al lui Peter. I-a spus şi cum a fost strivită molia.

Leila clătină din cap.

— S-au întâmplat atâtea şi n-am ştiut. Dar Veronica nu e atât de uşor de ucis.

— Nu ştiu cum ar fi putut supraviețui. Doar dacă… Ar fi ceva… se încruntă Les. Am văzut un şoarece care fugea chiar înainte ca Tenney să strivească molia de podeaua bucătăriei.

— Aha! exclamă Leila. Exact stilul ei. Fără îndoială c-a scăpat şi şi-a luat forma omenească.

— Dar unde e? întrebă Les. Şi cine-i bufnița?

— Sunt sigură că e Peter. Probabil că Veronica i-a transferat esența şi l-a adus aici pentru a-l proteja de doctorul Tenney. Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce doctorul Tenney mi-a închis mintea. Unde-i Trevor? E în siguranță?

— E tot la Tenney, îi răspunse Les şi îi povesti apoi cum au scăpat ei, cum Trevor nu a putut să fugă şi i-a îndemnat să plece fără el.

Se străduia din răsputeri să nu dea frâu liber emoțiilor.

— Am vrut să mă întorc după el, dar m-a strigat Miryam. Avea nevoie de ajutor pentru tine şi pentru tatăl tău.

— Tata! Trăieşte?

— Trăieşte, interveni Miryam înainte de a apuca Les să răspundă.

Părea obosită şi slăbită. Îşi folosise probabil puterea pentru a o vindeca pe Leila. Nici nu era de mirare că era atât de tăcută.

— Unde e? întrebă Leila. Nu e în mâinile lui Tenney, nu?

Miryam i-a spus că l-au lăsat pe Doss Hamlyn în trăsură.

— Caii au luat-o la fugă. Nu cred că Tenney şi Carl i-au putut opri. Şi-au folosit atât de mult puterea, încât nu mai erau în stare de mare lucru. Nu pentru mult timp, dar suficient ca tatăl tău să aibă timp să ajungă într-un loc sigur. Şi ca noi să ajungem aici.

Mâna îi căzu de pe fruntea Leilei. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

Les se repezi spre ea şi o cuprinse în braţe.

— Trebuie să te odihneşti. Iar eu trebuie s-o găsesc pe Veronica.

— Nu pot să fac nimic până nu-mi recapăt forța. Apoi încerc să ajungem acasă la Veronica. Cred că acolo e.

Leila cuprinse mâinile lui Miryam.

— Te-ai epuizat având grijă de mine. Lasă-mă să te ajut. Nu sunt vindecătoare, dar îți pot da putere. Se uită apoi îngrijorată la pădurea din jur. Nu cred că e bine să rămânem aici peste noapte.

— Şi ce facem cu bufnița – sau cu Peter? întrebă Les. Îl luăm cu noi? O bufniță e în siguranță aici.

— Cred c-ar trebui să-l luăm, spuse Leila. Vrei, Peter?

— Bu-hu, răspunse bufnița foarte clar.

Miryam se ridică.

— Nu e uşor să vă iau pe toți. Dar Leila şi cu mine ne putem odihni acolo. Cred c-ar trebui să mergem.

Îi luă pe Les şi pe Leila de mână. Leila îşi întinse brațul şi bufnița zbură pe el. Înaintau pe malul pârâului, cu bufnița pe brațul Leilei. Nu au mers prea mult şi au intrat în cenuşiul familiar în care nu vedeau şi nu auzeau nimic.

Părea că trecerea dintr-o lume în cealaltă durează mai mult decât de obicei, poate pentru că Miryam era mai slăbită. Lui Les începea să-i fie teamă că s-au pierdut în neant, undeva între lumi, când fură orbiți de o lumină puternică.

Se aflau printre măsuțe, iar deasupra capetelor atârnau, prinse de sfori, mănunchiuri de ierburi. Les simți moliciunea blănii sub picioare. O aromă delicioasă de supă de legume îi lăsă gura apă.

— Era timpul să ajungeți, îi întâmpină Veronica. Avea un şorț alb şi ținea în mână o lingură cu coada lungă. De ce a durat atât?

Bufnița își luă zborul de pe brațul Leilei și plană pe podea cu aripile desfăcute. Leila își desprinse mâna dintr-a lui Les și se lăsă suspinând pe podea, lângă bufniță. Miryam rămase în picioare, dar se clătina de oboseală.

— Sunteți terminați, nu? Iar Trevor a rămas acolo, așa că nu știu la ce-a folosit toată escapada asta nebunească, spuse ea mânioasă agitând lingura în fața lui Les.

Bufnița își zbârli penele și dădu din aripi.

— Bu-hu-hu, făcu ea amenințătoare.

— De ce-ați adus pasărea aici? îi era destul de bine în pădure.

— A vrut să vină cu noi, spuse Les luat prin surprindere de mustrarea femeii. Credem că e... Peter, nu?

— Așa credeți? Da, e conștiința lui Peter, dar mintea bufniței. Și i-a preluat și instinctele. Cred că poate să rămână. Trebuie să-i înapoiem corpul. Și asta înseamnă că trebuie să-l iau de la doctorul Tenney. Ceea ce sper să se întâmple mai devreme sau mai târziu, mai spuse ea și se duse la sobă unde începu să amestece în oala care fierbea.

Les o urmă.

— Am scos-o pe Miryam, așa că n-a fost totul degeaba. Aproape că l-am luat și pe Trevor, dar doctorul Tenney i-a făcut ceva și nu se mai poate mișca.

— Miryam n-ar fi pățit nimic dacă ați fi rămas aici așa cum v-am spus și n-ați fi pornit hai-hui de

capul vostru, îi răspunse ea furioasă amestecând cu atâta forță în supă, încât săriră stropi fierbinți în toate părțile.

Les se dădu înapoi şi se ciocni de Miryam care venise şi ea lângă ei.

— Nu-i atât de supărată cum pare. E îngrijorată, îi şopti fata.

— Sigur că sunt îngrijorată, răspunse Veronica scoțând lingura din supă şi agitând-o din nou spre cei doi. M-am ținut departe de Comunitate de când a devenit un club exclusivist şi Berne Tenney are atâta influență. Dar acum trebuie să mă implic. Trebuie oprit. Şi tu, Les. Îți tot spun că Trevor te omoară. Nu vrei să mă asculți.

Suspină şi se întoarse să ia nişte castronele de pe o masă din apropiere.

— N-am ce să fac, mai spuse ea punând în ele supa cu un polonic. Mâncați şi odihniți-vă cât mai puteți. Mâine se termină totul, într-un fel sau altul.

21 Furtuna morții

Comunitatea se adună la casa specificată de doctorul Tenney în invitațiile pe care Carl şi Trevor îl ajutaseră să le distribuie cu o seară înainte. Din partea laterală a casei pornea o alee acoperită cu pietriş care ducea, printr-o poartă, la un zid de piatră. Iar acesta, împreună cu plopii ce străjuiau

grădina, îi împiedicau pe curioşii de rând să spioneze întâlnirea.

Erau adunați mai bine de douăzeci de membri, când doctorul Tenney intră pe poartă împreună cu Trevor şi Carl şi o luară pe aleile care şerpuiau printre straturi îngrijite de flori şi fântâni arteziene.

Membrii Comunității soseau în continuare, iar doctorul Tenney se plimba printre ei: dădea mâna cu unii, îi bătea uşurel pe spate pe alții, se înclina deasupra mâinilor doamnelor. Trevor nu auzea discuțiile şi nu-şi dădea seama dacă doctorul e recunoscut. Se părea însă că membrii Comunității îl acceptau ca fiind Peter, colegul lor şi prietenul lui Hamlyn.

Cerul era albastru şi nu se vedea niciun nor. Era greu să invoce nori de furtună cu cerul atât de senin, mai ales că puterea îi era suptă de Carl. Trevor era însă decis să încerce. Nu avea pe nimeni de partea lui, trebuia să acționeze singur, înconjurat de oameni cu har, care puteau detecta cu uşurință ce face. Nu vedea nicio şansă de succes, dar îşi închise ochii şi se concentră pe nori, vânt şi ploaie. Fulgere.

Un ghiont puternic în coaste îi întrerupse concentrarea.

— Ce faci? întrebă Carl.

Trevor făcu pe nevinovatul şi dădu din umeri ca şi cum n-ar fi înțeles.

— Nu poți să-ți foloseşti puterea, doar ştii, se

încruntă Carl. Nici nu poți să te mişti sau să vorbeşti, aşa că nu-mi dau seama ce-ți închipui că poți să faci. Dar pui tu ceva la cale. Am o senzație în creier. Şi n-am de gând să te las să te amesteci în planurile doctorului Tenney.

Trevor făcu mai departe pe nevinovatul deşi ştia că nu l-a păcălit pe Carl. Aşadar, Carl ştia că el face ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Asta-i dădea lui Trevor speranțe.

Aşteptă până îi salută cineva şi Carl răspunse cu un zâmbet fals şi vorbe meşteşugite. Profitând de neatenția de moment a lui Carl, Trevor se gândi intens la nori care se apropie repede, albi la început, dar devenind din ce în ce mai întunecați până ajung negri şi din ei țâşnesc fulgere şi tunete.

Nu trebui să se uite la cer pentru a-şi da seama că ceea ce-şi imagina nu devenea realitate. Soarele strălucea în apa fântânilor şi razele jucau peste flori, dând strălucire culorilor, asigurând un cadru idilic pentru crudul plan al doctorului Tenney.

În absența lui Doss Hamlyn, toți cei care i se opuneau lui Tenney păreau gata să-l accepte pe Peter ca purtătorul lor de cuvânt, judecând după înclinările din cap şi mâinile care se strângeau de câte ori Trevor se uita înspre doctor.

Carl îi aruncă lui Trevor o privire de avertisment şi se duse în direcția opusă celei în care era Tenney, făcând acelaşi lucru cu invitații. Trevor îl vedea dând din cap şi silindu-se să zâmbească de câte ori i se adresa cineva, apoi se ducea mai

departe pentru a aborda pe altcineva.

Nu avea mult timp; trebuia să facă ce avea de făcut cât timp Carl era ocupat în altă parte. Trimise din nou imagini mentale spre cer, căutând, implorând să apară nori de furtună. Cerul rămânea la fel de senin.

Doctorul Tenney se îndreptă spre el, iar Trevor se pregăti pentru pedeapsa care ştia că va veni.

— Merge bine, băiete. Cred că a sosit vremea să-mi pun planul în aplicare.

Adeptul se urcă pe o bancă pentru a fi văzut de toată lumea şi ridică mâinile ca să dea de înțeles că doreşte să se adreseze mulțimii.

Membrii încetară discuțiile pentru a-l asculta, iar Trevor mai trimise o imagine mentală spre cer, implorând din nou să se pornească furtuna. Carl i se alătură doctorului, dar nu-i spuse nimic lui Trevor. Fie nu mai sesiza eforturile acestuia, fie considera că n-are de ce să-şi facă griji. Îşi concentrase toată atenția asupra lui Tenney.

Şi Trevor asculta discursul doctorului, dar îşi intensifica în acelaşi timp eforturile.

— Prieteni, începu doctorul, mă adresez vouă azi în numele doctorului Tenney şi al lui Doss Hamlyn.

Doctorul miza pe faptul că îl acceptaseră cu toții drept Peter.

— Nici doctorul, nici stimatul meu patron nu pot participa. Amândoi au suferit răni grave provocate de o persoană care nu mai face parte din

Comunitate, dar care îşi foloseşte puterea de Adept pentru a se amesteca în treburi ce nu o privesc şi pentru a semăna discordie şi disensiuni în această augustă adunare.

Vorbeşte despre Veronica, se gândi Trevor. *Veronica a murit când a fost strivită molia, nu?* Dar cei de aici nu ştiu asta. Doctorul o folosea pe Veronica drept momeală, ca o modalitate de a face Comunitatea să acționeze unitar împotriva pericolului.

Dacă totuşi Veronica n-a murit, Trevor nu se putea aştepta din partea ei să-l ajute. I-ar fi apărat pe Les şi pe Miryam dac-ar fi putut, dar nu avea niciun motiv să facă ceva pentru el. Mai trimise un flux de putere spre cerul la fel de albastru.

Poate că nu am talentul potrivit pentru a face asta. Poate că mătuşa Ellen a chemat furtuna şi m-a lăsat doar să cred c-am ajutat-o. Îmi fac iluzii, mă agăț de un pai, dar ştiu că e imposibil să-l opresc pe doctorul Tenney.

Invocarea ploii, imaginile mentale cu cerul întunecat se începtoşară, şovăiră.

— Doss Hamlyn şi doctorul Tenney, îl auzea pe doctor vorbind în continuare, au lăsat deoparte neînțelegerile personale şi m-au rugat să vă spun să faceți şi dumneavoastră la fel. Vă rog, în numele lor, să contribuiți la distrugerea acestei persoane care ne amenință Comunitatea şi probabil folosirea independentă a puterii. Cunoaşteți cu toții faptul că Veronica Crowell desconsideră

Comunitatea. Nu a făcut niciun secret din asta încă de când s-a retras din rândurile noastre. Dar până nu demult, s-a mulțumit să ne ignore. Acum s-a pornit împotriva noastră. Este extrem de periculoasă. Vă puteți imagina ce putere are dacă a reuşit să le facă rău şi lui Hamlyn şi doctorului Tenney. Care dintre noi are puterea lor? N-o putem învinge decât dacă acționăm împreună.

Tăcu şi privi solemn adunarea.

Îşi dădu seama că reacția este favorabilă şi atunci arătă spre Carl.

— Carl Holdt, aici de față, va veni printre dumneavoastră şi dacă vreți să ajutați la distrugerea răului, trebuie doar să dați mâna cu el pentru a marca dorința dumneavoastră de cooperare.

Aceasta ar fi putut fi ultima şansă a lui Trevor. Îşi aduse în minte imaginea furtunii cu şi mai mare forță. Peste vârfurile copacilor apăru un fuior de nor alb. Nu părea de ploaie, dar încercările disperate ale lui Trevor se puteau concentra asupra lui.

Carl trecea printre oameni şi doctorul Tenney rămase pe bancă, urmărindu-l. Trevor spera ca măcar unul dintre cei de acolo să aibă suficient talent pentru a-şi da seama de înşelăciune. În Comunitate trebuie să existe şi „cititori" adevărați. Probabil că nu-şi exercită talentul. Convinşi doar de ceea ce vedeau, îl acceptau pe cel care le vorbise ca fiind Peter şi cădeau astfel în capcana întinsă.

Unul câte unul, toți membrii îi strânseră mâna lui Carl.

Ori de câte ori Carl dădea mâna cu cineva, Trevor simțea un şoc în tot trupul. Simțea întâi un val de putere şi apoi o golire rapidă care îl amețea. Abia apucă să-şi tragă răsuflarea după primul şoc, că apăru al doilea. Şi încă unul.

Trevor se uită spre cer. Norişorul se apropiase de zenit, dar nici nu crescuse nici nu se întunecase. Dacă ar putea prinde ceva din puterea care alunecă prin el…

Încă un şoc. Încă o scurgere de putere. *Furtună!* se gândi el, vizualizând fulgere şi ploaie torențială.

Trevor reuşi să facă acest lucru doar de patru ori, până când Carl îşi întrerupse circuitul printre membrii Comunității şi se duse la doctorul Tenney căruia îi făcu semn să se dea jos de pe bancă. Când doctorul coborî, Carl îi şopti ceva.

Trevor se clătină. „Şnurul" de putere se strânse mai tare, sufocându-l. Simțea ceva târându-se peste el, o senzație asemănătoare celei produse de atingerea detestabilă a lui Carl. Deschise gura, dar durerea îl copleşi şi nu putu să scoată niciun sunet.

În acelaşi timp, agonia şi ura se năpustiră în norul alb, înnegrindu-l, umflându-i.

Durerea îl făcu pe Trevor să cadă în genunchi. Carl şi doctorul Tenney se apropiară de el, iar Carl îl trase la picioarele lui.

— Te crezi deştept, nu? îi şopti el lui Trevor la

ureche. Crezi că nu mi-am dat seama că iei putere. Tu ai de suferit.

— Idiotule! îi aruncă Tenney.

Trevor era chinuit de durere, deşi puterea lui Tenney îl ținea în picioare, drept, şi nu îi permitea să cadă. Resimți din nou umilința îndurată atunci când l-a făcut Carl să se biciuiască singur. Stătea nemişcat, dar trimise un strigăt mental în sus, spre nor.

Bubuitura de tunet îl făcu să-şi ridice privirea îngrijorată spre cer.

— Haideți, grăbiți-vă! îi îndemnă doctorul Tenney urcându-se din nou pe bancă. Trebuie să terminăm înainte de a începe ploaia.

Carl îl lăsă pe Trevor şi se amestecă din nou printre invitați, strângându-le mâinile.

Cu fiecare strângere de mână Trevor simțea o imensă slăbiciune. Golirea de putere era de nesuportat. Suferea cumplit şi se simțea arzând pe dinăuntru. Spinarea i se arcui, capul îi căzu pe spate; ochii îi rămaseră pironiți pe cerul care se umplea de nori.

Se auzi un tunet puternic.

Doctorul Tenney sări de pe bancă şi se îndreptă grăbit spre Trevor. Carl ajunse şi el imediat.

— Omoară-l! porunci doctorul.

„Şnurul” din jurul gâtului lui Trevor se strânse atât de tare, încât nu mai putu respira. Simțea că-i arde tot corpul. Îşi aruncă toată durerea şi disperarea spre cer.

Un fulger aprinse tot cerul, iar focul său răspunse focului din Trevor. Lumina îl orbi. Nu mai auzi tunetul.

Veronica îşi ridică mâinile de pe cristalul la care părea să se tot uite de ore în şir.

— E timpul, îi anunță ea.

În sfârşit.

Miryam îl apucă pe Les de mână. Leila se aplecă şi luă bufnița în brațe. Se strânseră laolaltă şi Veronica li se alătură.

— Nu uitați, le spuse, fixându-l mai ales pe Les, că darul puterii nu se dă niciodată uşor. Cel care-l primeşte îl poate folosi greşit sau respinge. Dătătorul de Putere îl împarte cu înțelepciune, dar noi nu-l primim întotdeauna cu aceeaşi înțelepciune. Căutați înțelepciunea înainte de a acționa.

Les habar nu avea ce tot vrea să-i spună. Nu era, oricum, vremea de predici.

— Hai să mergem, zise el.

Veronica trasă cu degetul arătător un dreptunghi mare în aer, în fața lor. Apăru o uşă pe care Veronica o deschise şi îi împinse afară.

Se aflau pe o stradă, în fața unei porți într-un zid. Veronica închise uşa din spatele lor.

— Deschideți poarta şi intrați, îi îndemnă.

Miryam deschise poarta. Bufnița o urmă, apoi intrară şi ceilalți.

Deasupra se adunau nori de furtună şi se auzi un tunet care sperie bufnița. Aceasta dădu din

aripi şi făcu din nou „Bu-hu-hu”.

— Înaintați! îi zori Veronica. Grăbiți-vă!

Pe măsură ce înaintau, Les auzea murmur de voci. O luă înainte pe o alee care şerpuia printre plopi şi ajunse într-un loc deschis, plin de flori şi fântâni arteziene. Erau mulți oameni acolo şi nu-i băgă nimeni în seamă, dar le blocau drumul şi vederea. Les îşi făcu loc printre ei, urmat de ceilalți. Picături de ploaie începură să-i biciuiască fața şi brațele.

În adunare îl văzu pe doctorul Tenney, în trupul lui Peter, care stătea lângă un dud mare. Carl se afla lângă el şi se uita în jos. Les se apropie şi abia atunci îl zări pe Trevor întins pe jos între Carl şi doctorul Tenney. Les grăbi pasul spre ei, iar Miryam îl prinse de mână şi alergă şi ea alături.

Doctorul Tenney se uită la ei amenințător. Les se opri şi nu reuşi să se mai apropie. Corpul lui Trevor se încordă, cuprins de spasme. Miryam îşi trase mâna din a lui Les şi continuă să alege.

— Opreşte-te, strigă ea, repezindu-se spre Carl.

Un fulger uriaş brăzdă cerul şi lovi pământul cu o forță care-l trânti pe Les la pământ. Tunetul care urmă îl asurzi, lăsând în urma sa vibrații care-i străbătură întreg corpul.

Reuşi să se ridice în fund, îşi duse mâinile la urechi şi încercă să vadă prin lumina slabă.

Sub dud zăceau câteva siluete inerte: Carl, Trevor, trupul cel nou al doctorului Tenney, Miryam!

Les se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă împleticindu-se spre Miryam, se aplecă şi încercă să-i ia pulsul. Nimic.

Îngenunche lângă Trevor; prietenul său nu respira.

— De ce? urlă el ridicându-se în picioare. De ce am aşteptat atâta? De ce am venit atât de târziu?

În minte îi şoptea o voce: *Nu e prea târziu dacă-ți foloseşti harul.*

— Veronica! strigă el.

Femeia mărunțică se grăbi spre el.

— Care e harul meu? o întrebă. Spune-mi.

— Cred că ştii care e. Trebuie doar să te hotărăşti dacă vrei să-l foloseşti. Nimeni altcineva nu poate lua această decizie în locul tău.

22 Harul

Les îngenunche lângă Miryam, îi ridică în brațe trupul neînsuflețit şi o sărută pe buze. Apoi o puse jos încet şi se duse la Trevor.

— Am jurat că vom fi mereu unul lângă altul orice s-ar întâmpla, îi spuse el prietenului său nemişcat. Mi-ai promis că mă ajuți să-mi descopăr harul. Cred c-ai făcut-o.

Se aşează pe jos între Trevor şi Miryam. Fulgerul îi întipărise în minte un tablou înrămat în foc. Văzu clar patru siluete care urcau pe o pantă lungă. Miryam şi Trevor erau împreună, iar Carl şi

doctorul Tenney, în corpul lui Peter, abia îşi târau picioarele, era ca şi cum ar fi mers împotriva voinței lor. Trevor şi Miryam urcau veseli spre o ființă imensă, suspendată în vârful pantei. Ființa, îmbrăcată în lumină strălucitoare, cânta din fluier o melodie cutremurătoare. Lui Les i se păru că are înfățişare omenească, până când văzu că picioarele îi erau acoperite cu păr, ca cele de capră, şi că are copite despicate.

Apoi se opri din cântat, se ridică în picioare şi îşi desfăcu brațele ca pentru a-i îmbrățişa pe cei doi care se apropiau. Dar ochii săi aurii, înspăimântători şi frumoşi, erau fixați asupra lui Les. *Vino dacă vrei,* păreau să spună.

Mă primeşti pe mine în schimbul lor? Les nu dădu glas întrebării: ființa nu avea nevoie de cuvinte.

Ai acest har – harul de a schimba moartea pe viață. Trebuie să acționezi acum, pentru toți.

Pentru toți? Adică să-i salvez şi pe Carl şi pe doctorul Tenney împreună cu Trevor şi Miryam?

Ființa înclină capul într-un gest solemn. *Vin împreună; trebuie să plece împreună.*

Trevor şi Miryam se apropiau de vârful pantei.

Schimbul, dacă se face, trebuie să aibă loc acum, îi transmise ființa. *Ce alegi?*

— Miryam, Trev, murmură Les. Nu pot să vă las să muriți.

Ființa zâmbi.

Sunt alte lucruri mai cumplite decât moartea. Ei au atâtea de oferit în viață!

Aşadar, alege.

Les introduse propria-i imagine în tablou. Alerga pe pantă în sus, depăşindu-i pe Carl şi pe doctor, îi ajunse pe Trevor şi pe Miryam şi îi ocoli pentru a se aşeza între ei şi ființa care se pregătea să-l întâmpine. Cei doi îl priviră uimiți cum îşi întinde brațele pentru a le bara drumul.

— Întoarceți-vă.

Deschiseră amândoi gurile ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă, iar Miryam strigă „Nu, Les!” Dar panta dispăru brusc şi Les rămase pe o suprafață plană, iar ceilalți alunecară foarte repede.

Se uită cum dispar în depărtare, se întoarse şi se lăsă îmbrățişat de lumină.

Lui Trevor îi bubuia capul. Lumina îi umplea ochii şi nu reuşea să vadă decât strălucirea. Pământul pe care zăcea era ud şi mirosea a ploaie, deşi nu mai ploua.

Se simți sprijinit şi ridicat în capul oaselor de cineva, deşi ar fi preferat să rămână întins şi liniştit. Simți nişte mâini în jurul gâtului şi se întrebă dacă va reîncepe tortura.

Nu! „Şnurul” de putere dispăruse şi respira liber. Cineva îi duse un pahar cu apă la buze şi bău fără probleme, aşa cum nu se mai întâmplase de când îl pedepsise doctorul Tenney.

O femeie din apropiere izbucni în suspine. I se părea ciudat, de vreme ce era evident că sosiseră salvatorii.

— Taci din gură Miryam! Bucură-te că trăieşti!

Era Carl. Aşadar, fulgerul a lovit. Probabil că a murit. Şi el şi doctorul Tenney. Trevor îşi clătină capul pentru a-şi limpezi gândurile.

— Ai grijă, Trevor. Nu eşti complet vindecat.

Era vocea Veronicăi.

Clipi, lumina scăzu şi reuşi să distingă nişte forme prin ceața aurie.

Doctorul Tenney n-a murit! Trevor zări silueta înaltă a trupului furat de Adept. Leila, frumuşica fiică a lui Doss Hamlyn, stătea lângă el. Trebuia s-o avertizeze că omul acela nu era prietenul devotat al tatălui ei.

— Stai liniştit, îi porunci Veronica când el încercă să se ridice. Era în spatele lui şi-l sprijinea. Nu poți faci nimic aici. Trebuie să te odihneşti ca să-ți revină puterea. Eu trebuie să-i ajut pe ceilalți. Cel mai mare ajutor pe care ni-l poți da este să nu ne stai în drum şi să ne laşi, pe Leila şi pe mine, să ne facem treaba. Şi pe Miryam când va fi în stare.

Miryam. Deci ea plângea. Trevor încercă să se ridice, dar Veronica nu-l lăsă.

— Nu te mişca, odihneşte-te. Şi nu-ți face griji în privința lui Carl, pentru că am rupt legătura dintre voi. Nu te mai poate atinge.

Îşi aminti gândurile pline de cruzime pe care i le instilase Carl în timp ce doctorul Tenney pregătea lovitura mortală împotriva lui. *Carl voia să mor cu acea durere în minte.*

— Nu merită să trăiască, spuse Trevor cu voce tare.

— Viața nu e doar pentru cei ce merită; şi nici moartea, îi răspunse Veronica aplecându-se spre el. Acum stai liniştit; nu te mişca.

— Veronica, atenție!

Şi Leila se aşează între Veronica şi cea mai mare bufniță pe care a văzut-o Trevor în viața lui.

Ciocul încovoiat al păsării se înfipse în pieptul Leilei. Din rană țâşni sângele care pătă penele albe ale bufnițe, iar aceasta zbură în sus.

Veronica sări după ea, dar nu reuşi s-o atingă. Pasărea îi zgârie însă mâinile cu ghearele. Apoi se roti deasupra capetelor lor şi dispăru în nori.

Bărbatul despre care Trevor credea că e doctorul Tenney o susținea pe Leila în timp ce Veronica oprea sângerarea rănii.

— Fetiță prostuță, crezi că aveam nevoie de apărare? murmură Veronica. Miryam, vino aici s-o vindeci pe Leila! Eu sunt prea secătuită de ceilalți.

Miryam apăru din spatele lui Trevor şi se apropie încet de fata rănită. Părea amețită, dar când îşi puse mâinile pe rană, culorile reveniră pe fața pământie a Leilei.

— Mulțumesc, Peter, i se adresă Leila bărbatului care-o susținea. Mă simt bine acum. Apoi o îmbrățişă pe Miryam. Mulțumesc Miryam. Tare aş vrea să-ți vindec şi eu rana.

Înseamnă că cel al cărui trup îl furase doctorul

Tenney şi l-a reluat. În orice caz, acțiunile sale nu erau cele ale Adeptului.

Trevor nu credea totuşi că doctorul Tenney murise. El şi Carl trăiau; înseamnă că şi doctorul Tenney era viu. Strania prezență a bufniței şi felul în care o atacase pe Leila ar fi avut o explicație dacă Tenney se transformase sau preluase corpul păsării.

Trevor îşi aminti ceea ce i se păruse a fi un vis – că urcă pe un drum auriu, cu Miryam alături, urmați de Carl şi de doctorul Tenney. La capătul drumului îi aştepta o ființă ciudată, dar înainte de a ajunge acolo a venit Les şi…

Trevor încremeni de groază. Les!

Se întoarse iute, fără a lua în seamă amețeala provocată de o mişcare atât de rapidă.

Carl era rezemat de trunchiul dudului. La mică distanță de el, Les zăcea pe spate, țeapăn, cu brațele încrucişate peste piept. Trevor îşi dădu seama, înainte de a ajunge acolo, că prietenul lui e mort.

Trevor mergea ca un automat, alături de ceilalți, la Doss Hamlyn. Îngrijit de servitori, acesta se refăcea. Caii duseseră trăsura acasă. Din fericire, nu mai avea nevoie de tămăduire. Veronica şi Leila era epuizate. După ce l-au obligat pe Tenney, slăbit în urma apropierii de moarte, să iasă din corpul lui Peter şi i-au transferat acestuia la loc conştiința aflată în bufniță, au redat puterea

multora dintre cei pe care-i jefuise Tenney. Atacul şi apoi zborul bufniței le-a împiedicat să-şi termine treaba. Hamlyn s-a oferit să-i găzduiască pe cei nevindecați încă.

Peter îl păzea pe Carl, care mai avea încă un aer sfidător.

— Şi individul ăsta? Ce facem cu el?

Întrebarea îl scoase pe Trevor din amorțeală şi ascultă răspunsul, sperând că verdictul va fi condamnarea la moarte.

— Într-un fel e bine că a devenit membru al Comunității, spuse Doss Hamlyn. E obligat astfel să se supună regulilor acesteia, inclusiv unora care n-au fost invocate de ani de zile. Când un membru îşi foloseşte greşit puterea, într-un scop negativ, aşa cum face Carl, îl putem priva de această putere şi-l deferim autorităților civile care-l vor judeca şi condamna. Cred că poate fi găsit vinovat de furt şi atac cu violență. Dacă vrea Trevor să depună mărturie, încheie el uitându-se la Trevor.

— Fac tot ce e nevoie pentru a scăpa de el, dar nicio pedeapsă nu e destul de mare.

— Cred că subestimezi efectul privării de putere, spuse Veronica.

— Poate că scapă de închisoare, dar Comunitatea îl va ține sub observație, îl lămuri Hamlyn. Îl obligăm noi să fie cinstit.

Trevor nu era mulțumit, dar nu el hotăra. Se cufundă iarăşi în buimăceala lui.

Ceilalți luau hotărâri, el nu făcea decât să asculte ce i se spunea: se aşeza când îl invitau, mergea când îl îndemnau şi unde îi indicau.

Abia după ce au ajuns – el, Miryam, Leila şi Veronica – acasă la Adeptă, a început să-şi revină. Şi să simtă durere amestecată cu furie.

Leila i-a adus un castronel cu supă şi l-a rugat să mănânce, dar i-a împins mâna atât de brusc încât supa s-a vărsat pe mâinile fetei. Fata a pus castronelul pe măsuța cea mai apropiată şi şi-a şters degetele opărite pe bluză. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze, dar ce importanță mai avea o prostie în plus.

Leila l-a privit cu multă milă şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, lângă Miryam. După ce au discutat ceva cu voce joasă, Leila a luat globul de cristal al Veronicăi şi s-a uitat în el.

— Carl nu te mai controlează, îi spuse Veronica apropiindu-se. Am avut eu grijă de asta. Când ți-am vindecat gatul, am ajuns la originea suferinței şi am tăiat legătura. Firele nu au fost atât de încâlcite şi nici răsucite împreună ca în cazul lui Miryam.

Se mulțumi să dea din cap. Nu voia să vorbească cu ea. N-ar fi trebuit să-l lase pe Tenney să scape. Ar fi trebuit să prevadă pericolul şi să-l prevină. Ar fi trebuit să-l salveze pe Les.

El n-avea însă dreptul să acuze pe nimeni. Din cauza prostiei lui murise Les. Dacă l-ar fi ascultat când l-a avertizat în legătură cu Tenney, prietenul

lui ar fi trăit.

— Ar trebui să te consoleze faptul că prietenul tău şi-a găsit harul.

— Harul de a-şi da viața pentru viața mea şi a celorlalți – ce fel de har e ăsta?

— Cel mai mare, insistă Veronica. Îl au puțini, dar cei mai mulți dintre ei nu au nici curajul şi nici dragostea pentru a-l exercita. Prietenul tău le-a avut pe amândouă şi ar trebui să fii mândru de asta.

— Mândru? Că Les şi-a dat viața? întrebă plin de amărăciune.

— Te complaci în durere şi asta înseamnă că nu-ți cinsteşti prietenul, îl certă ea. Măcar fă şi tu ceva. Du-te după Tenney şi taie-i aripile.

— Şi cum să fac asta?

— Îți vei da seama. Ai puterea.

— N-am atâta. El e Adept şi mai are încă o parte din puterea pe care a luat-o de la Comunitate. Cum să stau eu împotriva unei asemenea forțe? Dumneavoastră l-ați putea învinge. Eu ce să fac?

— Eu l-aş putea învinge, dar de mine e nevoie aici, iar tu ai nevoie de încrederea şi respectul de sine pe care le dobândeşti dacă-l birui pe cel care ți-a făcut atâta rău. Corpul i-a fost distrus. Am avut grijă şi de asta.

— De unde ştiți că n-a găsit altul pe care să-l preia?

— Nu e prea uşor. Şi-a irosit multă putere şi se poate transfera în alt corp doar dacă găseşte unul

total neputincios şi la îndemână. Şi n-a găsit, te asigur. Iar eu nu te-aş trimite după el dacă n-aş simți că ai o şansă.

— O şansă? Cam puțin.

Tot ce încercase să facă împotriva doctorului Tenney ieşise prost. Nu îndrăznea să mai încerce.

— Atunci înseamnă că Les a murit în zadar?

— Aha, deci despre asta-i vorba! Nu voiați ca Les să-şi irosească harul ca să mă salveze, nu?

— Am sperat să nu fie nevoie. Dar acum te rog să dovedeşti c-ai meritat. Îi datorezi asta lui Les… şi ție.

— Şi dacă nu reuşesc, atunci dovedesc că n-am meritat.

Veronica îşi pusese mâinile în şold şi-l privea.

— Ai venit aici să înveți să-ți foloseşti puterea. Cum crezi că se va întâmpla acest lucru? Prin practică. Iar în ultimul timp ai avut parte de aşa ceva cu prisosință. Ai învățat că puterea ta are limite, iar când ai invocat furtuna, ți-ai testat forța şi ai văzut că e mai mare decât te-ai aşteptat. Şi mai periculoasă. Trebuie să însă înveți să te concentrezi. Şi singura modalitate prin care poți învăța este exersarea.

Trevor privi în altă parte, ferecându-şi mâinile de blana pe care stătea.

— Vorbiți ca şi cum găsirea doctorului Tenney nu e decât un simplu exercițiu de învățare.

— Într-un fel, toate sunt exerciții. Învățăm prin experiență. Uneori lecțiile sunt foarte dureroase.

Unchiul tău te-a trimis să înveți aici pentru că ştie acest lucru. El a învățat lecția amară a folosirii nesăbuite a puterii. Cred că a sperat că vei fi scutit de experiența dureroasă pe care a trăit-o când a provocat moartea surorii lui. Bănuiesc că aşa a considerat el că-şi poate îndrepta greşeala.

Doar că planul lui s-a întors împotriva voastră, iar Les a murit. Şi dacă refuzi să-l opreşti pe Tenney, viața ta şi a unchiului tău n-au niciun sens.

— Nu-i aşa, se înfurie din nou Trevor. Viața unchiului Matt are sens şi n-aveți niciun drept să-l amestecați în discuție.

— Nu? A venit în Comunitate ca să învețe şi a aflat ce talente are şi cum să le folosească pentru a se apăra, dar întotdeauna i-a fost teamă să nu facă rău cuiva şi nu le-a folosit în plenitudinea lor. Ar fi fost cu totul altceva dacă ar fi avut curajul să le dea un sens pozitiv, să le pună în slujba binelui. Cred că el ştie asta şi nu vrea ca tu să faci aceeaşi greşeală.

— Şi asta înseamnă că trebuie să mă duc după doctorul Tenney?

— Nu *trebuie* să te duci după el, Trevor. Ai această ocazie. Ai şansa de a-ți dovedi şi de a le dovedi şi celorlalți de ce eşti în stare.

Se gândi la unchiul Matt şi la sacrificiul pe care el şi mătuşa Ellen l-au făcut pentru a-l trimite aici. Se mai gândi şi la Les, şi la ultimul sacrificiu făcut de prietenul său.

— Spuneți-mi unde-l găsesc pe doctorul Tenney? întrebă el abătut.

— Se va întoarce la el acasă, îi răspunse Veronica, ştergându-şi mâinile de şorț. Trebuie să-l amăgeşti însă şi să-l scoți de acolo. Şi-a înmagazinat puterea în maşinile alea diabolice şi chiar dacă Peter a distrus multe dintre ele, aproape pe toate, poate deveni şi mai periculos.

— Nu cred că pot să-l amăgesc pe Tenney să iasă de acolo şi nici nu ştiu cum.

Văicăreala din propria-i voce îl dezgustă pe Trevor. Se disprețuia că-i este atât de teamă.

Veronica aştepta, cu brațele încrucişate la piept.

Trevor se gândi la Les, care avusese curajul să se opună Adeptului fără să aibă deloc puterea – oricum fără a şti ce fel de putere are.

— O să reuşesc, se hotărî el, privind-o pe Veronica în ochi. Spuneți-mi ce să fac.

Ea îşi clătină însă capul, neluându-şi ochii de la el.

— Nu pot să-ți spun. După ce-l atragi afară din casă, trebuie să găseşti o modalitate de a-i distruge puterea. Fără să-l omori.

Hotărârea lui Trevor dispăru. Îi cerea imposibilul. Îşi sprijini brațele pe genunchi şi îşi lăsă capul pe brațe, ascunzându-şi fața. O auzi pe Veronica îndepărtându-se.

O atingere uşoară pe umăr îl făcu să ridice ochii. Întâlni fața zâmbitoare a Leilei.

— Te ajut eu, Trevor. Îi datorez asta tatălui meu.

Vreau să-l opresc pe doctorul Tenney. Vom reuşi împreună.

Băiatul clătină din cap şi zâmbetul Leilei dispăru.

În privirea ei nu citi însă furie, ci doar compasiune. Îi atinse din nou umărul.

— Nu-i nimic. Ai suferit foarte mult. N-ar fi trebuit să-ți cer acest lucru. Voi încerca singură.

— Nu! sări el în picioare. E prea periculos pentru tine. E treaba mea. Veronica are dreptate. Îi datorez asta lui Les.

Veronica se întorsese.

— Foarte bine, spuse ea. Trebuie să ai încredere în tine. Poți face asta. Dar nu uita că ai puterea să chemi ajutoare dacă ai nevoie.

— N-o să uit. Iar în gând: *N-am să cer ajutor. O să fac asta singur – pentru Les.*

Înțeleaptă hotărâre, Trev, se auzi o voce în mintea sa. Vocea lui Les. *Nu eşti singur. Sunt cu tine. Am început amândoi şi vom încheia amândoi – într-un fel sau în altul.*

23 Prieteni la nevoie

Trevor se uita după birja ce se îndepărta greoaie pe drumul desfundat, după ce l-a lăsat în fața casei doctorului Tenney. S-a apucat să controleze dacă era cineva în casă, luptându-se cu buruienile înalte pentru a înconjura toată casa. Cât timp

fusese sechestrat acolo băgase de seamă că doctorul are în laborator şi în birou lumânări şi lămpi cu gaz aprinse cât era ziua de lungă. Acum nu se zărea însă nicio lumină în cele două încăperi.

Bufnița nu are nevoie de lumină, îşi aminti Trevor. o pasăre de noapte.

Se întoarse în fața casei şi ieşi în stradă pentru a desprinde buruienile ce se agățaseră de el şi a-şi scoate scaieții de pe pantaloni. Era cam ora prânzului.

Apoi se îndepărtă de casă, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Doctore Tenney, sunt Trevor. Sunt aici, afară. Veniți după mine.

Niciun răspuns. Dacă doctorul Tenney a preluat instinctele naturale ale bufniței n-ar fi ieşit de bunăvoie din casă la această oră. Trevor ar fi preferat ca Veronica să-i sugereze un plan oarecare şi nu doar să-l prevină că nu trebuie să între în casă.

Regretă că refuzat oferta de ajutor a Leilei. Fiica lui Hamlyn avea multă putere, asta ştia, deşi nu era prea sigur care anume îi erau darurile.

Dar nu sunt singur, se gândi el, amintindu-şi de vocea lui Les. *Les, dacă eşti cu mine, arată-mi ce am de făcut.*

Aşteptă un răspuns până când auzi în ierburi un fâşâit care-i atrase atenția şi zări mişcându-se ceva negru, sinuos. Un şarpe.

Bufnițele mănâncă şerpi. Şi şoareci. Probabil că sunt o mulțime pe terenul din jurul casei doctorului. Oare asta mănâncă acum Adeptul? Ar merita să facă o încercare.

Închise ochii şi se concentră să perceapă mişcările mici, sunetele abia auzite ale ființelor ascunse. Încet, cu grijă, le atrase spre el. Îşi deschise ochii şi văzu tulpinile ierburilor mişcându-se la trecerea micilor creaturi.

Nu am nevoie de atâtea. Cinci sau şase şoareci. Poate că şi un şarpe-doi. Îşi restrânse chemarea. Un şoarece cenuşiu apăru la marginea drumului, cu boticul tremurând de teamă. Apoi mai veni unul; şi încă doi. Un şarpe negru înainta în praf.

Întoarse animalele şi le trimise spre casă. Păreau să aibă şi ele la fel de puțină tragere de inimă să ajungă acolo ca şi el. Şarpele intră în umbra casei, se întoarse şi dispăru. Trevor nu-l putea chema înapoi. Trebuia să se mulțumească doar cu şoarecii.

Îi obligă să se urce pe scara şubredă spre verandă şi să se hârjonească pe trepte pentru ca bufnița, cu auzul ei fin, să-i audă.

De la una dintre ferestrele de la etaj căzu ca un bolovan o formă albă, cu pene şi prinse un şoarece în gheare. Ceilalți se făcură nevăzuți, chițăind speriați. Bufnița zbură apoi pe acoperişul verandei unde-şi devoră prada.

— Doctore Tenney! Trevor se apropie, dar rămase totuşi în stradă. Ştiu că sunteți

dumneavoastră. Trebuie să vorbim. Pot să vă ajut să vă recăpătați forma omenească.

Bufnița își șterse ciocul de pene și se uită la Trevor. *Vino în casă, băiete, și te ascult.* Vocea mieroasă din mintea sa era de neconfundat.

— Nu, veniți dumneavoastră aici! strigă Trevor.

Tu vrei să discutăm, nu eu, se auzi din nou vocea. Nu ești în măsură să pui condiții.

Trevor se uită spre veranda cu ușa deschisă ca o gură flămândă spre întunecimea casei. Chiar dacă nu l-ar fi prevenit Veronica, n-ar mai fi intrat niciodată în acel loc.

Se uită din nou la bufniță, iar aceasta îi susținu privirea, fără a mai comunica, mulțumindu-se să aștepte, ca și cum timpul n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

Trebuia să facă ceva. Se uită la stâlpii care sprijineau acoperișul verandei. Cel din colț, din dreapta părea să-i susțină greutatea. Dacă se urcă pe acoperiș și ajunge față în față cu bufnița, e mai puțin periculos decât dacă intră în casă. Nu avea niciun plan, nu știa ce să facă mai departe cu Adeptul, odată ajuns pe acoperiș, dar spera că apare ceva. Nu mai suporta să stea degeaba.

Alergă spre colțul verandei, sări pe balustradă și se urcă pe stâlp. Ajuns sus, se apucă de marginea acoperișului și încercă să se ridice.

Bufnița își întinse aripile, zbură razant și se aruncă asupra lui Trevor. Nu îndrăznea să slăbească strânsoarea pentru a se apăra. Ghearele

puternice i se înfipseră în brațe, pasărea fâlfâi din aripi şi-l trase pe Trevor peste margine, apoi pe acoperiş, lăsându-l cu fața în jos pe şindrilă. Apoi îşi scoase ghearele din brațele lui Trevor, dar i se aşeză pe spate, împiedicându-l să se ridice.

Îşi trimise puterea spre pasăre, amintindu-şi să se şi protejeze imediat. Simți bufnița balansându-se, apoi înfigându-şi ghearele prin haine în carne. Reduse intensitatea „scutului" protector, pentru a mai lansa o chemare.

Viermi de foc îi invadară mintea, sfredelindu-i creierul, trimițându-i valuri de durere în cap. Se sufoca, se lupta să rămână conştient, dar pierdu, timp de câteva clipe, bătălia.

Îşi reveni când auzi o voce în minte. *Ce amabil eşti băiete că te-ai întors să-mi oferi o gazdă mai potrivită decât pasărea asta caraghioasă! Mulțumesc.*

Ghearele îi ieşiră din spate, sfâşiindu-i carnea. Pasărea se ridică de pe el, auzi fâlfâitul aripilor. Simți adierea lăsată de zborul păsării. Bufnița zbura liberă, scăpată de „chiriaş". Doctorul Tenney îşi instalase conştiința în mintea lui Trevor.

O pasăre a morții cu aripile negre dădea târcoale gândurilor sale chinuite de durere. Se lupta s-o alunge cu puterea din ce în ce mai împuținată. Îşi simți corpul rostogolindu-se, ridicându-se şi încercând să-şi țină echilibrul pe picioarele care-i tremurau, ascultând de alte comenzi decât ale lui.

Picioarele îl duseră nesigure spre o fereastră de la etajul doi care dădea spre acoperişul verandei. I se ridică brațul pentru a izbi geamul crăpat şi a permite intrarea în casă.

Trebuie să-l opresc: Trevor încerca să-şi adune gândurile disparate. *Ajutor! Les!*

Brațul lovi şi geamul se făcu fărâme. Se tăiase la încheietură şi țâşnea sângele. Îndepărtă restul sticlei cu piciorul încălțat în cizmă. Deşi nu avea putere să oprească acest lucru, Trevor ştia că e pierdut dacă intră în casă.

Les! chemă el încă o dată.

Sunt aici. Vocea lui Les era în mintea lui. *Fac tot ce pot, dar nu e destul Tenney e prea puternic. Cheamă repede ajutoare, cât mai poți!*

Trevor ezita.

Vocea lui Les era tot mai slabă, deformată. *Nu e momentul să fii orgolios. Cere ajutor. Nu-ți fie ruşine. Tu ai vrut în Comunitate. Cheamă-i!*

Poate că era prea târziu, dar trimise gândul. *Leila, Peter, Miryam, Veronica! Ajutați-mă! M-a prins! Nu reuşesc singur!*

Îşi auzi gura scoțând o exclamație furioasă, singura indicație că a reuşit. Gândurile îi fură acoperite de o plapumă groasă, înăbuşind orice altă încercare de a chema. Amețit, pierdut, mai reuşi doar să murmure „Les”.

Mâinile apucară fereastra, iar piciorul i se ridică pentru a se urca pe pervaz. De undeva îi veni puterea să-şi înțepenească brațele, să-şi înfigă

degetele în lemnul putred. Voia ca muşchii să asculte mintea lui, nu pe cea străină.

Putere. Ca răspuns la şoapta slabă a lui Les, Trevor îşi trase din el puterea slăbită şi canaliză tot ce putu găsi pentru a-şi controla trupul. Nu era suficientă. Nu se putea retrage de la fereastră. Putea doar să refuze să se mişte înainte şi aceasta doar pentru scurt timp.

Inutil. Renunță; nu poți câştiga. Eşti prost dacă-ți închipui că poți învinge un Adept.

La început acceptă gândul ca fiind al său. Dar un ecou slab al voci lui Les, *Nu asculta,* îl făcu să-şi dea seama că doctorul Tenney i-a strecurat gândul de renunțare.

Furia îi spori puterea, iar voința i se întări. Plapuma deveni mai uşoară.

Rezistă, Trevor. Venim. Îşi dădu seama că îndemnul vine de la Leila.

Muşchii i se încordară. Se împinse înapoi, departe de fereastră. Piciorul îl alunecă pe o şiță desprinsă, se dezechilibră, se rostogoli pe spate şi alunecă pe acoperişul înclinat.

Prostule, nu te las eu să te omori! auzind vocea ascuțită a lui Tenney, Trevor se prinse şi se opri la marginea acoperişului. Apoi se întoarse pe burtă şi se târî înapoi spre fereastră.

Cuvintele Leilei străpunseră din nou prin mintea înceţoşată. *Nu renunța la luptă. Prietenii sunt pe drum.*

Grăbiți-vă, trimise el şi se îndepărtă de fereastră.

Urletul doctorului Tenney ieşi din gâtul lui Trevor. Durerea îi cuprinse tot corpul, îi explodă în creier. Nu mai vedea, nu mai auzea, nu simțea decât cumplita agonie.

— Tu, gâfâi el, şi tu trebuie să simți asta.

Nu ştia dacă e adevărat. Aşa dorea, voia să creadă că dacă-l face să sufere, Tenney suferă şi el.

Se retrase aşa cum făcuse şi atunci când îl chinuise Carl, strângându-se într-o minge mică pe care o rostogoli într-un colț îndepărtat.

În exilul său mental, durerea slăbi. Îşi construi un zid care să-l apere, imaginându-şi cărămizi şi mortar. Zidul începu să capete formă şi, pe măsură ce se înălța, durerea dispărea. Îşi îngădui să se bucure puțin de triumf. Ceva însă nu-i dădea pace. Un gând, poate că al lui, poate ceva trimis de Les sau de Leila. Ceva îi spunea: *Zideşte-l pe Tenney, nu pe tine.*

Să-l zidească pe Tenney. Dar asta era imposibil.

Mai adăugă un strat de cărămizi în partea de sus a zidului şi când ajunse la colț, îl îndreptă spre exterior, departe de sine. Adăugă mai multe şiruri de cărămizi în partea din afară, lucra frenetic acum, nu mai construia din interior.

Îl vizualiză pe Tenney aşa cum era el înainte de a-i fi ucis trupul, îşi aduse în memorie fața bărboasă, cu obrajii rotunzi, corpul flasc. Iar în gură, Adeptul avea nelipsita pipă. *Asta ar trebui să-ți facă plăcere*, se gândi el zâmbind crud.

O bucată din zid explodă şi cărămizile zburară spre el. Una îl lovi în cap, alta în umăr. Căzu pe spate, cuprins din nou de durere.

Nu! Aceasta e mintea mea. Nu te las s-o controlezi. Trevor ridică o cărămidă căzută şi o aruncă spre silueta ce voia să iasă pe gaura din zid. Strângând din dinți din cauza durerii care pusese stăpânire pe el, Trevor adună celelalte cărămizi şi le puse la loc înainte ca Adeptul să-şi revină din lovitura care îl trântise înapoi, în interiorul zidului. Şi pe măsură ce muncea, durerea dispărea.

Grăbit, înălță şi mai mult zidul până când ajunse mai înalt decât el. Atunci vizualiză o scară, o rezemă de cărămizi şi se urcă pe ea. Construcția lui se transforma într-un turn cu ziduri solide, fără ferestre şi fără uşi. Privi în interior: Adeptul, redus la mărimea unei păpuşi, îl privea.

Acum trebuie să-i fac acoperiş, se gândi el. *Aşa nu mai scapă.*

Îşi imagină scânduri groase şi solide şi se chinui să le urce pe scară şi să le aşeze pe turn până îl acoperi aproape în întregime.

Ai milă, băiete, se auzea vocea tânguitoare din adâncimea întunecată a turnului. Lasă-mi cel puțin loc să respir.

Trevor se gândi puțin. Deşi imaginea din mintea sa era plină de viață, Adeptul nu mai avea decât conştiință, nu şi corp care să aibă nevoie de lumină şi de aer.

Dacă laşi o deschizătură, o să te ajut, se auzi de la mare distanță vocea imploratoare. *Gândeşte-te: să ai la dispoziție puterea unui Adept.*

N-am nevoie de ajutorul tău! strigă Trevor în mica deschizătură ce rămăsese, stârnind ecoul în turn. Apoi bătu ultima scândură, se urcă de pe scară pe acoperişul de lemn şi întări scândurile cu mortar, cuie şi grinzi transversale, toate aduse de imaginația-i bogată.

Când termină, coborî scara şi înconjură turnul, inspectându-şi realizarea.

— Trevor! Trevor, mă auzi?

Vocea Leilei îl smulse din fantezie. Simți din nou şița sub palme, poziția ciudată a corpului său pe acoperişul în pantă al verandei. Îşi dădu seama că durerea pricinuită de doctorul Tenney dispăruse. Şi îşi mai dădu seama că vocea Leilei n-o auzise în minte, ci cu urechile.

Deschise ochii şi îşi ridică încet capul. Leila şi Peter erau în stradă, uitându-se în sus, la acoperişul verandei.

— Slavă Dătătorului de Putere că eşti viu! strigă Leila. Unde-i doctorul Tenney?

Trevor se ridică şi-şi cercetă mintea. Simți o zonă izolată, dar nu căută prea adânc.

— Vă spun eu mai târziu. Mai întâi ajutați-mă să mă dau jos de pe acoperiş.

Abia după ce s-au adunat cu toții acasă la Veronica, Trevor le-a povestit lupta cu doctorul

Tenney. Mesele fuseseră împinse la perete pentru a face loc în mijlocul camerei, lângă sobă şi coşul de lemne. Stăteau cu toții pe blănuri, Trevor la mijloc, înconjurat de Veronica, Leila, Miryam, Peter şi Doss Hamlyn. Hamlyn părea cam stingher în camera mobilată excentric, dar insistase să fie şi el prezent.

— Ca prieten al unchiului tău, am fost tot timpul îngrijorat din cauza ta, îi spuse el. Mai devreme, când am vrut să te salvez, am fost rănit şi am participat la transferul de putere în lupta ta cu Tenney. Acum trebuie să ştiu cine a câştigat.

— M-ați ajutat cu toții. N-am reuşit singur.

Înainte, această revelație ar fi fost o lovitură pentru mândria lui Trevor. Acum îi venea să zâmbească: simțise infuzia de forță produsă când i-a chemat în ajutor. Nici nu ştia cât anume din succesul lui se datora propriei ingeniozități şi puteri şi cât eforturilor prietenilor săi.

Oare conta? *Nu,* îşi răspunse tot el. *Ce norocos sunt cu asemenea prieteni Nimeni nu răzbeşte singur în viața.*

— Am început să ne canalizăm puterea spre tine de îndată ce am recepționat mesajul, îi spuse Leila. Era tot ce puteam face. Nu am ştiut în ce situație te afli şi nu te puteam sfătui. Am încercat să-ți transmitem, dar Tenney ne bloca mesajele. Aşa că am acționat ne nevăzute, concentrând puterea şi sperând că o poți folosi.

Trevor dădu din cap.

— Am mai avut şi alt ajutor. Nu ştiu cum, dar Les a fost cu mine. O privi pe Miryam. Ştiu doar că n-aş fi reuşit fără el.

Expresia ei nerăbdătoare o făcea să pară drăguță.

— Povesteşte-mi, te rog, despre asta.

Şi le povesti. Acolo unde mai sărea peste detalii, întrebările lor scoteau la lumină şi ultimul amănunt. Când încheie, Leila îşi aruncă brațele în jurul lui şi-l îmbrățişă.

— Trevor, a fost minunat. Şi ai fost foarte curajos.

Se simțea stânjenit şi nu ştia ce să răspundă.

Hamlyn îl privi încruntat.

— Aşadar, conştiința lui Tenney trăieşte în tine. Îți dai seama, fiule, cât de periculos este acest lucru? Acel turn mental pe care l-ai construit... îl dărâmă până la urmă. S-ar putea să reziste o vreme, dar n-o să reuşeşti să-l opreşti pentru totdeauna.

Cuvintele îl înghețară pe Trevor, dar înainte de a apuca să spună ceva interveni Veronica.

— Eu cred că poate, spuse ea privindu-i scrutătoare pe cei din jurul ei. Poate dacă vrem şi noi să-i dăm o porție din puterea noastră. Să-i trecem fiecare o bucățică de putere lui Trevor – pentru a întări şi a închide bine turnul ca Tenney să nu mai scape niciodată. Problema e însă: sunteți de acord să renunțați la o parte din puterea voastră în acest scop? Eu îi dau, dar

pentru că am mai multă de dat poate că nu vreți să-mi urmați exemplul. Darul vostru trebuie să fie voluntar. Nici Trevor nu e scutit. El trebuie să dea mai mult decât fiecare dintre noi. Pentru a-l ține închis pe Tenney, trebuie să dea o mare parte din puterea lui pentru toată viața.

— Care sunt alternativele? întrebă Peter încet. Mai ales pentru Trevor. Nu poate să-i dea drumul doctorului Tenney şi apoi să-i vină de hac?

— E riscant. Conştiința lui are nevoie de un loc în care să stea. Dacă am putea s-o extragem din Trevor şi s-o împiedicăm să între în noi, Tenney ar fi distrus. Aceasta ar fi cea mai simplă soluție. Problema este că, dacă Tenney e eliberat din închisoare, atunci îl va distruge cu siguranță pe Trevor înainte de a-l obliga noi să-i părăsească trupul. Trebuie să-l sacrificăm pe Trevor dacă vrem să scăpăm de doctorul Tenney.

Fiorul rece care-l cuprinsese pe Trevor se intensifică, înghețându-i sângele. A vrut să moară. Acum ar fi vrut să trăiască. Dar numai dacă Tenney rămâne întemnițat şi neajutorat.

— Trevor a trecut prin multe, spuse Leila, cu ochii scăpărând de mânie. Categoric nu trebuie sacrificat.

— Eu îmi dau toată puterea pentru a-l ține pe Tenney legat, spuse Trevor. E destulă?

— Poate, dar nu sunt sigură, îi răspunse Veronica. Cu toată puterea ta şi o parte din a mea, totuşi… doar ştii ce mare-i puterea lui Tenney.

— Nu e nevoie ca Trevor să renunțe la toată puterea. Eu îi dau bucuroasă o parte din a mea, interveni Leila.

— Iar eu nu mai vreau putere. I-o dau bucuroasă pe toată, se oferi Miryam.

— O ofertă minunată, dar nu-i permit lui Trevor s-o accepte, interveni Veronica. Poți să-i dai din puterea ta, dar pe cea mai mare parte trebuie s-o păstrezi. Viața ta nu s-a terminat. Mai ai multe de oferit şi îți trebuie puterea pentru a-ți împlini potențialul.

Miryam vru să obiecteze, dar Doss Hamlyn n-o lăsă să continue.

— Ei, ei! Gata cu vorbăria despre sacrificii. Toată Comunitatea îi datorează foarte mult lui Trevor. Îi chem pe cei care şi-au recăpătat puterea, după ce aproape că şi-au pierdut-o în favoarea lui Tenney, şi-i rog să-i dea lui Trevor o părticică din ea. M-ar surprinde foarte tare să refuze cineva.

— Eu categoric nu, spuse Peter. Contribui cu plăcere.

— O sugestie excelentă, Doss, încuviință Veronica. Această acțiune va fi cel mai bun lucru pe care l-a făcut Comunitatea într-o lungă perioadă de timp. În fond, poate că mai există o speranță să se întoarcă la scopul educațional pentru care a fost creată.

— Sunt sigur că aşa e, zâmbi Hamlyn, apoi se ridică şi-i strânse mâna lui Trevor. Mă ocup de asta imediat după ce donez partea mea de putere.

Se ridicară cu toții şi-l înconjurară pe Trevor. Leila îl îmbrățişă, iar ceilalți îşi puseră mâinile pe umerii şi spatele lui. Se simți copleşit de o infuzie de dragoste şi forță care topi gheața şi-l umplu de căldură.

Simțea firele separate de putere: a Veronicăi încordată şi tare ca un cablu de oțel; a lui Miryam, o frânghie împletită din diverse talente; a lui Peter, suplă şi ascuțită ca o coadă de dragon; a lui Hamlyn, o succesiune de săgeți aruncate direct la țintă; iar a Leilei, netedă, dar puternică, amestecându-se cu a sa. Şi încă una care le îmbrățişa şi le ținea pe toate laolaltă. Les.

Trevor râdea fericit, lăsându-şi puterea să se contopească în cea a prietenilor săi.

Undeva, adânc în mintea lui, curgea putere, încercuind spațiul întunecat în care se ascundea turnul. Văzu zidul îngroşându-se, acoperişul devenind mai solid. Iar dinăuntru i se păru că aude un geamăt deznădăjduit.

Epilog

Veronica puse o cană cu ceai pe blană, lângă Miryam.

— Bea asta.

— Nu…

— Ştiu, ştiu. Nu vrei nimic de băut, nu poți să mănânci nimic, eşti prea cufundată în durere. Ei

bine, e timpul să termini cu asta. Ceaiul îți face bine şi îl bei.

Se uită la Miryam care luă cana fără nicio tragere de inimă şi sorbi din lichidul gălbui. După ce puse cana jos, Adepta clătină din cap.

— Să nu crezi că n-am văzut cât de puțin ai băut, pufni ea. Nicio molie n-ar trăi cu cât mănânci tu.

— Dar eu nu sunt molie, zâmbi stins Miryam.

— Bineînțeles că nu eşti. Eşti o tânără încântătoare şi talentată care are toată viața înainte.

Zâmbetul fetei dispăru.

— O viață care nu înseamnă nimic fără Les, spuse ea obosită.

— O viață pe care ți-a dat-o Les şi pe care, cu siguranță, n-ar vrea s-o iroseşti. Ai toate motivele să fii tristă, dar ai şi multe motive de bucurie. Trăieşti, te-ai eliberat de Carl, îți foloseşti singură talentele…

— Sau nu le folosesc, o întrerupse Miryam. Singurul dar pe care mi-l doresc ar fi cel care mi-ar permite să fiu cu Les.

— Poate că într-o bună zi vei avea şi acel dar. Acum nu e al tău. Şi n-am de gând să te las să mori de foame. Bea ceaiul şi între timp îți pregătesc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame. Nici nu pot să înghit.

Veronica se duse la sobă şi de acolo, întoarsă cu spatele, îi spuse:

— Îți trebuie un scop în viață.

Puse apoi o oală la fiert şi scoase tot felul de legume din pungile care atârnau de sfori.

— Ai spus clar că nu vrei să-ți foloseşti harul, continuă Veronica, dar trebuie să te hotărăşti ce vrei să faci în viață.

Fără a-i răspunde, Miryam luă cana de ceai şi o studie de parcă şi-ar fi putut citi acolo viitorul.

Nu mai vorbea nici Veronica. Acum curăța legumele şi le punea în oală.

În sfârşit, Miryam suspină şi puse cana jos.

— Nu ştiu ce vreau să fac. Ştiu doar că aş vrea să plec din Port-of-Lords – să plec cât mai departe.

— Mda, tot e ceva, zise Veronica şi turnă nişte apă în oală, apoi se apucă să amestece cu nădejde. Avem o țară mare. Poți să mergi în partea cealaltă, pe coasta de est. Dar ce faci când ajungi acolo?

Lui Miryam îi căzură umeri.

— N-am nicio idee.

— Eu am o idee, îi spuse Veronica întorcându-se. M-am tot gândit. Comunitatea de aici din Port-of-Lords a luat-o pe un drum mai bun, asta-i clar, dar mie tot nu-mi place. Kyla a fondat Comunitatea pentru a-i învăța pe oameni cum să-şi folosească harul. Mai ales pe tineri.

— Ai cunoscut-o pe Lady Kyla?

Era prima dată, după multă vreme, că Veronica simțea în vocea fetei puțin interes.

— Sigur c-am cunoscut-o. Practic, ea m-a crescut.

— Lady Kyla? Cea care a readus magia în Arucadi? Doar nu eşti atât de bătrână!

Veronica zâmbi auzind remarca atât de... directă.

— Sunt mai bătrână decât par. Dar nu discutăm acum despre vârsta mea. Îți spuneam că această Comunitate s-a îndepărtat de la obiectivul Kylei. Acum l-a regăsit însă. Dar cred că e mare nevoie de o şcoală unde să învețe tinerele talente să-şi folosească puterea. Dacă Trevor şi Les ar fi avut parte de aşa ceva, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Aşa cred, spuse Miryam cuprinsă iar de tristețe.

— Ai putea pune bazele unei astfel de şcoli, Miryam. Chiar dacă nu vrei să-ți foloseşti puterea, de ce să nu-i înveți pe alții să şi-o folosească pe a lor în mod responsabil?

— Nu ştiu să fac asta.

— Ba ştii. Şi nu trebuie s-o faci singură. Te ajută şi alții – profesori talentați care vor fi încântați să-şi învețe elevii diverse materii, dar şi să-şi folosească puterea cu înțelepciune.

— Dar e o muncă imensă, spuse Miryam, plimbându-şi degetul arătător pe blană.

— E o muncă de-o viață. Dar oare o viață pentru care s-a sacrificat Les ar merita să facă un lucru mai puțin important?

— Cred că nu... Vrei să mă ajuți?

Veronica se întoarse din nou spre sobă şi mai amestecă o dată în supă.

— Aş putea, răspunse ea după o vreme. Dar proiectul trebuie să fie al tău, nu al meu. Tu îl conduci. Eu rămân în umbră.

— Câtă vreme ştiu că eşti acolo şi mă îndrumi. Miryam se ridică în picioare şi-şi luă cana de ceai.

— O fac pentru Les. Şi am să dau şcolii numele lui.

— Aşa te vreau. S-o numeşti Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu Talente Magice. Sună foarte bine.

— Da, nu-i aşa? întrebă Miryam, apropiindu-se de Veronica şi cuprinzând-o cu un braț. Ce avem la cină? Mi s-a făcut foarte foame.